

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIV • Núm. 1.219 • 1,60 €

30 • gener • 2003

«Existeix la fam de pa, però també la fam d'estimar»
Mare Teresa de Calcuta

Foto: Javier Marmol (Mans Unides)

La població sobreviu a dures penes.

La fam amenaça Etiòpia i Eritrea

Més de 30 milions de persones corren el risc de morir

Mentre el món viu pendent del pols entre Saddam Hussein i George Bush, una tragèdia es va forjant a Àfrica. Catorze milions de persones poden morir de fam a Etiòpia i a Eritrea si no reben ajuda urgentment. Però aquests països no són els únics d'Àfrica que estan en aquesta situació. Zimbabwe, Angola, Moçambic, Lesotho, Malawi i Zàmbia també estan en crisi. En total, la fam pot cobrar-se uns 30 milions de vides.

La sequera, les males collites, les guerres, la pobresa... formen un còctel mortal davant de la indiferència dels països més rics. Aquests països africans reclamen a crits ajuda davant d'aquesta emergència. L'Església és la veu dels sense veu i des de fa molt de temps treballa per pal·liar aques-

ta crisi i per moure consciències al Primer Món. Càritas o Mans Unides són algunes de les entitats que no es resignen a veure com moren aquests pobles per manca d'aliments. Una vegada més es planteja, en aquesta crisi, el debat dels aliments transgènics com ajuda alimentària d'emergència. Els aliments genèticament modificats, però, impliquen un gran risc tant per als països enriquits com per als que estan en vies de desenvolupament.

En aquest número us oferim el testimoni de primera mà de dos missioners: el Gmà. Pedro Arrambide, germà de La Salle, a Eritrea, i el P. Àngel Olarán, pare blanc, a Etiòpia.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Mil anys del monestir de Sant Cugat

Sant Cugat celebra aquest any el mil·lenari de l'entrega del document, per part del papa Silvestre II, que retornava al monestir tota una sèrie de drets i possessions que li van ser arrabassats amb la incursió dels sarraïns.

Pàg. 20 i 21

Mons. Vives demana ajuda urgent per als cristians de Terra Santa

El bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, ha tornat de Terra Santa, on va viatjar la setmana passada enviat per la Conferència Episcopal Espanyola, amb una forta convicció al seu cor: la necessitat urgent d'ajudar els cristians que allà viuen abandonats entre dos focs. La visita de Mons. Vives a Jerusalem s'emmarca dins d'una trobada de bisbes i membres de l'Església d'Europa i Amèrica del Nord amb representants de l'Església de Terra Santa per cercar formes concretes d'ajuda als cristians de l'Orient Mitjà.

«Són temps tristos per a tota la població de Terra Santa —assegurava el bisbe Vives en la seva arribada a la Seu d'Urgell— i la comunitat cristiana que es troba en aquell lloc necessita més que mai solidaritat, pregàries i suport pràctic de l'Església d'arreu del món. Els hem d'ajudar perquè ens estem jugant la supervivència cristiana a la zona.»

Pàg. 17 i 18

Mons. Joan-Enric Vives va visitar diverses realitats cristianes a Jerusalem.

El Papa demana coherència als catòlics davant de lleis com l'avortament i l'eutanàsia

El polític catòlic no pot abdicar de la seva fe i actuar com si no en tingués. Així ho recull un document vaticà que recorda que hi ha principis cristians que no són negociables. En aquest document es recorda que els polítics i els electors catòlics tenen el deure d'oposar-se a les lleis sobre avortament, eutanàsia i altres qüestions que estiguin en contradicció amb el Magisteri. La nota doctrinal ha tingut una bona acollida en el món catòlic.

Pàg. 7

Amb Roncatrín el roncar s'acabarà

Unes aplicacions de Roncatrín abans d'anar a dormir, li asseguren una nit tranquil·la

Truqui's i l'hi enviarem

14€

MÉS DESPESES D'ENVIAMENT

La solució definitiva als roncs sense ser un medicament
902 40 60 80
www.roncatrin.com

Sumari

- Pàg. 8 La Comunitat de les Benaurances, de dret pontifici
- Pàg. 19 Mn. Francesc Pardo parla sobre l'agrupació de parròquies
- Pàg. 24 Missa solemne a la jornada de Sant Fructuós a Tarragona
- Pàg. 25 La comunitat ucraïnesa grecocatòlica a Catalunya
- Pàg. 32 Santoral de diaques i sotsdiaques

Editorial

Aquí hi ha fam

Atots ens impacten les imatges que ens arriben de l'Argentina. Un país que sempre ha tingut fama de pròsper i amb bona salut econòmica, ara passa una crisi sense precedents que condemna a la desocupació i, fins i tot, a la fam molts dels seus ciutadans.

Ens crida l'atenció veure persones que tenien un treball respectable i, fins i tot, molt ben remunerat, buscar aliments en els contenidors o a les portes dels restaurants. Moltes famílies tenen problemes per poder menjar amb normalitat i per arribar a fer realitat el gran somni del flamant president brasiler Luis Ignacio «Lula» da Silva per al seu país: «Si al final del meu mandat cada brasiler i cada brasilera pot fer un esmorzar, un dinar i un sopar, hauré complert la missió de la meua vida.»

L'Argentina, el Brasil i altres països sud-americans es troben en aquesta situació difícil, encara que amb diferències polítiques: mentre al Brasil ha tornat per a molts l'esperança i la confiança en la classe dirigent, a l'Argentina s'està produint un desencant generalitzat cap als polítics siguin del signe que siguin.

Però deixem de banda la complexa realitat d'aquests països llatins per acostar-nos-en a d'altres molt més oblidats, que no apareixen a la televisió i dels quals se'n parla ben poc. Són la majoria dels països africans; allà hi continua havent fam i milers de morts ocasionades per la manca d'aliment. Malgrat aquesta crueltat només apareixen a les notícies els cops d'Estat, les massacres militars o les lamentables lleis tribals islàmiques que condemnen a la lapidació dones a Nigèria. De la fam de cada dia, no se'n parla, tan sols alguna organització no governamental ens la recorda entre anunci i anunci.

Però la fam és allà, i sacseja països com Etiòpia i Eritrea, i com que no es produeixen esdeveniments polítics, militars o estratègics en aquests llocs, passen desapercebuts per a tota la premsa internacional. I aquest oblit i falta d'atenció cap a la vida de milions de persones és sens

dubte una vergonya per a tots els països occidentals on continuen sobrant els aliments i en canvi continua faltant la solidaritat i la generositat cap als més pobres del nostre món.

Mentrestant, molts ciutadans i també alguns polítics es continuen queixant dels problemes que comporta l'emigració, que no són pocs i que cal tenir-los en compte. Però potser abans s'haurien de plantejar la següent pregunta: les persones que pertanyen a països pobres, marxarien del seu país, arriscant la seva vida, si allà tinguessin el necessari per viure? La resposta més evident és que no ho farien. Està clar que la injusta distribució de la riquesa del nostre món genera països rics i països pobres, i aquells que són pobres, sobretot si estan morint de fam busquen al nostre primer món la solució als seus problemes, tot i saber que no serà un camí fàcil.

El tema de la immigració és complicat i polèmic, i aquí hi entrarien moltes valoracions polítiques i socials a més de les humanes. Però el tema de la fam és molt més clar i més senzill: per què no es fa res per evitar que milions d'éssers humans morin de fam? Per què totes les convencions i assemblees que analitzen a nivell internacional el problema de la fam acaben sempre en fracàs? Aquestes i moltes altres preguntes tenen una resposta molt clara: vivim en una societat injusta i a la vegada insensible al sofriment de molts éssers humans.

Però per als cristians el clam d'aquests germans nostres que passen fam no ens pot deixar indiferents. Diverses entitats catòliques com Càritas i Mans Unides treballen seriosament ja en aquests països, però no n'hi ha prou. Cal la sensibilització i la cooperació econòmica dels creients per evitar massives mortalitats en països com Etiòpia i Eritrea. Com a cristians, no ens podem amagar ni excusar, perquè el Senyor, des del cel ens pregunta davant la mort de l'innocent: «¿On és el teu germà?» I nosaltres no podem respondre com Caïn: «No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9).

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA

Per Pilarín

ETIÒPIA, PÀTRIA DE LA REINA DE SABÀ.

ETIÒPIA, EL PAÍS ON BUIDEN LA TERRA PER FER ESGLÉSIES.

ETIÒPIA, L'ÚNIC PAÍS QUE VA PLANTAR CARA A LA COLONITZACIÓ.

SEREM CAPAÇOS DE PERMETRE QUE PASSIN GANA?

en primer pla

La fam colpeja durament Àfrica

■ Etiòpia i Eritrea, en situació d'emergència

Més d'11 milions de persones a Etiòpia moriran de gana a causa de la sequera si no reben ajuda urgent. El preu del poc blat disponible s'ha incrementat i entre el 10% i el 15% dels nens menors de cinc anys pateixen

malnutrició aguda. A Eritrea el panorama és igualment desolador: dos milions de persones pateixen per l'escassetat de pluges i si no s'hi intervé de seguida, el nombre creixerà fins als tres milions tres-cents mil.

Entre el 1984 i el 1985 ens van arribar imatges terribles d'Etiòpia que mostraven la greu manca que es va endur per endavant més d'un milió de persones. Avui es poden repetir aquelles imatges, encara que «si allò va ser un malson, aquesta vegada encara serà pitjor», reconeixia el primer ministre etiòp Meles Zenawu a la BBC. La FAO (Organització per a l'Alimentació i l'Agricultura) i el Programa Mundial d'Aliments expliquen que l'absència de pluges ha produït males collites al país. D'altra banda, l'agència Fides comunica que a Eritrea són dos milions les persones que pateixen gana i que entre març i abril no hi haurà prou aliments per a tots. En resum, segons dades de les Nacions Unides, la catàstrofe podria afectar «entre deu i catorze milions de persones».

Davant d'aquesta situació d'emergència, diferents institucions humanitàries, com Càritas i Mans Unides fa temps que dediquen esforços per pal·liar aquesta crisi. Així, per exemple, la col·laboració entre Càritas espanyola i Càritas Etiòpia permet que es beneficiï una població de mig milió de persones mitjançant la posada en marxa de dos programes de repartiment d'aliments, un altre de «Menjar per treball» i un altre que combina la distribució d'ajuda alimentària amb projectes de subministrament d'aigua, de desenvolupament agrícola i d'assistència sanitària. Juntament a aquesta col·laboració d'emergència, Càritas espanyola i d'Etiòpia mantenen des de fa anys una estreta feina conjunta en l'àm-

La fam pot provocar fins a catorze milions de morts.

reguen de la compra de béns.

Les regions d'Etiòpia més afectades per l'escassetat d'aliments són Tigray (nord), Afar (nord-est), Oromiya Gambella i la regió somali (sud), i Dire Dawa and Harari i Amhara. Mentre que a Eritrea, la situació és especialment greu a Anseba, les regions septentrionals i meridionals del mar Roig i les zones de Gash Barka, Debub i Maekel.

Les causes

Càritas espanyola assenyalava que la situació de fam que travessa Etiòpia es va començar a forjar l'any 2001. Aleshores, sis milions de persones van haver de fer front a una greu escassetat d'aliments provocada per la manca de pluges. L'any 2002, la situació va empitjorar. En un informe elaborat per l'agència Fides, es llegeix: «L'estació de les pluges de març-maig va acabar prematurament, hi va causar danys greus a cultius com el blat i la melca. La següent estació de pluges (juliol-setembre) ha estat molt escassa, especialment al juliol, quan les pluges són més fortes, i el conreu necessita més aigua per créixer.» La conseqüència és que la collita no ha donat fruit, els graners estan buits i els camps, erms. «El rendiment del conreu ha disminuït», indica la FAO, «perquè els pagesos no volien invertir en llavors enriquides i fertilitzants a causa de la incertesa de la collita».

El bestiar utilitzat per a l'agricultura també ha quedat delmat per la sequera. A les regions més afectades, la producció agrícola ha baixat en un 81%. D'altra banda, assenyalava Fides, «la manca provoca seriosos danys socials com la immigració incontrolada a les ciutats de persones procedents de zones rurals i conflictes entre pastors pel control de les poques àrees per pastorejar disponibles».

A Eritrea, les causes i els problemes de la fam són similars als d'Etiòpia. La collita de l'any passat va disminuir en un 60% pel

que fa a la collita dels últims deu anys: a penes 74.000 tones suficients per cobrir només el 15% de les necessitats alimentàries del país.

Un altre factor a tenir en compte, se-

gons Mans Unides, són «els 18 anys de guerra que Etiòpia va mantenir amb Eritrea, als que cal sumar els dos anys de conflicte fronterer que va finalitzar recentment i que va destruir gran part de les infraestructures i va esgotar els recursos de tots dos països».

A més, l'empitjorament de les condicions sanitàries provoca que la població més vulnerable siguin els nens, indica Mans Unides, per als quals malalties com el xarampió o la tuberculosi resulten mortals. A Eritrea, el 15%-20% de la població infantil menor de cinc anys (88.000) està greument desnodrida; d'aquests, deu mil necessiten una intervenció d'urgència per no morir de gana. Càritas amplia aquestes dades en afirmar que la fam es complica amb l'aparició en alguns llocs de «brotos de malària i de disenteria, la qual cosa, unida a la feblesa física provocada per la manca d'aliments, origina un índex de contagis més gran. A aquesta situació general de manca, el més greu de la situació és que moltes de les víctimes han començat a vendre les seves pertinences per obtenir un mínim d'ingressos amb els quals poder subsistir». (R.M.J.)

AJUDA D'EMERGÈNCIA

Càritas espanyola:

BSCH: 0049 0001 50 2610010014

Mans Unides:

"la Caixa":

2100 3291 95 2200109437

bit de l'ajuda al desenvolupament.

En el cas de Mans Unides, en els últims cinc anys ha col·laborat en 32 projectes a Etiòpia i 12 a Eritrea, dels quals cinc van ser accions d'emergència que es van portar a terme durant l'última sequera del 2000. Davant la greu situació, ha enviat novament ajuda d'emergència a les contraparts —normalment missioners de diferents congregacions— de Zuay i Wakiro, a Etiòpia. Mans Unides treballa sempre a través de contraparts a diferents països i en les accions d'emergència s'actua d'una manera semblant: en el cas d'una greu manca d'aliments són les contraparts de Mans Unides les que fan arribar les necessitats de les persones que pertanyen a la seva àrea de responsabilitat i són ells els que, una vegada estudiada i aprovada la petició, s'encar-

INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA

ASSOCIAT A LA PONTIFICIA FACULTAT DE TEOLOGIA «TERESIANUM» DE ROMA

Curs 2002-2003

CURS MONOGRÀFIC

a càrrec de

JOAN ESQUERDA BIFET

sobre:

«Ramon Llull: espiritualitat cristiana i missionera»

3, 4 i 5 de febrer
de 19 a 21 h

A la sala Sant Jordi
del Seminari Conciliar de
Barcelona
(c/ Diputació, 231)

CURS MONOGRÀFIC

sobre:

Espiritualitat de l'Orient cristià

«Sobre la vocació cristiana»
de Gregori de Nissa

i
«La vida en Crist»
de Nicolau Cabàsila

Del dilluns 10 al dijous
13 de febrer
de 19 a 21 h.

a càrrec de
PERE CARDONA, o.f.m. cap.

TEOLOGIA A DISTÀNCIA

Del 17 al 27 de febrer període de matriculació per seguir els cursos de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona sense necessitat d'assistir a classe. Pla de treball personalitzat tant per als alumnes de la diòcesi de Barcelona com de les diòcesis de Catalunya i les Illes. Més informació a la secretaria: c/ Diputació, 231 - 08007 - Barcelona, de dilluns a dijous, de 19 a 21 h. Tel. i fax: 934 514 942. Web: arqbcn.org. Correu electrònic: espiritual@wanadoo.es

Cal fer prèviament la inscripció i matrícula a la secretaria de l'Institut de Teologia Espiritual (c/ Diputació, 231) De dilluns a dijous, de 19 a 21 h. tel. i fax: 934 514 942.

Aliments naturals per a tothom

■ Consumir aliments transgènics implica riscos

Héctor Gravina, coordinador de la campanya «Per una agricultura i alimentació sostenible» d'Amics de la Terra, explica que, segons la FAO, dels més de 6.000 milions d'habitants que té el planeta, 826 milions passen gana. També, segons els seus estudis, que la producció mundial de cereals actual podria alimentar 9.000 milions de persones. Per a Gravina, es disposen de prou mitjans i eïfàços per solucionar la gana provocada per qualsevol catàstrofe natural, encara que no sempre es fan servir i en moltes ocasions s'apliquen tard i malament: «En el nostre sistema actual, el capitalista, li resulta indiferent, per al seu funcionament, que un sector de la seva població mori de gana.»

En aquest sentit, apunta que, en general, a les regions on apareix la fam sovint hi ha aliments, fins ara no transgènics, en quantitat suficient com per solucionar-la sense haver de recórrer-hi. «Però les ajudes d'emergència són dissenyades des dels països enriquits i acaben esdevenint una forma de col·locar els excedents de la seva producció alimentària», indica. El debat dels transgènics com a ajuda alimentària d'emergència sorgeix quan els Estats Units intenten col·locar els seus excedents de blat transgènic que no ha pogut vendre a Europa, explica Héctor Gravina: «Davant d'aquest xantatge alguns països, com Zàmbia, s'han negat a acceptar-los; mentre que uns altres han capitulat davant de les pressions i amenaces dels Estats Units.»

Per a Gravina, els aliments genèticament modificats impliquen un gran risc tant per als països enriquits com per als empobrits. El primer es deriva de l'altíssim grau de contaminació que han provocat els cultius transgènics en només sis anys d'existència. Transmeten els seus

A més d'Etiòpia i Eritrea, també Zimbabwe, Angola, Moçambic, Lesotho, Malawi i Zàmbia pateixen el risc de morir de gana, la qual cosa suma 30 milions de persones. Davant d'aquesta emergència, s'ha tornat a posar sobre la taula el tema dels aliments transgènics (derivats de cultius o d'animals modificats a través de tècniques de manipulació genètica). De moment, només Zàmbia s'ha negat a acceptar la importació de llavors transgèniques.

L'impacte sobre la salut dels consumidors dels aliments transgènics no s'ha estudiat prou.

trets transgènics a plantes d'espècies properes, contaminen espècies «natives». Per als països en desenvolupament, el fet de comprar llavors transgèniques suposa comprar un producte que ha estat desenvolupat mitjançant alta tecnologia, agents químics, fertilitzants..., una cosa que no és a l'abast d'aquests països empobrits. A

més, importar llavors resulta molt més car que fer servir les locals. D'altra banda, no podem oblidar que parlem d'aliments en part artificials.

A més, Héctor Gravina assenyala que l'impacte sobre la salut dels consumidors de transgènics no s'ha estudiat prou: «El procés d'autorització als Estats Units ha

estat ple d'irregularitats, i s'ha basat més en els informes de les mateixes companyies que no pas en estudis independents. En els països empobrits, el risc augmenta per la deficiència que presenten tant en els nivells sanitaris com en la dependència, moltes vegades única, de gran part de la seva població, respecte d'un sol aliment.»

Jean Ziegler, investigador especial de les Nacions Unides sobre dret a l'alimentació, assegura que «estic en contra de la teoria de les corporacions multinacionals que diuen que si estàs en contra de la fam has d'estar a favor dels transgènics. Això és fals. Hi ha prou aliments naturals en el món. No hi ha, en absolut, cap justificació per produir aliments genèticament modificats, excepte el benefici de les corporacions multinacionals». En termes semblants s'expressa Héctor Gravina, que assegura que una sèrie de companyies transnacionals cada vegada més grans controla la cadena alimentària mundial. Aquestes mateixes companyies són les que controlen la indústria farmacèutica: «Elles "emmalalteixen" contaminant-nos i elles ens "guareixen" contaminant-nos. Han posat els transgènics en els nostres àpats sense consultar-nos-ho ni informar-nos prèviament. És un atropellament a la democràcia alimentària.»

Cada vegada hi ha més rebuig als transgènics, no només per part dels consumidors, sinó també des dels moviments camperols i indígenes dels països empobrits. Per això, Gravina demana «dir no a les patents sobre qualsevol ésser viu. En desaparèixer les patents, desapareixerà el lucre en la transgènesi agroalimentària. Només una democràcia alimentària, de debò per a la totalitat dels éssers humans del planeta farà desaparèixer l'espectre de la fam en el món». (R.M.J.)

Eritrea, emergència permanent

Pedro M. Arrambide és germà de La Salle i és el responsable de desenvolupament dels Germans de La Salle als països de l'Àfrica francòfona on treballa la congregació (Etiòpia, Eritrea, Kenya, Nigèria i Sud-àfrica). El Gmà. Pedro viu habitualment a Eritrea. Aquest país pot produir, en el millor dels casos, el 60% de les seves necessitats, comenta. És per això, que Eritrea viu en una situació d'emergència permanent. Aquesta crisi s'ha agreujat per la «manca de pluges de l'any passat i la manca de mà d'obra en les camps, ja que la majoria dels homes són al front o al camp d'entrenament militar», diu aquest religiós. A més, l'agricultura està ancorada en l'Edat Mitjana, falten tècniques modernes, els camperols no estan preparats, majoritàriament són analfabets... i la situació s'ha agreujat en les zones frontereres, ja que vastes regions han estat minades.

A Hagaz, a les planes que s'estenen davant de la frontera sudanesa, els ger-

mans de La Salle disposen d'un institut que forma tècnics mitjans. Unes 80 noies i 210 nois, entre 18 i 24 anys, assisteixen a aquest institut. A més, el centre ofereix

cursos per als camperols de tota la regió.

Viure en un país com Eritrea no és fàcil, reconeix el Gmà. Pedro. «L'única cosa que m'anima és l'esperança cristiana,

la certesa que al final dels temps el bé triomfa sobre el mal i que Déu no ens ha abandonat. La certesa que la història no s'ha escapat de les mans de Déu... però és dur veure que tot i els esforços, les coses no milloren... també podrien ser molt pitjors...»

Segons aquest germà de La Salle, el problema del cristianisme és el del pa: «De ben poc ens serveix rebre el pa eucarístic si no compartim l'altre pa amb el germà i la germana que mor de gana.» Per això considera que «els petits gestos de solidaritat que un cop l'any, en alguna campanya solidària realitzem, corren el risc d'esdevenir analgèsics que ens permeten fer callar les nostres males consciències la resta de l'any». No obstant això, reconeix que hi ha un gran nombre de persones que es prenen seriosament el cristianisme: «Per exemple, una família de Madrid aquest Nadal s'ha privat, no només d'allò superflu, sinó del més necessari per enviar-me 12.300 dòlars per als afamats d'Eritrea.» (R.M.J.)

Per no oblidar

- **Angola:** Hi ha encara centenars de milers d'excombatents de les guerrilles de la Unitat que s'han rendit al govern i que ara viuen al camp, on el menjar és molt escàs. Gràcies a l'Església, molts han tornat als seus llocs d'origen. Encara hi ha el problema de les mines distribuïdes pels camps. La retirada de mines es desenvolupa molt lentament i caldrà uns quants anys perquè aquestes vastes zones del país puguin tornar-se a cultivar.
- **Moçambic:** La greu escassetat que ha colpejat zones vastes del país ha provocat danys greus en els conreus. El nombre de persones que pateixen el risc de la fam és de centenars de milers.
- **Zimbabwe, Malawi, Lesotho i Zàmbia:** En aquests quatre països de l'Àfrica austral hi ha uns 14 milions de persones que moren de gana. A la sequera que ha colpejat la regió, s'hi ha sumat la difícil situació política de Zimbabwe, el graner de la regió, que ha obstaculitzat la producció agrícola. La gana assota països ja tocats per la sida, la malària i la tuberculosi.

(Agència Fides)

L'ENTREVISTA

El P. Ángel Olarán fa deu anys que treballa a Etiòpia

—Les previsions indiquen que la situació pot ser pitjor que la del 1984-85, és tan tràgic el panorama?

—A la nostra zona de Tigray no serà abans d'octubre quan es comenci a fer la propera i única collita. En aquesta ocasió no es compta amb l'agreujant de la fam del 85, que va ser ignorada pel govern fins que va sortir a la llum. La d'ara ha estat prevista amb molta anterioritat i l'opinió pública mundial n'està informada. Confiem en una resposta pàl·lida per part dels governs poderosos perquè no s'arribi a aquella situació. Aquesta ajuda facilitarà la supervivència de les persones, res més. Els governs del Primer Món no es poden permetre que els seus pobles els retreguin el fet de no haver fet res per ajudar en aquesta situació de desastre humanitari.

El bestiar encara ho té pitjor, perquè aquí no s'espera gaire suport. A molts pagesos els preocupa més la sort del bestiar que la seva. Nosaltres, amb poca cosa, tirarem endavant, asseguren. El bestiar, no. I és el seu capital. Si es mor o l'han de vendre a preus d'emergència, quan arribi la propera collita, comencen amb capital zero. A la qual cosa s'afegeix la necessitat d'aconseguir llavors per a la propera sembra.

—Quines són les causes de la fam al país?

—Un bon nombre de persones del país, la nostra província inclosa, viu en una situació de pobresa crònica, pobresa estructural, de la qual no poden sortir sols. A

El P. Ángel pertany a la Societat dels Missioners d'Àfrica (Pares Blancs) i actualment és a Etiòpia, en una zona semiàrida i muntanyosa. Les poques pluges que s'esperen cap al març, comenta, «gairebé no serveixen ni per treure la pols de les carreteres». El país viu una situació de crisi dramàtica i, segons el P. Ángel, no és una qüestió d'«anar passant», sinó de «supervivència».

equip d'experts i de material adequat. Aquí, a Wukro, tenim una escola vocacional d'agricultura i comerç per a 360 alumnes. Oferim cursos d'un any en fusteria, electricitat i mecànica general, així com en treballs de cuir. Treballem en la promoció de la dona en diferents especialitats, se'ls ofereix un crèdit i es continua en contacte amb elles, ja establertes a casa seva. Portem a terme un programa de reforestació, en el qual hem introduït força varietat d'arbres fruiters i elaborem un programa en plantes medicinals. La biodiversitat etiop és un regal a la humanitat i pretenem fer-ne un ús positiu. També començarem un programa de desenvolupament rural.

Tenim cura de 400 orfes, unes 100 mares que poden organitzar un petit negoci (els concedim un petit capital). Una ONG catalana, ADIA ens ajuda en l'alimentació de nens que no arriben al 80% del seu pes normal, molts estan per sota del 60%. També ens preocupem de la gent gran i més de 200 joves reben suport

P. Ángel Olarán.

gran, estudiants, etc. Abans d'incloure ningú en el nostre servei els visitem a casa seva. En casos de malnutrició, malaltia, la decisió és del personal sanitari. També treballem en contacte amb l'administració local.

Amb els nostres problemes aquí, vos-tes ens poden ajudar donant-nos un cop de mà econòmic en el manteniment de l'escola i en millorar la condició de tanta gent que, sols, no poden tirar endavant. Pel que fa a l'ajuda a nivell d'estructura mundial, poden col·laborar

conscienciant la gent que en gran part, la causa de la carestia està en el Primer Món, no només aquí.

—Davant de l'«escàndol» de la fam, hi ha cap reacció internacional?

—No hi ha voluntat política, ni econòmica, ni religiosa per solucionar la situació de pobresa estructural que afecta dos terços de la humanitat: 840 milions de persones. En presentar-se en xifres es treu qualsevol contingut humà i gairebé no ens afecta. Per part de la «gent del carrer» hi ha una reacció sentimental que empeny molta gent a ajudar, puntualment, segons imatges informatives. D'altres es comprometen formalment a pal·liar la situació amb ajudes econòmiques i també socials: informant al món de les causes de tanta misèria: creant consciència.

El Primer Món es beneficia amb els préstecs concedits a Àfrica. Àfrica necessita préstecs per continuar pagant els interessos. Els preus dels productes del Tercer Món es fixen en el Primer. En els últims anys, el preu del cafè, el producte que Etiòpia exporta en major quantitat, ha disminuït un 40%, mentre que els productes produïts al Primer Món han augmentat un 50%. Els governs africans, amb el producte de les seves vendes cada vegada més mal pagades, no poden pagar els seus deutes als governs del Primer Món. Per rebre crèdits nous han de recórrer al Banc Mundial i a l'FMI que, per concedir crèdits, exigeixen

que es corregeixin els pressupostos nacionals: prohibides les subvencions als pagesos, la medicació gratuïta als pobres, els mestres que ensenyen en la part rural no cal que siguin titulats perquè ja n'hi ha prou que sàpiguen les quatre regles i llegir. Provocaran menys problemes socials, no exigiran sous. Tot el que s'economitza servirà per pagar el deute als països rics. El pagament del deute representa més que el que s'inverteix en educació i salut.

—Se senten deseparats?

—Fa setmanes que ens preguntem qui decideix el futur del món. Que ens preguntem com una persona pot tenir tant poder com per decidir el futur de la humanitat. Que ens preguntem si és veritat el que els informatius ens ofereixen o el pols Bush-Sadam és només un malson. Fa la impressió que la massa de gent afectada és la nord-americana i possiblement l'europea. Hom té la temptació de preguntar-se en quina categoria col·loca aquests 826 milions de persones, la majoria africanes, sud-americanes, asiàtiques que pateixen els efectes d'una economia

internacional que els impedeix créixer com a persones. Al dia moren de fam milions de persones al món. Potser serà que unes masses són persones i les altres estadístiques?

La pobresa i la fam empitjoren cada any a Àfrica. En qüestió d'ajuda per part de la comunitat internacional ens sentim deseparats, ignorats, humiliats. Ens fan veure com en són, de generosos quan ens donen les engrunes que no afecten gens la seva economia. Però allà on hi ha possibilitat de benefici econòmic o polític hi ha dirigents del Primer Món. Els preus del coure, del cafè, o del cacau... es fixen al Primer Món. Grans capitals que pertanyen al poble africà han entrat a Europa a nom de polítics corruptes africans i d'altres. Aquests capitals operen en grans bancs, mercats europeus. Aquests diners no tenen cap problema d'aconseguir visats d'entrada i residència. Si un pobre congolès decideix arribar a Europa, enganyat, ho farà en patentes, camions cisterna. Aquests diners invertits als seus països de procedència podrien ajudar a solucionar el problema de la pobresa econòmica i també els casos d'emergència. I molt menys arriscarien les seves vides tenint una feina al seu país. T'ha de fer sentir socialment degradat el fet que et senyalin pel carrer com a tercermundista, com qui ha vingut a emportar-se el nostre pa. I els expatriats ajuden a les economies nacionals ja que, d'entrada, arriben al país i comencen a treballar, sense que s'hagi invertit cap euro en la seva educació ni creixement.

—Davant d'aquesta situació, és possible l'esperança?

—Els que pateixen les conseqüències de la pobresa crònica, per allò que, l'últim que es perd és l'esperança, doncs en deuen tenir. Però no perquè es faci alguna cosa a favor seu. L'«Objectiu de Desenvolupament del Mil·lenni» va programar per al 2001 erradicar la meitat de la pobresa mundial per a l'any 2015. Hi ha països que ara estan pitjor que quan es va fer el programa. Entre ells, Etiòpia. La nostra collita propera serà cap a l'octubre: continuarà la comunitat internacional sent tan «generosa i pacient»?

Rosa Maria Jané Chueca

«La causa de la carestia està en el Primer Món, no només aquí»

això s'afegeix el conflicte actual entre tots dos països, Eritrea i Etiòpia, que ha provocat un gran nombre de desplaçats. Van arribar al país només amb el que duïen a sobre i l'ajuda rebuda quan van passar la frontera a penes els va ajudar a viure un parell de mesos. Moltes d'aquestes persones desplaçades són mares (vídues, separades, abandonades, solteres) amb fills en edat escolar i més petits, sense ofici. Moltes només tenen el cos per negociar, i en aquest procés queden embarassades, agafen la sida, emmalalteixen i amb elles també alguns dels seus fills. Als milions de persones que pateixen gana crònica no els afecta el fet de la sequera sinó que, al contrari, els beneficia, perquè la petita col·laboració econòmica internacional també els afavoreix.

Una part de la societat, els pagesos, pateix una pobresa temporal a causa de la passada sequera, que és la que ha fet saltar l'alarma. Cal aclarir que molts pagesos, a Tigray, no tenen ni mitja hectàrea de terreny i per a ells una bona collita representa sis mesos d'aliments. Estan en una situació de semipobresa crònica.

—Com treballa l'Església per pal·liar aquesta situació?

—L'Església està compromesa amb programes que faciliten la salut i l'educació. Hi ha programes de desenvolupament rural així com de proveïment d'aigua potable i de regadiu, per a la qual cosa disposa d'un

per poder estudiar; a 18 persones que treballen en la neteja de l'hospital, centre de salut i carrers de la ciutat els donem un sou petit, perquè l'administració local no té fons. Hi ha malalts als quals ajudem a pagar la medicació, nens afectats per la poliomielitis els fem pròtesis noves segons van creixent.

—Quina mena d'ajuda necessiten i quina és la més urgent?

—Ajuda de tipus estructural: tenim l'escola abans esmentada. La contribució per part dels estudiants és simbòlica: 1,10 euros al mes. Hi ha professors que paguen cada mes la quota d'uns quants alumnes. Per a d'altres, aconseguim ajuda a través d'altres mitjans. Són poques les ONG que preveuen col·laborar amb les despeses de manteniment d'una escola. Un bon nombre ajuden a construir-les, sobretot si han de servir per als més pobres de la societat, i després, ja ens deixen sols. Encara tenim suport de Mans Unides i de Càritas. L'escola ven part dels productes agrícoles i mobles fets a la fusteria i taller de mecànica general, i també els productes de cuir. Però no és autosuficient. L'escola té un impacte positiu en la regió, a nivell nacional està considerada com de les millors. L'administració local demana que n'ampliï els serveis.

Ajuda urgent: per a les més de 1.000 persones que estan en contacte directe amb nosaltres. Alimentació de nens, orfes, gent

Egipte i creuer pel Nil

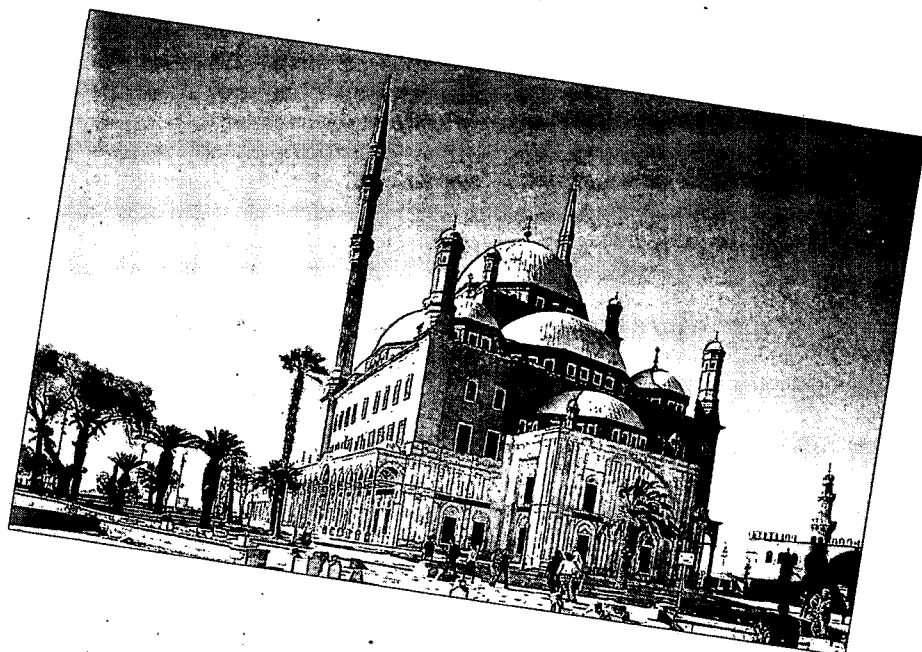
del passat faraònic al cristianisme primitiu

del 24 de febrer al 7 de març del 2003

VISITES:

- **El Caire**
- **El Minià**
- **Tell-el-Amarna**
- **Memfis**
- **Sakara**
- **Gizeh**
- **Tebes**
- **Luxor**
- **Karnak**
- **Monestir de Sant Simeó**
- **Esna**
- **Udfu**
- **Kom Ombo**
- **Aswan**
- **Abu Simbel**

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

El Papa insta els catòlics a oposar-se a l'avortament i l'eutanàsia

■ Un document vaticà recorda que hi ha principis cristians innegociables

ROMA.— El polític catòlic no pot abdicar de la seva fe i actuar com si no en tingués. Els polítics i els electors catòlics tenen el deure d'oposar-se a les lleis sobre avortament, eutanàsia i altres qüestions que estiguin en contradicció amb el Magisteri. Així ho remarca la nota doctrinal sobre algunes qüestions relatives al compromís i a la conducta dels catòlics en la vida política, signada pel cardenal Joseph Ratzinger i presentada com un referent obligat pels polítics que s'anomenen catòlics.

Per primera vegada el Vaticà edita una nota doctrinal en què es reforça la necessitat de coherència entre la fe i la vida dels polítics catòlics. La nota adverteix que hi ha revistes i diaris catòlics que desorienten els lectors i lamenta la covardia de molts polítics que en comptes d'oposar-se a algunes lleis callen i traeixen la seva consciència. La nota ressalta que «la consciència cristiana ben formada no permet a ningú afavorir amb el propi vot la realització d'un programa polític o l'aprovació d'una llei particular que continguin propostes alternatives o contràries als continguts fonamentals de la fe i la moral».

«L'Església —prosegueix el text— és conscient que la vida de la democràcia només es fa possible en la mesura en què

es fonamenta sobre una recta concepció de la persona. L'estructura democràtica sobre la qual un Estat modern pretén construir-se seria summament fràgil si no posés com a fonament propi la centralitat de la persona.»

La nota doctrinal, que ha tingut una bona acollida en el món catòlic, repeteix l'obligació d'oposar-se a lleis que ataquin la vida humana. A més, diu que la família s'ha de protegir: el text aclareix que entén la família basada en el «matrimoni monògam entre un home i una dona». «Altres formes de cohabitació no poden ser col·locades al mateix nivell del matrimoni ni poden rebre reconeixement legal com a tals», afegeix l'escrit.

El text, de 19 pàgines en la versió espa-

nyola, és una crida a la responsabilitat personal i un intent d'aclarir idees davant del que s'anomena la confusió social del nostre temps. Les lleis sobre fecundació artificial o sobre parelles de fet són fruits d'aquest fenomen, diu el document.

Pluralisme no és relativisme

La nota distingeix entre pluralisme polític, legítim i positiu, i relativisme moral, nociu. Pel que fa a la laïcitat, es defensa una laïcitat entesa com l'autonomia de l'esfera civil i política de l'esfera religiosa i eclesiàstica, però mai de l'esfera moral.

El cardenal Ratzinger, autor de la nota i prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va dir en declaracions a Ràdio Vaticana que «en el document distingim, abans que res, pluralisme i relativisme: el pluralisme és normal en política, mentre que el relativisme és una cosa ben diferent que afirma que no hi ha cap veritat ètica ni moral obligatòria». Per a Ratzinger cal tenir ben clar que no és el mateix ser pluralista que ser relativista.

La nota doctrinal especifica que «la fe

mai no ha pretès recloure els continguts sociopolítics en un esquema rígid», i afirma que «cal rebutjar les posicions polítiques que s'inspiren en una visió utòpica». Amb aquesta afirmació es fa referència a alguns moviments d'alliberament o corrents eclesials que posen en dubte la validesa d'algunes orientacions i pràctiques de l'Església en àmbit oficial. La nota també recull el parer del Pontifici Consell per als Laics sobre les actituds i el compromís dels catòlics a la vida política. Està dirigida als bisbes i en particular als polítics catòlics i a tots els fidels laics que se senten especialment cridats a participar a la vida política. Aclareix que no pretén reproposar tota la doctrina de l'Església en aquest camp, que ja està compilada al Catecisme de l'Església catòlica, sinó servir per orientar els catòlics en un món que canvia a molta velocitat.

En un apartat dedicat als sants fa esment a Tomàs More, patró de governants i polítics, i el presenta com a «testimoni de la inalienable dignitat de la consciència».

Miriam Díez Bosch

Mons. Tauran rep Cristians per Europa

ROMA.— El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i els representants de la Convenció de Cristians per Europa van ser rebuts al Vaticà per Mons. Jean-Louis Tauran, secretari per a les Relacions amb els Estats. El cardenal, juntament amb Josep Miró i Ardèvol (president de l'Associació E-Cristians), Antonio Arcones (de la Fundació Abat Oliba) i Alfonso Coronel de Palma (president de l'Acció Catòlica de Propagandistes) van presentar a Mons. Tauran les conclusions del primer congrés de Cristians per Europa, celebrat a Barcelona del 6 al 8 de desembre del 2002.

El cardenal Carles ha destacat que el secretari per a les Relacions amb els Estats va valorar tant la visita prèvia a la convenció de Barcelona, com aquesta trobada a Roma: «Ha valorat molt que en aquesta iniciativa hi estiguessin interessats els seglars; perquè no es tracta només d'una iniciativa del Vaticà, sinó que és una iniciativa que esperem que sigui una expressió del sentir del poble cristià, dels centenars de milions de catòlics de tot Europa que s'interessen per aquesta iniciativa.» L'arquebisbe de Barcelona assenyala que Mons. Tauran va subratllar que cal «que els seglars cristians no es resignin a sofrir —o

El cardenal Carles amb Miró i Ardèvol, Arcones i Coronel de Palma, durant la trobada a Barcelona.

patir— la cultura que tenen, sinó que, recolzant-se en les arrels cristianes, s'esforcin perquè l'Europa actual reflecteixi amb més fidelitat el que ha estat, el que és i el que vol ser en un futur».

Els promotors de Cristians per Europa van lliurar a Mons. Tauran el Manifest de Barcelona, fruit dels debats entre més de 150 delegats que van assistir al congrés. Aquesta iniciativa internacional demana que la Unió Europea esmenti de manera positiva el seu actual procés constituent i en la seva futura Constitució el fet que hi ha una dimensió social del cristianisme en la història i en l'actualitat de la població europea.

Sobre la trobada celebrada a Barcelona, el cardenal Carles destaca que «es tracta que els seglars, des de les seves diverses opcions polítiques, influeixin amb sentit cristià en l'elaboració de lleis europees, sobretot en l'elaboració de la Constitució europea. Es tracta que el nostre continent no perdi les arrels sobre les que s'ha format i ha crescut». Un altre aspecte a tenir en compte és que la «continuïtat —ja programada i desitjada per tots— de la Convenció de Cristians per Europa demostrï que eren molts els que sentien la necessitat que existís una iniciativa com aquesta i que tenen l'esperança posada en aquesta actuació». Per al cardenal Carles, també és important posar en relleu que la trobada a Barcelona ha demostrat que «no és una

diòcesi tan secularitzada com molts diuen i que ha tingut la capacitat de començar aquestes trobades i fins i tot han sabut projectar-les cap a Europa, perquè es realitzaran dues reunions cada any en diverses ciutats grans d'Europa. Que això hagi nascut a Barcelona és una expressió del dinamisme catòlic de la nostra diòcesi que s'expressa de diverses maneres, i que tenim a la diòcesi persones capaces d'emprendre iniciatives com aquesta».

Mons. Tauran va animar a Cristians per Europa a treballar amb laics cristians d'altres confessions i en aquells països europeus on la descristianització o el laïcisme militant és molt fort. També va insistir en la tasca d'apropar la Unió Europea al ciutadà de carrer i de seguir de prop el treball de l'organisme dels bisbes europeus, la Comece. Aquesta visita suposa, segons el cardenal Carles, una mostra més de la comunió «autèntica i rotunda amb l'Església. Per altra banda, seguim tenint molt clar que és un moviment o una acció prioritària dels seglars catòlics». (R.M.J.)

CENTRE ORTOPÈDIC

Numància

Numància, 22 — Tel. i Fax: 934 103 110
Numància, 10 — Tel. 934 106 285
08029 BARCELONA

Passeig Catalunya, 8
Tel. 937 755 551
08760 MARTORELL

Ctra. de Ribes, 3
Tel. 938 211 603
08600 BERGA

—Confecció d'òstesis i pròtesis
—Ajudes per a la gent gran

Vaticà

La Comunitat de les Benaurances, associació de dret pontifici

ROMA.— El 31 de gener se celebra a la seu del Consell Pontifici per als laics el lliurament oficial dels nous estatuts de la Comunitat de les Benaurances, en els quals consta el reconeixement d'aquesta nova comunitat com una associació privada

de fidels de dret pontifici. Aquest és un pas més en l'assumpció per part de l'Església catòlica dels nous moviments sorgits de la renovació del Concili Vaticà II i que ha estat precedit per altres actes semblants, com el dels neocatecumenals l'any passat.

Pràcticament des de la seva fundació ara fa trenta anys, el seu estatut era primer d'unió pia i des de la promulgació del dret canònic del 1983, associació privada de fidels, però sempre de dret diocesà, és a dir, que depenia del bisbe d'Albí, que amb Mons. Coffi va ser el primer que la va acollir. Des d'aleshores s'ha estès ràpidament arreu del món: les Benaurances estan presents per tot França i també per Bèlgica, Alemanya, Hongria, Txèquia, Eslovàquia, Itàlia, Àustria, Croàcia, diversos països africans, Israel, el Líban, Vietnam, Nova Caledònia, Nova Zelanda, els Estats Units i Canadà.

Aquest motiu va aconsellar el pas de dependre directament de Roma. La decisió, però, no ha estat fàcil perquè aquesta associació és una comunitat de vida que integra famílies, homes i dones consagrades en el celibat i sacerdots, de manera que van haver de treballar conjuntament els consells vaticans per al Clergat, per a la Vida Consagrada i per als Laics. Finalment el 8 de desembre passat es va signar la promulgació dels nous estatuts que ara es lliuraran al moderador general, el sacerdot François-Xavier Wallays.

Les Benaurances va ser fundada l'any 1973 per l'aleshores pastor protestant Ephra-

Les Benaurances viu el carisma de Teresa de Lisieux.

im Croissant amb la seva esposa Josette i un altre matrimoni. Amb el nom del Lleó de Judà i de l'Anyell Immolat va fer un procés cap al catolicisme i el 1974 van ser acollits pel bisbe d'Albí, i on va obrir la casa mare al convent de Cordes sur Ciel. El 1992 es va canviar el nom pel de la comunitat de les Benaurances. A Espanya, a part d'una expe-

riència fallida a Toledo el 1994, no hi ha presència, però s'està en contacte amb diversos bisbes de la Península per a una pròxima implantació. La casa més propera de les diòcesis catalanes és l'abadia de Sant Martí del Canigó, confiada a la comunitat pel bisbe de Perpinyà des del 1988.

Guillem Farré

FILIPINES

Manila, capital mundial de les famílies

MANILA.— Al tancament d'aquesta edició s'acabava d'inaugurar la Trobada Mundial de les Famílies a Manila, sota el lema «La família cristiana. Una bona notícia per al tercer mil·lenni», amb la participació de dos milions de persones. A l'eucaristia, l'arquebisbe de Manila, el cardenal Jaime Sin explicava que «he pregat molt per l'èxit d'aquesta trobada mundial. En aquests dies volem estar tots en comunió amb el Sant Pare i renovar-li l'estimació, el reconeixement i la pregària». El cardenal va invitar a «ser cada vegada

més fidels a la saviesa de Déu i al pla diví de la salvació per donar al món valors que no caduquen».

Amb el purpurat van concelebrar sis cardenals, 190 arquebisbes i bisbes i 500 sacerdots. Des de l'altar seguia la celebració el cardenal Alfonso López Trujillo, llegat pontifici i president del Consell Pontifici per a la Família. El Papa va triar la ciutat de Manila com a seu de la Trobada Mundial de les Famílies perquè Filipines, únic país de majoria catòlica al continent, haurà de sostenir el pes de l'evangelització a Àsia. (Zenit)

ESTATS UNITS

Israel nega visats a sacerdots catòlics

WASHINGTON.— La negació del govern israelià de concedir visats i permisos de treball a sacerdots i religiosos catòlics sembla una infracció de la llibertat religiosa, assegura Mons. John M. Ricard, s.s.j., bisbe de Pensacola-Tallahassee (Estats Units) i president de la Comissió Episcopal per a Política Internacional. En una carta adreçada a l'ambaixador d'Israel als Estats Units, el bisbe reconeix que aquesta negativa afecta sobretot el clergat del Patriarcat Llatí de Jerusalem i viola l'esperit de l'acord fonamental signat entre Israel i la Santa Seu el 1993. La carta del bisbe Ricard té lloc en resposta a un comunicat del patriarca llatí, Michel Sabbah, on denunciava les restriccions que experimenta l'Església catòlica a Israel. El mateix patriarca no va poder viatjar a Roma recentment a causa dels controls als quals va ser sotmès pels serveis de seguretat israelians a l'aeroport de Tel Aviv. (Zenit)

RÚSSIA

El Gran Jurat dels periodistes condemna les calúmnies contra els franciscans

MOSCÚ.— El Gran Jurat dels periodistes russos ha condemnat la manera en què dos òrgans d'informació (el diari *Komsomolskaya Pravda* i la xarxa de televisió *Ostankino*) han difamat la comunitat local dels Frares Franciscans Menors Conventuals, implicant-los injustament en una xarxa de prostitució. El Gran Jurat ha denunciat que els periodistes van fer servir arguments tendenciosos i que van ignorar les explicacions del P. Gregorio Cioroch, superior de la comunitat. El jurat té per objectiu garantir la deontologia professional dels periodistes russos. (C.C.)

COREA DEL SUD

Les Esglésies cristianes treballen per la reconciliació amb el Nord

SEÜL.— Les Esglésies cristianes coreanes treballen plegades per la reconciliació i la unitat entre Corea del Nord i Corea del Sud. És un dels punts principals del programa del Consell Nacional de les Esglésies Coreanes que aplega vuit denominacions cristianes, entre las quals hi ha l'Església catòlica. El Consell treballa per intensificar la col·laboració de les Esglésies en diversos sectors y per facilitar el diàleg ecumènic al país. Entre les iniciatives del programa destaquen trobades de pregària, seminaris teològics i cooperació en matèria social i assistencial. (Fides)

El cardenal Sodano celebra el 25è aniversari d'episcopat

ROMA.— El cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat del Vaticà, va celebrar els 25 anys de la seva ordenació episcopal amb una eucaristia el 18 de gener a la basílica de Santa Maria la Major. Nombrosos membres del cos diplomàtic, així com religiosos, preveres i laics van omplir la basílica per a la celebració. En l'homilia, el cardenal que ocupa el número u a la Secretaria d'Estat va confessar que li hauria agradat «celebrar sol aquest feliç aniversari», però que de seguida va pensar que cada prevere i cada bisbe no ho és per a ell sol sinó per als altres.

«Sempre he considerat la meua feina quotidiana com una contribució a la difusió del Regne de Déu en el món d'avui», va explicar: «Cadascun dels que treballam a la Cúria romana assumim el repte missioner i estem ben contents de poder gastar les nostres energies en una causa noble i santa, que és la d'anunciar l'Evangeli al món d'avui.» El cardenal Sodano va explicar que els seus col·laboradors volien organitzar una festa amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari, però que en comptes d'això ell ha preferit destinar els diners que hauria costat la celebració i donar-los a Càritas Roma. El cardenal, que durant els primers anys de sacerdot va ser a Asti i Albano (Itàlia), va posar fi a l'homilia demanant a la Mare de Déu que a més de ser auxili dels cristians sigui també auxili dels bisbes. (M.D.B.)

Suport del Papa als afectats pel terratrèmol a Mèxic

ROMA.— El cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, va enviar un telegrama en nom del Papa a l'arquebisbe Giuseppe Bertello, nunci apostòlic a Mèxic, amb motiu del terratrèmol que va afectar Colima i Jalisco. En el telegrama es llegeix que el Papa «ofereix sufragis per a l'etern descans dels morts i eleva pregàries fervents perquè el Senyor concedeixi el seu consol als afectats per la desgràcia i inspire en tots sentiments de solidaritat per superar l'adversitat, animats pels valors morals sempre oberts a l'esperança». El Bisbe de Roma també expressa la seva proximitat als afectats i demana generositat i caritat cristiana amb el poble mexicà. (VIS)

Espanya

Una religiosa espanyola, nova secretària general de la UCESM

MADRID.— La religiosa de la Companyia de Maria Nostra Senyora, Ana M. Garbayo Abascal, ha estat nomenada per a un període de quatre anys, nova secretària general de la Unió de Conferències Europees de Superiors Majors (USCEM), que agrupa 42 conferències nacionals de religiosos i religioses d'Europa. Natural de Tudela (1933) i infermera de professió, Ana M. Garbayo ha treballat com a missionera a la República Democràtica del Congo durant 30 anys i des del 1993 és una de les cinc religioses que formen part d'una comunitat internacional de la seva congregació amb una missió europea, que té la seva seu a Brussel·les. Garbayo ha assenyalat que «somiar que a partir del secretariat general de la UCESM és possible crear xarxes d'amistat entre els membres de les conferències dels diferents països d'Europa em fa viure». A més, «la perspectiva d'arribar a un coneixement més profund de la vida religiosa avui a través de la comunicació, la informació, sabent acollir i rebre, posar-se al servei respectant cultures i contextos, atenta a la vida, em fa sentir bé». (IVICON)

El bisbe de Guadix nega que se supprimeixi la diòcesi

GUADIX.— El bisbe de Guadix-Baza, Mons. Juan García-Santacruz Ortiz, ha escrit una àmplia carta en què posa fre a les informacions publicades a la premsa local i que assenyalaven la supressió d'aquesta diòcesi. El bisbe de Guadix ha manifestat que ell és el primer sorprès davant d'aquesta informació i explica que «quan en mitjans eclesiàstics es projecta la creació o supressió d'una, o unes, diòcesis, és la Congregació per als Bisbes, a Roma, l'encarregada d'estudiar minuciosament el tema sobre la conveniència o oportunitat de fer-ho. Es consulta la Conferència Episcopal del país afectat i, per descomptat en cas de supressió, es dialoga amb el bisbe interessat». El prelat afirma que aquesta situació no s'ha produït i igualment fa constar que «en el cas que, des de les instàncies competents, se li fes alguna consulta sobre la supressió de la diòcesi, en defensaria sempre la permanència». (Odisur)

Festival de la cançó missionera

BADAJOS.— La Delegació diocesana de Missions de Badajoz i cristians Sense Fronteres han anunciat que la seu en què se celebrarà la fase nacional juvenil del festival de la cançó missionera serà Badajoz el 5 d'abril. La fase nacional de nens se celebrarà els dies 10 i 11 de maig a Burgos. Per a totes dues modalitats el tema de la cançó és *És l'hora de la missió*. Els interessats que desitgin més informació poden trucar al tel. 924 222 847. (SIC)

Cloenda del procés diocesà de canonització de tres religioses de Sant Josep

VALÈNCIA.— L'11 de gener, a la Col·legiata de Gandia (València), va tenir lloc la cloenda del procés diocesà de canonització de les germanes màrtirs Fidela Oller Angelats, Facunda Margenat Roura i Josepa Monrabal Montaner, de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona, fundat per la Serventa de Déu Maria Gay Tibau el 1870 amb la finalitat d'assistir els malalts, alleujar-los els dolors i sembrar la pau al seu cor.

L'arquebisbe de València, Agustín García-Gasco Vicente, que havia presidit l'acte d'obertura del procés el 24 de novembre del 2001, va presidir també aquest acte de cloenda, que fonamentalment va consistir a tancar i lacrar convenientment les caixes que contenien la testifical i la documental del procés, per tal que en continuï l'estudi a Roma. També hi van assistir nombroses germanes, familiars de les Serventes de Déu, amics i veïns de Gandia. L'arquebisbe va lloar la tasca encomiable del Tribunal i de la Comissió Històrica per la dedicació i celeritat en els seus treballs. Per a l'Institut de Religioses de Sant Josep, per a la ciutat de Gandia i per a l'Església de València, aquest esdeveniment va ser una festa compartida amb tots els assistents a l'acte, i amb tots els qui, sense poder-hi ser presents, s'hi van unir espiritualment.

La mare Fidela Oller, natural de Banyoles (Girona), va ingressar a l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona el 1892. Va arribar a Gandia el 1927 com a fundadora i amb gran experiència sanitària, ja que havia passat molts anys al servei dels malalts a diversos hospitals. Com a superiora de la comunitat va destacar per la seva caritat i do de consell, animadora i amiga de

tothom. D'aquesta ciutat se la van endur al martiri el 29 d'agost del 1936 i el seu cos va ser enterrat a Xeresa. Com a religiosa va viure 42 anys farcits i granats d'obres de caritat.

La Gna. Facunda Margenat, natural de

martiri l'agost del 1936. A la Gna. Josepa Monrabal el Senyor li va concedir un temps més breu com a religiosa de Sant Josep, del 1931 al 1936. Va ser Vila-real (Castelló de la Plana) l'única casa on va desenvolupar la seva activitat, sis anys d'apostolat intens amb els malalts; una activitat copiosa i fecunda en fruits de santedat i caritat. Tenia 35 anys.

El 16 de juny del 1936 es rebia de Roma l'aprovació definitiva de l'Institut, però la festa prevista no es va poder celebrar a causa del conflicte. Dos mesos després el Senyor concedia a l'Institut tres palmes del martiri en Fidela, Facunda i Josepa, com a regal

Un moment de l'acte de cloenda.

Girona, va començar la seva activitat amb els malalts el 1898 i va arribar a Barcelona el 1929, també amb gran experiència sanitària. El seu apostolat amb els malalts estava farcit d'obres de caritat. Va ser arrestada quan estava fent aquests serveis al capçal del llit d'un malalt i va ser conduïda al

extraordinari i singular del Senyor per la seva fidelitat a aquestes tres servidores dels malalts. L'Institut se'n sent orgullós, ja que en la seva feina callada van trobar la millor manera de servir el Senyor, fins a vessar la seva sang com a suprema manifestació d'amor. (C.C.)

A l'espera de Joan Pau II

MADRID.— El 19 de gener es va posar en marxa la campanya «100 dies, 100 respostes. A l'espera de Joan Pau II». Es tracta d'una campanya informatiu-pastoral que consisteix en la publicació simultània a ràdio, televisió i Internet, cada un dels cent dies de preparació previs a la visita papal, de cent preguntes i cent respostes breus sobre la personalitat, el magisteri, els viatges pastorals; el proper viatge a Espanya i el pontificat de Joan Pau II. La campanya pretén oferir un missatge informatiu-recorador i didacticopastoral sobre Joan Pau II que serveixi com a preparació a la visita.

Aquesta iniciativa ha estat desenvolupada per la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Madrid i compta amb la col·laboració del Departament d'Internet de l'arquebisbat, de l'Oficina de Premsa i de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, de la Cadena COPE, de les televisións TMT i Popular Televisión, i de l'Editorial Edibesa. (C.C.)

Nous pronunciaments contra la guerra

MADRID.— A les veus dels bisbes de Malàisia, Singapur i Brunei, que consideren injustificat un atac a l'Iraq, i dels prelats alemanys, que asseguren que la guerra preventiva és una agressió, s'hi ha sumat també l'Església espanyola. Concretament Braulio Rodríguez (Valladolid), Elías Yanes (Saragossa), Francisco José Pérez (Getafe) i Carlos Osoro (Oviedo) assenyalen que cal «continuar intentant resoldre la crisi iraquiana a la seu de la Nations Unides». Mons. Pérez demana, a més, resar amb insistència perquè no hi hagi guerra. Mons. Osoro indica que «Espanya ha de cercar per tots els mitjans la pau i, per tant, emprar totes les seves forces en aquest

esforç, des del convenciment absolut que la pau és la suprema aspiració de la humanitat; una pau que només es pot aconseguir si es respecta l'ordre establert per Déu». Mons. Rodríguez assegura que «no cal fer-se, per descomptat, gaires il·lusions sobre la conducta o les intencions de Saddam Hussein, però això no legitima moralment qualsevol ús anticipat i unilateral de la força militar nord-americana per derrocar el govern iraquí». Per la seva part, Mons. Yanes, citant el Papa, declara que «els conflictes han de trobar solució per la via del dret internacional, el diàleg lleial, la solidaritat entre els estats, la diplomàcia». (C.C.)

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

LLOGERS • ALQUILERS

189 - 08011 BARCELONA

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

Raúl Berzosa és professor d'Antropologia Teològica de la Facultat de Teologia del Nord d'Espanya

«La Nova Era és com una bomba de rellotgeria»

Des del 1987 Raúl Berzosa és professor de Teologia a la facultat de Burgos i de Vitòria. Va ser ordenat sacerdot el 1982 i és autor de diverses obres teològiques, poeticoliteràries i musicals juvenils. El camp en què es mou preferentment és el de la teologia dogmàtica, pastoral, espiritualitat i relació fe-cultura. És autor, entre altres llibres, de *Nueva Era y cristianismo*, *Orar con el Cantar de los cantares* o *Diccionario de Pastoral y Evangelización*.

—Com a estudiós del tema de les sectes, què motiva la gent a continuar caient en aquests grups?

—La gent necessita una experiència de Déu. No hem sabut passar d'un cristianisme de massa a un cristianisme personalitzat i viscut en comunitats càlides i autèntiques. Contràriament al que es pensa, les sectes no enganxen els joves, sinó la gent de 30 a 55 anys. Al Primer Món hem omplert l'estómac, però tenim el cap i el cor buits. No hem sabut donar una resposta a la negativitat i la desesperança. Falta donar sentit a la vida. Les persones que es troben a la franja de 30 a 55 anys comencen a tenir experiències de malaltia, de mort i de dolor... aquestes persones necessiten una atenció personalitzada. Per desgràcia, en el cristianisme, aquestes perso-

nes no troben amb qui parlar, amb qui desfogar-se, amb qui fer un discerniment del que els està passant... i aquí les sectes troben un terreny propici.

—Però l'Església té resposta a aquestes inquietuds...

—Sí que les té, tot i que no sempre sap presentar la resposta i fer-ho de la manera adient. Al mateix temps, en el tema de les sectes hi ha tres camins a recórrer: primer, desemmascarar les sectes. Les sectes no volen que es parli d'elles i aquí crec que l'Església té l'obligació de posar-los nom i parlar clar: què és una secta, quins perills comporta...; en segon lloc, la prevenció de les sectes ve per gent que sigui creient i coherent, i per comunitats que siguin càlides, on la gent trobi una manera de viure diferent; per últim, les sectes desapareixe-

ran si el cristianisme, a part de ser coherent i d'atraure, s'endinsa cada cop més en la societat i crea cercles universals. No oblidem que les sectes intenten crear societats paral·leles. En resum, cal desemmascarar les sectes, viure l'autenticitat del cristianisme i crear xarxes socials de compromís cada cop més gran.

—Cal més contundència a l'hora de parlar sobre les sectes?

—S'ha de tenir en compte que qui parla de les sectes és perseguit, pateix amenaces... no és fàcil. Hi ha sectes que tenen molt de poder. Per exemple, a Llatinoamèrica, rere les sectes hi ha la cultura nord-americana, de pensament únic, la globalització... s'aprofita la penúria econòmica en què es troben aquells pobles, les sectes porten diners, ofereixen una

cara de novetat molt atractiva... Jo comparo moltes vegades les sectes noves amb pops, en el sentit que se'ls veuen els ulls, però no els tentacles. És molt difícil detectar el món de les sectes. A més, hi ha molta desinformació sobre les sectes, però gràcies a Internet i altres mitjans tècnics, aquesta informació és a l'abast de tothom.

A Espanya la situació és molt desigual, les sectes actuen de manera diferent. Per exemple, a la zona del Mediterrani actuen amb gent que ve de fora a estiuejar, són persones que s'ho replantegen tot durant les vacances... mentre que a Burgos treballen ininterrompudament tot l'any.

—Com no caure en una secta?

—La millor manera de no caure en una secta i de prevenir que altres hi caiguin és la coherència. Com diu el Papa, hem de ser cristians les vint-i-quatre hores del dia i en tots els àmbits de la vida. No s'ha de privatitzar la fe. La fe no és només per a la meua consciència, per quan jo prego o vaig a missa, sinó per tota la meua activitat. Aquí m'agradaria destacar els nous moviments eclesials. Són una gràcia no

només pel seguiment de Crist, sinó pel redescobriments del Crist viu i per la missió. Donen com a fruit testimonis personals i comunitats. Eviten que el cristianisme caigui en un reduccionisme ètic, còltic-sacramental popular i en un espiritualisme desencarnat i passat de moda. Això és important perquè crec que l'Església té actualment dos perills.

—Quins són?

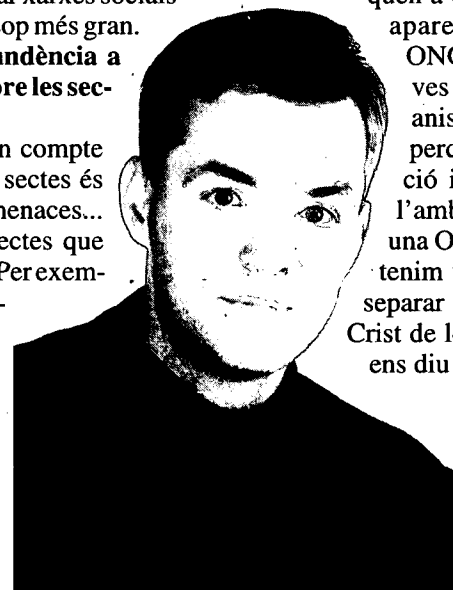
—Confondre-la amb una ONG i confondre-la amb una secta. Hi ha grups d'Església que tenen actituds sectàries i hi ha grups d'Església que només es dediquen a una activitat caritativa i aparentment són com una ONG. Per això jo dic als joves que l'Església i el cristianisme no és ni una secta, perquè té un tronc, una tradició i no ens separa mai de l'ambient en què vivim, ni una ONG de la caritat, perquè tenim una mística. No podem separar la relació personal amb Crist de les obres que l'Evangeli ens diu que hem de fer.

—La Nova Era és una secta, o alguna cosa més?

—Jo diria que la Nova Era, més que una secta, és tot un moviment cultural. És com als anys seixanta, quan no eren gaires els

marxistes, però tothom parlava un llenguatge marxista: canvi d'estructures, humanitat nova... avui, el clima cultural és el de la Nova Era. Tothom parla de fusió, de pensar en positiu, d'ecologia, de meditació transcendental... Què hi ha rere la Nova Era? Alguna cosa més que una secta, és com un projecte mundial a tots els nivells. En tota secta hi ha una nova manera de governar, de relacionar-nos, de religiositat... en el terreny de la religiositat la Nova Era és com una bomba de rellotgeria... que no ataca mai la religió. S'hi introdueix com una bomba lapa, i en buida el contingut. No fa gaire vaig tenir una trobada amb mestres de novícies i novícies, de monjos i monges cistercencs, i em deien: «Ens arriben joves que parlen de Jesucrist, de pregària, de meditació... i no entenem res perquè no parlen del nostre Crist, parlen d'una altra cosa.» Això és la Nova Era, que es fica en nosaltres, en el nostre llenguatge, però ens buida de contingut.

Rosa Maria Jané

Raúl Berzosa.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tèl. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El nunci inaugura l'any jubilar de Caravaca de la Cruz

MÚRCIA.— El nunci del Papa a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, ha inaugurat l'any jubilar de la Vera Cruz de Caravaca, a la població de Caravaca de la Cruz (Múrcia). El 1998 la Santa Seu va atorgar a Caravaca de la Cruz el privilegi de poder-lo celebrar a perpetuitat cada set anys, a partir del 2003. Es tracta d'una mesura extraordinària, ja que només quatre ciutats més al món (Roma, Santiago de Compostel·la, Sant Toribí de

Lièbana i Jerusalem) gaudeixen d'aquesta gràcia. Qui peregrini a Caravaca enguany tindrà la possibilitat de guanyar el Jubileu. Consisteix fonamentalment en un indult plenari per al perdó de la pena que provoquen els pecats. Per guanyar-la, s'ha de visitar el santuari de Caravaca, resar alguna pregària, encara que també es recomana anar a missa i confessar-se i combregar 15 dies abans o després de la peregrinació. (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La lliure necessitat de creure

Encara que sigui una paradoxa, perquè semblen oposar-se llibertat i necessitat, més d'un ha pensat que la primera lliure necessitat és la de creure. I això, en la mesura en què es visqui l'existència, o es vulgui viure, com una *passió d'existir*.

Això succeeix quan es desitja una veritat per la qual viure i morir. Quan la veritat es refereix a la fe, aquesta se'm representa com un horitzó, perquè, en el sentit usual, l'horitzó és la línia de contacte entre cel i terra. La fe és el contacte entre el temps i l'eternitat.

Fa molt de temps, Ortega y Gasset va escriure un assaig preciós, amb el títol *Paisaje con una corza al fondo*. Fa anys que penso que una vida amarada de fe és un permanent *paisatge amb Déu al fons*. Si la fe és el convenciment de l'existència d'un Déu que estima personalitzadament cada persona, *allò que es creu* —aquest amor immens— té a veure amb la manera *com s'ha demostrat*. No tenim encara tan lluny el Nadal com per no recordar el moment de la història humana —que sempre va ser una història humano-divina— en què més

clarament se'ns va donar a entendre fins on arribaven *les entranyes de misericòrdia del nostre Déu*.

Quan algú no sent mai nostàlgia és que encara no ha viscut plenament mai o que en ell ha mort tot impuls d'un demà -o eternitat- que supera immensament el present.

Ho sentia i expressava Kierkegaard, en el seu *Diari íntim* —el 2 de febrer de 1839—: «M'has precedit, oh nostàlgia!, i m'assenyales, transfigura-da, la senda cap a altres mons?» Curiosament, en una època no tan sensualitzada com la nostra, havia avisat un any abans —l'1 de gener de 1838— del fracàs a què pot conduir: «El paganisme és sensualitat, pur desenvolupament de la vida sensual. El seu càstig, el veiem en l'exemple de Prometeu. Consisteix en el fet que el fetge, contínuament devorat pel voltor, es regeneri sense parar; el clamor es desperta de continu i sempre insatisfet.»

I alerta la joventut (al maig de 1839) amb unes frases que tenen més vigència avui, 163 anys després, que

quan van ser escrites: «Jove amic, tu que fas els primers passos pel camí que condueix a la meta, si t'has extra-viat, retorna, torna a Déu, i a la seva escola adquiriràs joventut i reforçaràs el teu vigor per a la teva tasca d'home. Mai hauràs de sentir el vigor i el coratge de la nostra joventut en la rebel·lió contra Ell.»

A més de rebel·lió, podríem ara dir oblit, margina-ció, girar l'esquena a Déu... «Perquè després —afegeix—, exhaustos i derrotats, hem de començar la retirada d'opulències trepitjades, de grandeses abatu-des; llarga retirada, llarga com l'eternitat, momentàni-ament entretallada per un sospir repetit sense parar: quins dies de tedi!»

Ell tenia sensibilitat per captar el tedi profund d'aques-tes vides equivocades. El tràgic és que hi ha una joventut en el nostre temps que s'esforça a cobrir el tedi amb experiències noves, anhelant la novetat tan sols perquè és novetat, sense jutjar si és positiva o negativa per a la seva vida, i que massa vegades condueix a enviliments i fins i tot a aberracions.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Valoració dels religiosos

Déu sempre ha cridat homes i dones a una vida més consagrada a Ell. La història de l'Església està plena de grups cristians que han volgut seguir més radicalment Jesucrist vivint intensament els consells evangèlics.

Els qui coneixem avui amb el nom genèric de religiosos i religioses són homes i dones que, dòcils a la crida de Déu, han escollit aquest camí d'especial seguiment del Senyor per dedicar-se a ell amb un cor no dividit. Com els apòstols, també ells ho han deixat tot per estar amb Jesucrist i per posar-se al servei de Déu i dels germans.

La història dels nostres pobles i de les nostres ciutats no es pot escriure sense tenir molt present la presència i les obres de molts monestirs i congregacions religioses. Pensem en la construcció espiritual i cultural d'Europa i també en les institucions religioses en el camp de l'ense-nyament, de la cura dels malalts, de l'assistència social prop dels vells, dels pobres i marginats, etc.

Amb molta raó, el Concili Vaticà II va fer aquesta observació important: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desentenien dels homes o bé són inútils per a la ciutat terrenal.» I afegeix: «Els religiosos ajuden els seus contemporanis, ja que els tenen presents a les entranyes de Crist, i col·laboren espiritualment amb ells a fi que la construcció de la ciutat terrenal es basi sempre en el Senyor i s'encamini a ell, no fos cas que treballessin en va els qui la construeixen.»

Per prendre més consciència del servei que fan els religiosos i les religioses a la societat actual és suficient pensar què passaria si aquests no existissin: una munió d'institucions i de serveis molt necessaris per al bé de les persones quedarien desatesos. Aquest és un motiu més per valorar i agrair el do de la vida religiosa en l'Església i en la societat.

La vida consagrada és una prova eloqüent que com

més es viu de Crist més se'l pot servir en els altres, arribant fins a les avançades de la missió i acceptant els riscos més grans. Per això els religiosos i les religioses arreu del món vetllen per la imatge deformada en els rostres de tants germans i germanes: rostres desfigurats per la fam, per la violència, pels maltractaments, per la droga, per la sida, etc. Joan Pau II afirma que «la vida consagrada mostra, d'aquesta manera, amb l'eloqüència de les obres, que la caritat divina és fonament i estímul d'amor gratuït i cooperant».

Per valorar més i millor la vida religiosa cal entendre la pròpia vida com un do de Déu que rebem per esmerçar-lo a lloança i glòria d'ell i al servei dels germans. Viure la pròpia vida amb aquesta actitud vocacional és assolir la plenitud i la felicitat. En el fons de la manca de vocacions hi ha el tema d'una sana antropologia i d'una autèntica generositat.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

El Sant Crist: despenjar-lo o col·locar-lo?

Amb certa freqüència es planteja la qüestió —al nostre país i a d'altres, d'un ambient cultural semblant— a propòsit de si s'ha de retirar el Crucifix d'un despatx de l'administració pública, de la seu d'un tribunal o de l'aula d'una escola. I, fins i tot, en algun cas es discuteix si pot ser convenient tornar-lo a col·locar, o posar-lo allí per primera vegada. No ens interessa ara separar els casos en què el problema es presenta, per un escrúpol d'ordre constitucional, per una actitud sectària, o algun altre motiu apreciable.

I ara el tema torna a tenir actualitat quan, de diverses maneres es vol subratllar la identitat cultural d'Europa, davant del fet d'una convivència creixent amb homes i dones vinguts d'altres àmbits geogràfics i històrics, en l'ampli fenomen d'una immigració que —no cal recalcar-ho— respon a les necessitats de totes dues parts: dels envellits països receptors, i de la promoció, sobretot econòmica, dels qui vénen d'altres continents i que és una realitat amb la qual la Providència deu comptar per a alguna cosa.

És un tema que no deixa de tenir relació amb els treballs d'ordre constitucional encaminats a proporcionar a l'Europa unida uns bons instruments jurídics, i amb el fet que es demani alguna menció expressa a les arrels cristianes —o judeocristianes— de la civilització europea.

Es pot pensar que caldrien més raons per eliminar el Crucifix d'un lloc, quan ja hi és, que per mantenir-lo allà on es troba; encara que només sigui perquè sol ser més fàcil deixar les coses com estan, que canviar-les. Però segur que no és pas menyspreable el nombre de persones que estimen

que hi hauria igualment arguments per posar-l'hi si no hi és, o no hi ha estat mai, i això no solament en un país de tradició cristiana majoritària, sinó en qualsevol àrea cultural.

En un aspecte o altre, i no sols en l'artístic, el Crucifix afecta tothom: tots els homes intervingueren d'alguna manera en la mort de Crist, tant els gentils —els romans i els seus mercenaris— que la decretaren i l'executaren, com els jueus que l'havien demanat. I a tots, sense excepció, el condemnat els perdonava, i a tots el Déu fet home destinava els fruits del seu sacrifici redemptor.

Crist pot ser vist com l'home per excel·lència, el model de tots els valors, que en la creu sofreix, ama, perdona.

No tots sabran veure en Crist la divinitat, però tots trobaran en Ell la humanitat. Allí hi ha aquell home que pateix, a qui Pilat havia assenyalat dient: «*Ecce Homo!*» —heus aquí l'Home— i que pot ser vist com l'Home per excel·lència, el model de tots els valors i de totes les virtuts humanes, que en la creu sofreix, ama, perdona. No és apropiada la seva imatge per a una escola on s'han de formar homes: els homes i les dones?

Crist clavat a la creu és el resultat d'una sentència injusta, després d'un judici inic. Per ventura no és oportú que en un lloc on han d'actuar no solament els jutges sinó que també hi tenen el seu paper acusadors, defensors i testimonis, aquest record plàstic d'un fet històric sigui un crit d'atenció perquè no se'n torni a repetir un altre de semblant?

És clar, amb tot, que hi ha un cas en què val més que el crucifix no hi sigui: quan els qui ocupen aquells llocs —sobretot si es declaren catòlics— pretenen que tot el que es fa allí tingui la marca de garantia de la presència del Sant Crist, i no la mereixi.

solament els jutges sinó que també hi tenen el seu paper acusadors, defensors i testimonis, aquest record plàstic d'un fet històric sigui un crit d'atenció perquè no se'n torni a repetir un altre de semblant?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Grup i persona

Entre el grup i la persona hi ha un estret lligam. Potser, de vegades, parlem de realitats comunitàries com si, de fet, les persones quedessin confoses en la massa o fossin, tal vegada i a tot estirar, un número. Per això —deu ser una mania personal— em molesta sentir parlar de «col·lectius». Recordo que, en els llibres dels meus estudis de primària, els exemples de noms col·lectius incloïen, generalment, la paraula «ramat». He de reconèixer, doncs, que reclamó un bon ús dels conceptes per la realitat que signifiquen i dignifiquen.

Venim, segurament, d'una educació massa individualista. Com si els qui ens envolten no tinguessin cap significació en la vida personal. Possiblement és així. Tanmateix no és difícil adonar-se que la formació actual tendeix també, malgrat que no pari de parlar de la necessitat d'un fort encuny social, a assolir la seva meta (?) en una actuació a base de cops de colze per obrir-se pas, sense tenir en compte el bé comú. Desitjaria que la meua visió fos totalment equivocada. Em llevaria un pes de l'ànima.

Per retrobar l'equilibri, cal considerar l'entitat personal. La persona és ella i el seu entorn. I l'educació personalista —per tal que sigui recta— ha d'obrir-se als altres. Qui no té en compte els del seu voltant no aconsegueix pas una personalitat

com cal, sinó que es converteix en una persona mancada d'una de les dimensions que la creen. Els humans no som illes, sinó que estem units necessàriament a la societat. I la construcció de la persona necessita un component social. En cas contrari no podem parlar de persones adultes.

Tot això evidentment s'ha de treballar des de la més tendra infantesa. Els menuts tendeixen a ser egoistes. Han d'aprendre a compartir en la vida familiar. I obtindran el primer bany de sentit social des del dia que posaran el peu a l'escola per primera vegada. De la mateixa manera que hauran de digerir de ser reis destronats quan neix un altre germà. Els pares i els educadors han de saber mostrar als fills i als alumnes el nus de la interacció entre el grup i la persona. El grup no serà mai un obstacle que impedeixi la realització personal. Ni la persona podrà fer girar capriciosament envers ella mateixa, com si fos el centre de tot, els altres que formen el grup i que també són persones.

Determinades filosofies, d'altra banda, només consideren la importància del grup i menyspreen la persona. Aquesta postura és injusta, insolidària i errada. Tot educador ha de conèixer quina és la filosofia que cerquen de transmetre els diversos sistemes educatius. I si consideren rectament la relació entre la persona i el grup.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Pausa

Durant una temporada, estimada Montse, interrompем la nostra correspondència. T'has canviat de residència i has caigut en les nombroses xarxes que us empresonen. Estàs sotmesa als trimestres per a les teves relacions familiars, als quadrimestres per als exàmens i al curs per a les teves vacances. Tantes divisions del temps t'angoixen. La tradicional, la sagrada, divisió de la vida en setmanes, gairebé no compta entre vosaltres i entre tanta gent d'avui dia. Aquest període indeterminat que anomenem cap de setmana és el que mana, per a uns quants comença el capvespre del divendres, per a d'altres, el dissabte i s'acaba gairebé sempre el diumenge, menys unes quantes entitats que tanquen dilluns al matí. Aquest període et pot submergir en el remolí de la gresca o esclavitzar-te en la reclusió de l'estudi intens, per preparar una prova acadèmica. Enmig de tot aquest enrenou hi ets tu, sense sentir-te protagonista, ni dissenyadora de la teua història. No obstant això, sents dins teu una necessitat d'estimar i de ser estimada. Mentre siguis capaç de sentir-ho hi ha esperança, no ho oblidis, encara que et resulti difícil practicar-ho.

Interrompre la correspondència per correu és una cosa comuna, comprensible també, perquè avui ningú no està segur de quan arribarà una carta. Recordo que la meua mare em deia que quan era jove es repartia la correspondència tres vegades al dia. Així es comprenen històries com la de Lleó Bloy i Joana. Es van conèixer i el primer dia ja van discutir. Van descobrir afinitats i discrepàncies, després de tot això va sorgir un enamorament apassionat. Durant el dia es trobaven i, a la nit, s'escribien. Els contactes personals estaven plens d'espontaneïtat, els que tenien per escrit, més profunditat. En aquesta doble comunicació no tan sols creixia el coneixement i l'amor, sinó fins i tot la mateixa fe, així que va arribar un dia que ella va rebre el Baptisme i a la nit escribia: «Lleó, estimo Déu més que a tu», a la qual cosa el temperamental —ogre místic— li responia: «No diguis això, jo estimo Déu en tu.» Aquell amor que va arribar al matrimoni, va durar fins al final dels seus dies i la fecunditat de què va gaudir no va ser únicament biològica, molts hi van trobar llum i felicitat, sent un dels grans focus d'influència espiritual als inicis del segle xx. Difícilment vivències com aquesta es poden forjar a través de missatges curts i criptogràfics, enviats pel mòbil. Els diaris i les revistes, més que documents, a poc a poc, semblen immòbils televisors amb subtítols. Els vostres llibres de text, les vostres revistes, enlluernen pel seu color. Els editors pretenen canviar els espais amb molta lletra, massissos de contingut, estimuladors de la imaginació, per atractives taques amb paraules incisives. Si una composició es creu que pot tenir èxit, aviat es passa al cinema i en una butaca còmoda, o davant del DVD, sense cap esforç, ens empassem la història. Jo penso: no fa gaire, llegint el bonic *Diari d'Anna Frank*, a més de sentir-se commogut per l'experiència injusta viscuda per la protagonista, començava a escriure cadascú el seu diari personal, amb tot el que d'imaginació, sensibilitat i sana introspecció suposava fer-ho i, encara que durés poc temps, suposa un creixement personal apreciable fer-ho.

De moment, no et tornaré a escriure, si no és que tu m'ho reclames. Seria, segurament ho he estat, reiteratiu. He tractat d'ajudar-te i de contagiar-te el meu amor a Déu i a la vida. He rebut de tu, sense ser-ne tu conscient, una mica de la teua joventut i això és un do immens que sempre s'agraeix.

Notes insignificants

Germà Adrià

Vull apropar-me a Déu

M'agradaria ser teòleg.

M'espantaria ser teòleg.

Com estudiar Déu? Com saber coses de Déu si ja ens va parlar a través dels Evangelis?

Però sento certa veneració pels que estudien Déu. I contínuament llegeixo els seus llibres, quan els puc entendre. Tinc la ressenya de molts tractats de divulgació teològica.

Però...

Em dol i m'espanta i m'acovardeix, algunes vegades, veure com els teòlegs es barallen entre ells.

És que algú pot tenir l'exclusiva de Déu?...

Jo demanaria als teòlegs i a tots els savis en assumptes de religió que:

Em donessin llum. Que intentessin ajudar-me a veure millor els senyals de Déu en el món i en la meua vida. Que si tanco els meus ulls de mort, veig en mi i en tots els meus germans, tantes meravelles de Déu...

Que em donessin senyals del camí per viure l'amor. Que Déu és amor. Que l'amor és el nostre distintiu de cristians. Que el fet d'estimar-nos els uns als altres com Ell ens va estimar i ens estima, és essencial. Per això els demanaria que em vagin desentranyant totes les ensenyances de l'amor, per fer-me possible arribar a l'amor.

Que em donessin el sentit de l'alegria. No, no hi pot haver tristesa en un cor cristià. Per això m'agradaria que algun teòleg, amb la senzillesa que demana la meua ignorància, intentés donar-me, fer-me les pessigolles de l'alegria de Déu. Que pogués, que sabés sentir l'alegria de Déu en

el somriure d'un nen, en la mirada serena d'un ancià, en el petó d'un enamorat, en la llum serena d'una sortida de sol... Sí. Necessito sentir-me alegre, perquè Déu m'estima i no puc anar a Ell amb els ossos humits de llàgrimes de tristesa.

Que em donessin senyals d'esperança. Vull anar a Déu enmig de la meua vida atrafegada i una mica mesquina. Vull apropar-me a Déu i necessito saber que m'espera, que em té guardada una abraçada, que ell no em fallarà encara que jo sí que l'he fallat.

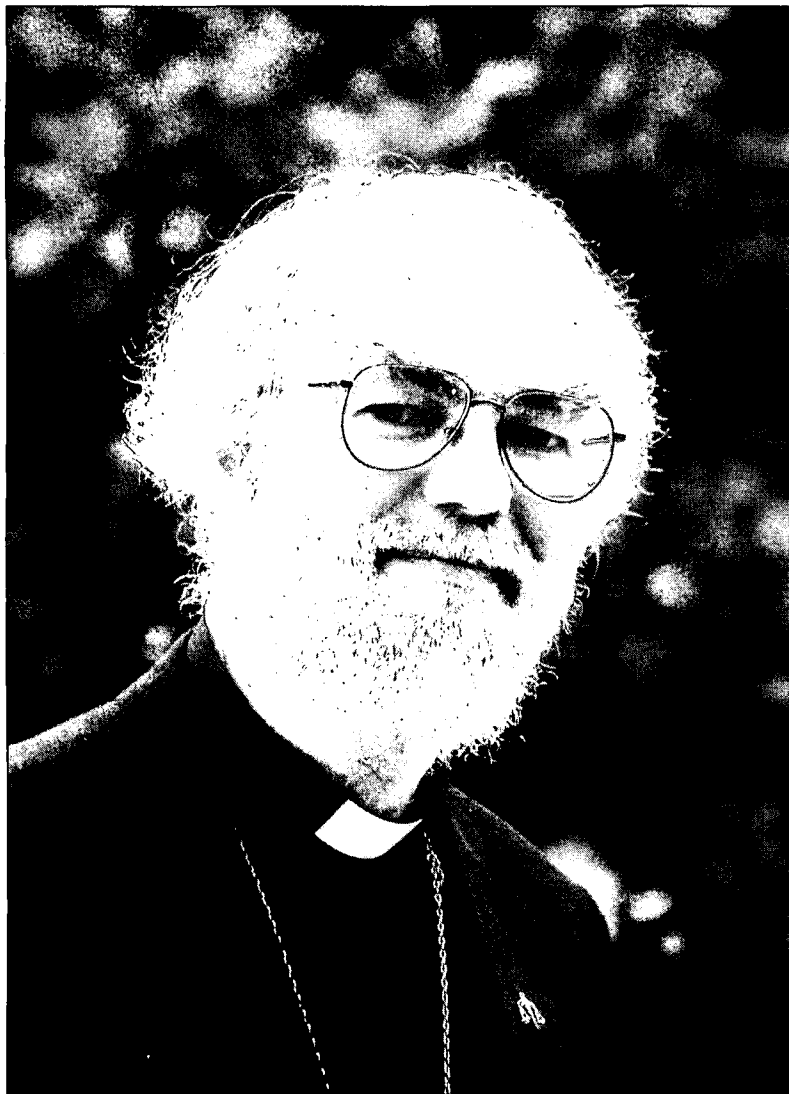
Voldria que els savis religiosos, de tant en tant, es rebaixessin a pintar-me la serenitat de Déu davant les meves infidelitats; i pintar-me el dolor de Crist salvador, si m'obstino a oblidar la seva Paraula. A mi no em poden parlar amb el seu llenguatge preciosista, i molts em parlen gairebé amb el meu estil quan escriuen per als ignorants. Que tinguessin compassió de mi, ignorant, i escrivissin senzillament sobre els secrets i les grandeses que ells descobreixen en la reverència a Déu.

Que em parlin amb la senzillesa amb què ens va parlar el Mestre Jesucrist, que no es va avergonyir de dir-nos allò de les aus i del blat i dels peixos i dels pecats. Una teologia com la de Crist per als que no entenem cap altra teologia que el silenci dels que seguien Jesús i l'escoltaven fins a oblidar-se de menjar.

Bé, ja he dit alguna bajanada. Però m'agradaria ser teòleg i gairebé em peneixo de no haver estudiat a fons la teologia. De moment, m'assec a llegir la Paraula.

Zoom

Eduard Brufau

El 27 de febrer proper Rowan Williams serà entronitzat com a nou arquebisbe de Canterbury i, per tant, com a nou cap religiós de l'Església anglicana. L'arquebisbe sortint, George Carey, ha destacat per haver mantingut un diàleg obert i fraternal amb el papa Joan Pau II i amb tots els catòlics en general. Des de Roma es dona la benvinguda a Williams i s'espera que el diàleg entre totes dues confessions cristianes continuï sent exemplar.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Invitació

Vaig participar en una reunió internacional celebrada a Roma sobre pastoral de vocacions. Les més de quaranta persones assistents pertanyien a races, cultures i llengües diverses, i procedien dels cinc continents. La finalitat de la trobada apuntava a un pla de treball, inspirat en la frase evangèlica: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix» (Jn 21,6). El diàleg no es va esgotar en l'anàlisi de les causes de la situació actual, marcada per la falta de vocacions sacerdotals i religioses, sinó que va apuntar a línies d'acció.

Portar a terme un diagnòstic de la nostra realitat condueix a una tasca de gran complexitat. Nombrosos elements contribueixen a explicar el fenomen de la manca de vocacions, però sempre hi ha alguna cosa que s'escapa. Fins i tot, l'afirmació que no hi ha vocacions és inexacta per dos motius: es confon la vocació amb la resposta i sí que n'hi ha per a determinats grups i no per a d'altres.

La vocació és una crida de Déu, manifestada a través dels camins més diversos. Perquè culmini tot el procés, cal escoltar-la i seguir-la. La invitació és probablement el mitjà privilegiat perquè una persona pensi en la crida divina. Fugir dels sistemes de reclutament de fa unes quantes dècades ens ha conduït pendularment al silenci i a la manca de propostes. Potser n'hi ha prou de formular una pregunta: has pensat què vol Déu per a tu? Aquesta pregunta va dirigida a tot creient i les respostes poden ser múltiples. Es redueix a vegades la vocació a vida sacerdotal o religiosa, la qual cosa ja és un error. Déu crida a cadascú per a missions ben diverses; en la majoria dels casos per a la vida matrimonial. Per iniciar-la, un dels dos acostuma a declarar els seus desitjos a l'altre. Si Déu no compta en la constitució d'una parella o d'una família, difícilment serà considerat com a criteri per al futur dels fills. Com Déu pot fer sentir la seva veu als que crida a la vida sacerdotal i religiosa? Haurà de fer arribar la invitació a través d'algú. Com interpretar aquella frase de Jesús: «No m'heu escollit vosaltres a mi, sóc jo qui us he escollit a vosaltres» (Jn 15,16)?

A principis del mes de març proper hi ha previstes a Barcelona unes Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional, promogudes per les diòcesis de Catalunya i la Unió de Religiosos de Catalunya. El fet que hi hagi la coordinació entre les entitats convocants indica clarament un treball d'Església perquè sovint cadascú acostuma a resoldre el seu problema domèstic. Aquestes Jornades estan plantejades amb un criteri molt obert perquè cada persona respongui al projecte que Déu té per a la seva vida. El títol és molt significatiu: «Anuncieu i convideu.» Com deia en aquella reunió un amic del Congo: «Cal formular la invitació.» Respectar la llibertat no és silenciar la proposta sinó, una vegada formulada, acceptar la resposta, sigui quina sigui. Una proposta no s'ha de basar en l'interès de resoldre les necessitats pròpies o d'omplir els propis seminaris sinó en el bé de la persona i en la seva capacitat de discerniment per descobrir el projecte de Déu en la seva vida. Una pastoral vocacional manipuladora pot donar resultats immediats però és perjudicial i acostuma a vacunar contra invitacions noves. Se sent més la penúria de vocacions quan està en joc la supervivència d'una institució. No se sap aleshores si hom vol vocacions per al servei de l'evangeli o per satisfer les necessitats neuròtiques d'una seguretat que es quarteja per tot arreu.

L'amic congolès em va sorprendre amb una altra afirmació interessant: «La vocació ve de Déu, que pot cridar fins i tot a formar part d'una comunitat, la vida de la qual sigui fins i tot escandalosa. Així va ser com grans personatges van fer reformes de la vida religiosa.» Aquesta manera de pensar acostuma a contrastar amb el criteri que cal trobar un ambient gairebé protector per al desenvolupament de la persona. Dietrich Bonhoeffer en el seu llibre esplèndid *Vida en comunitat* recorda que el referent que dóna cohesió a la comunitat cristiana és la persona de Crist. L'absència de conflictes o l'harmonia de caràcters, tot i ser desitjable, no és prou per fonamentar una opció cristiana. El tema no és gens fàcil i podria constituir un motiu d'un diàleg profund i animat.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ A l'alba del nou segle

M'ha agradat molt la carta que ens dirigeixen els bisbes de Catalunya amb aquest títol tan suggeridor: *A l'alba del nou segle*. Certament, crec que tenen tota la raó els nostres estimats bisbes catalans en convidar-nos a una «espiritualitat de comunió» que és molt vàlida, especialment, per als anys 2003 i 2004.

Em recorden el papa Joan Pau II que en la seva carta apostòlica *A l'inici d'un nou mil·lenni* ens demana aquesta «espiritualitat de comunió». Puc dir-vos que, en llegir aquestes paraules del Papa i ara en la carta que ens dirigeixen els nostres bisbes, m'he sentit impressionat per un impacte molt espiritual.

Fins i tot m'he sentit convidat a procurar posar en pràctica aquesta «espiritualitat de comunió», ja que l'he vista fonamentada en el mateix misteri de la Santíssima Trinitat, centrada en la gràcia de la fe i del que hi ha de positiu en el meu germà o germana, que és un «regal per a mi». Tot això ens ho recorda ja el Concili Provincial Tarraconense en la resolució 108. El Sant Pare també ens diu el següent: «Fer de l'Església la casa i l'escola de comunió.»

La carta dels nostres bisbes acaba amb una referència directa a la Mare de Déu, amb el gloriós títol de «Montserrat, patrona de Catalunya», que com deia Torras i Bages: «Uneix i alegra la llar.» En l'amor, el goig, la pau i la fidelitat. Fent referència a Mn. Cinto, recordem aquesta estrofa del *Virolai*:

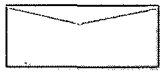
«Mística font de l'aigua de la vida,
rajau del cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixau-li per florida,
feu-ne, si us plau, el vostre paradís.»

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

□ Com trobar la felicitat

L'altre dia, tot conversant amb un vell amic a la barra d'un bar, aquest em va fer una pregunta que no m'havien fet mai fins aleshores: com es fa per aconseguir la felicitat? Jo, la veritat, és que no vaig saber què constestar-li. Tal ve-

Cartes del lector

gada perquè també m'ho he qüestionat molts altres cops i, com ell, tampoc no he trobat respostes fàcils ni màgiques que m'ho expliquessin, gràcies a Déu. Ja que la resposta no està en ningú més que en Ell i en l'interior de nosaltres mateixos.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

□ Combregar amb les dues espècies

Diverses persones s'han acostat a mi per manifestar la seva preocupació en un afer d'importància. Una d'elles ho expressa en aquests termes: «El nostre bon rector, tot aprofitant les facilitats que el nou Missal donarà per impartir la comunió sota les dues espècies, a les misses dels dies feiners ens disposa la Forma a la mà i cada fidel la mulla en el calze, que sosté un ajudant. Però vet aquí que cauen gotes a terra. Li ho vaig advertir al rector i aquest va donar l'avís que no s'untés tant la Forma en el vi consagrat. Però el cas és que encara cauen gotes. Què puc fer per evitar la profanació de la Sang del Senyor?»

La meua resposta, que ofereixo als lectors d'aquesta interessant secció de *Catalunya Cristiana*, «Cartes del lector», ha estat explicar-li que, per aprofitar-se d'aquelles facilitats, es requereixen tres coses: instrucció als fidels, recordant-los que Jesús està present, tot sencer, en cadascuna de les espècies sacramentals: en cada bocinet del Pa i en cada gota del vi consagrat; que s'eviti el perill de profanació i que no es prolongui gaire el ritu si es tracta de congregacions nombroses.

El que preocupa, amb raó, aquelles persones pot i s'ha d'evitar seguint la norma que dona precisament la nova edició del Missal en el seu núm. 287 de l'Ordenació general: que el sacerdot sostingui el calze i un ajudant, al costat seu, el copí amb les Formes. El sacerdot mulla la Forma —sempre igual, tan sols una mica— i la diposita a la llengua del

combregant. Aquest la rep amb la pàtina sota el mentó o, millor, tal com he vist fer-ho en una església on es té molta cura de la litúrgia, agafa les dues puntes del purificador, que és sostingut pel sacerdot en la mateixa mà que el calze.

On se segueixen aquestes indicacions de la Santa Seu, es procedeix com cal, amb més ordre i menys temps. Per què no obeir-les? Per què alguns sacerdots volem ser, com vulgarment es diu, més papistes que el Papa?

IGNASI SEGARRA, pvre.
Barcelona

□ Unitat dels cristians

Amb motiu de l'Octavari per la Unitat dels Cristians, fa bastants anys li van fer una entrevista a *La Vanguardia* al germà Roger, prior de Taizé, que com se sap és d'una comunitat religiosa de caràcter ecumènic. Recordo, perquè se'm va quedar molt gravat, que en preguntar-li sobre la unitat de les diferents confessions cristianes va contestar que era bo pregar per aquesta intenció, però que podíem fer alguna cosa més: «Començar vivint la unitat dels catòlics.» Penso que aquestes paraules continuen sent d'actualitat.

Últimament han començat a proliferar, dins de l'Església, grups d'opinió de creients, de teòlegs i de sacerdots, amb caràcter marcadament reivindicatiu, que força sovint s'oposen a decisions de la jerarquia o a punts concrets del magisteri de l'Església. És cert que també els bisbes discrepen a vegades, però solseren qüestions opinables. En el que és essencial, sempre han mostrat una gran unitat entre ells i amb el Papa. I no em sembla que la divinitat de Jesucrist, l'ordenació de dones o la democratització de l'Església siguin qüestions opinables.

No crec que aquestes discrepàncies suposin cap bé de cara a l'ecumenisme i a la tan desitjada unitat. Aprofitem, doncs, l'Octavari per pregar, si som creients, per la unitat dels cristians; però no estaria malament que ho féssim també per la unitat dels catòlics.

FEDERICO GÓMEZ PARDO
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pèrdua de la fe

—Quedo desconcertat en trobar molts amics d'infantesa que em diuen haver perdut la fe i, fins i tot, alguns afirmen que els ha suposat un gran alliberament en les seves vides. Jo no m'imagino viure sense fe i trobo inconcebible perdre-la. És això possible? I en cas afirmatiu, què es pot fer per evitar-ho?

—S'acostuma a dir que ningú no perd la fe sense culpa pròpia. Sense entrar ara en qüestió de culpes (Déu és el Jutge suprem) cal dir que, per desgràcia, moltes persones perden la fe o se'ls debilita greument. M'arriben moltes consultes personals de persones que pateixen aquest drama i quan dic «drama» vull dir que aquesta pèrdua no l'experimenten pas com una cosa joiosa, tot al contrari. Desconfiï de les persones que li diuen que han experimentat la pèrdua de la fe en Déu com una alliberació. En aquest cas s'han alliberat d'un ídol, i no pas del Déu veritable que en Jesucrist ens ha demostrat com ens estima. Ningú no trenca amb un veritable amic sense un gran dolor interior. Com es produeix aquesta situació? Acostuma a ser un procés llarg i esglaonat. Certament que la fe no es perd com qui perd un botó o un mocador. La fe només es pot entendre com una relació interpersonal, una resposta amorosa i agraïda a Déu que ens surt a l'encontre. Es comença per petits egoismes, per trencaments, desobediències, manca de sinceritat, abandó de la pregària i dels sagraments, complicitat amb el pecat... No li sembla que així, també, per desgràcia es trenquen molts matrimonis?

Sant Tomàs deia que la fe implica tres aspectes fonamentals: *credere Deum* (Creure que Déu existeix i es dona a conèixer), *credere Deo* (acceptar i obeir Déu) i *credere in Deum* (estimar Déu, tendir cap a Ell). Ordinàriament les crisis comencen amb les desobediències a Déu, manca de confiança en Ell (així va començar el primer pecat), després la caritat es refreda i finalment l'intel·lecte s'omple de confusió. Cal custodiar el do de la fe. El Catecisme de l'Església catòlica diu encertadament que el primer manament ens demana alimentar i guardar amb prudència i vigilància la nostra fe i rebutjar tot allò que se li oposi. Ens sorprendria, per exemple, que s'avariés greument un cotxe que mai no es revisa mecànicament o que no pogués córrer sense combustible? Ens ha de sorprendre que perdin la fe aquells que rarament pregunten, no reben els sagraments ni tenen cura de la seva formació religiosa? De fe, com més se'n gasta, més se'n té. El millor antídoto per no perdre la fe és viure una vida de fe intensa: pregària atenta i quotidiana, recepció fructuosa i freqüent de la Sagrada Eucaristia, recurs abundant al sagrament de la Penitència i a la guia espiritual, pràctica generosa de la caritat i fugir de posar el cor en riqueses i plaers. Déu no deixa mai de donar-nos els seus auxilis perquè sempre és fidel a les seves promeses, però, per part nostra, cal correspondre.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Misses avorrides

Llegeixo amb interès a *Catalunya Cristiana* «Misas sin musa» de González Faus i la resposta de Montse de Paz Toldrà. Faus diu que les nostres misses són avorrides, treuen la fe i allunyen els joves. Com que ell és capellà, m'agradaria veure si ell ha aconseguit gaires conversions darrerament i si omple les seves misses.

Això no obstant, *Catalunya Cristiana* ens ha mostrat en les seves pàgines fa poc l'alegria d'una missa dels neocatecumenals, plena, llarga, intensa, participativa, plena de poble i comunitat. Jo mateix vaig a misses de renovació carismàtica catòlica, quan és possible: poden ser llargues però alegres, entusiastes, entregades, esvalotadores, celebrants, devotes. Altres nous moviments, amb força espiritual, celebren misses molt sentides. És a dir, que sí que hi

ha misses entusiastes, fortes, del poble... tan sols que no per on va González Faus.

Vull donar una dada: segons el CIS, en quatre anys Catalunya ha vist baixar deu punts la pràctica dominical. A Múrcia, en canvi, ha augmentat cinc punts. Vaig passar per Múrcia fa unes setmanes: totes les parròquies tenien cartells gegantins que es veien des de l'autobús i que deien «Déu és el teu Pare i t'estima, vine a les catequesis els dimarts de 7 a 9.» Són les comunitats neocatecumenals i altres nous moviments (amb misses alegres i comunitats vives) les que donen resposta, no les queixes estèrils de teòlegs que silencien el que funciona i esbomben els seus desànim a *La Vanguardia*.

PABLO GINÉS
Barcelona

L'encontre amb el Senyor

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una festa de gran densitat

Enguany el dia 2 de febrer coincideix amb el diumenge, i tal com preveu el calendari litúrgic s'hi celebra la festa de la Presentació del Senyor al Temple, quaranta dies després de Nadal. Aquesta festa és una d'aquelles festes del Senyor que no desvia gens el caràcter de la celebració dominical, dedicada sempre a celebrar el misteri pasqual de Crist.

L'Església d'Orient anomena aquesta festa amb el nom d'«encontre amb el Senyor». És un nom més ric de simbolisme que el nostre nom: «Presentació del Senyor.» Aquest, en efecte, destaca l'acte ritual que s'acompleix amb Jesús, com amb tots els primogènits d'Israel, encara que en el cas de Jesús, el Fill del Senyor del Temple, aquest acte adquireix una dimensió de revelació («In templo, templum offerunt», diu un himne de la festa: en el temple de Jerusalem, ofereixen el veritable Temple, que és Jesús, la Paraula feta carn). El nom oriental, en

canvi, destaca l'aspecte relacional d'aquest misteri: Jesús no solament entra al Temple, sinó que és donat a l'ancià Simeó que profetitza; Jesús i la humanitat es troben.

«Engalana les teves estances, Sió...»

Precisament de la litúrgia d'Orient ens ve a la litúrgia romana un dels textos més poètics d'aquesta festa, i de tota la nostra litúrgia: «Adorna thalamum tuum, Sion...», «Engalana les teves estances, Sió, i rep el Crist, el teu rei. Abraça Maria, que és la porta celestial. És ella la qui porta el Rei de la glòria, nascut abans de la llum. Simeó el prengué en les seves mans i l'anuncià a tots els pobles.»

Les imatges són nupcials, en la línia de les que ja són habituals en la litúrgia natalenca: Crist és l'espòs de la naturalesa humana, l'Església; Maria és la que introdueix l'Espòs en el món —la porta—; Simeó és el personatge que assu-

meix la representació d'Israel i de tota la humanitat acollint Jesús en les seves mans.

Som convidats a una contemplació esplèndida: de l'eternitat del si del Pare, Jesús, passant per Maria, arriba fins al temple per ésser presentat al Pare en la seva humanitat. Donat per Maria a Simeó és rebut per ell amb un acte misteriós de reconeixement de la seva missió salvífica. No hi ha cap altre moment, en les narracions de la infància de Jesús, en què Jesús aparegui en les mans de ningú més que Maria. No és donat als pastors ni als mags, ni tan sols es diu que Josep el prengui en les seves mans. Només Simeó el pren en les seves mans, amb un gest tendre —prendre un infant a les mans és sempre un gest tendre— però carregat de sentit messiànic: Crist és rebut pels homes!

La litúrgia comenta aquest gest de Simeó: «L'ancià portava l'infant, però era l'infant el qui enfortia l'ancià.» Simeó ho proclama: Llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel el vostre poble!

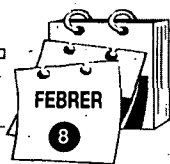
Una festa polifacètica

Popularment, aquesta festa és la Candelera. L'entrada processional a l'església per la celebració eucarística amb candeles enceses a les mans l'ha feta particularment atractiva. El simbolisme de les candeles és clar en el context del misteri: Crist és la llum, i nosaltres tenim aquesta llum a les mans. «Això és el nostre misteri, i per això avancem amb llànties, per això correm amb llums, tant per fer evident que ens ha brillat la llum com per significar la nostra futura esplendor. En conseqüència, correguem tots plegats, correguem a l'encontre de Déu» (sant Sofroni, a l'Ofici de lectures).

Recentment, aquesta festa ha estat assumida com a dia de donar gràcies per la vida consagrada. És amb raó que s'ha introduït aquest tema, encara que no en els textos litúrgics. Crist ofert al Temple expressa allò que és la seva identitat i missió: la total i filial dedicació al Pare que l'ha enviat, i a les coses del Pare.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Neix a Venècia el 1486
- ☐ Va deixar la carrera política i militar per atendre malalts i orfes
- ☐ Fundador de l'Orde dels Pares Somascs
- ☐ Va morir a Somasca el 1537
- ☐ Canonitzat pel papa Climent XIII el 1767

Jeroni Emiliani pertany a la classe dirigent de la poderosa república veneciana i el 1511 li toca defensar una fortalesa en plena guerra contra els estats veïns. La plaça cau davant l'ofensiva i Jeroni és empresonat durant dies. És llavors que, segons sembla, va demanar la intercessió de la Mare de Déu per quedar lliure i al cap de poc va ser alliberat. Després d'aquesta primera experiència d'apropament a Déu sant Jeroni Emiliani encara ocupa càrrecs importants dins de la República, però el 1527 la seva vida fa un tomb i s'aboca completament als pobres i malalts de Venècia, que llavors, per culpa de la fam i la pesta, eren molt nombrosos.

El 1531 fa encara un pas més decisiu, ven tot el que té i comença a recollir els nens orfes que troba desemparats al carrer. Viu amb ells en una casa humil, i ajudat per altres adults els alimenta, els

Sant Jeroni Emiliani

instrueix en la fe i també els ensenya alguns oficis. Assabentat d'aquesta activitat, el bisbe de Bèrgam el crida perquè organitzi les institucions caritatives de la seva diòcesi. En aquesta ciutat, però també a Milà, Como, Verona, Brèscia i Pavia obre cases per als orfes, per als nens del carrer. I nombroses persones s'ofereixen per ajudar-lo, tant religiosos com seglars. Jeroni decideix d'anomenar tot el grup Companyia dels Servidors dels Pobres, més tard reconeguts com a Orde dels Pares Somascs perquè la casa principal era al poblet de Somasca. En aquesta casa acullen els orfes, però també s'hi ofereixen classes de gramàtica, formació religiosa, agricultura, encuadernació... Quan Jeroni va morir, la Companyia ja era força coneguda a tot el nord d'Itàlia i tenia diversos centres dedicats als que avui coneixem com a nens del carrer.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

FEBRER

2. Diumenge

La presentació del Senyor (F), *Blanc*. Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23 / Hebreus 2,14-18 / Lluc 2,22-40ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de la Candelera*. Sants, Corneli, b.

Festa Major: a l'Ametlla de Mar, Botarell, Campmany i Vila-sacra.

3. Dilluns

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 11,32-40 / Salm 30 / Marc 5,1-20. Si es vol: *Sant Blai* (MLI), *Vermell*; *Sant Anscari* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Blanco i comp. mrs.; beat Esteve Bellesini, prev.; beat Joaquim de Siena, rel.; Santes, Claudina Thévenet, rel. i fund.

Festa Major: a Cabacés, la Floresta i el Palau d'Anglesola.

4. Dimarts

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 12,1-4 / Salm 21 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Corsini, b.; Joan de Brito, prev. i beats Rodolf Acquaviva, Francesc Pacheco, Carles Spínola, Jaume Berthieu i Lleó-Ignasi Magin, prev. i comp. mrs.; Gilbert, monjo i fund.; Josep de Leonessa, prev.; Santes, Joana de Valois, princesa i fund.; Caterina de Ricci, rel.;

5. Dimecres

Santa Àgata (MO), *Vermell*. Lectures: Hebreus 12,4-7.11-15 / Salm 102 / Marc 6,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Calamanda, vg. i mr.

6. Dijous

Sant Pau Miki (MO), *Vermell*. Lectures: Hebreus 12,18-19.21-24 / Salm 47 / Marc 6,7-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; Amand, b.; Santes, Dorotea, vg. i mr.

7. Divendres

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 13,1-8 / Salm 26 / Marc 6,14-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ricard, rei; Teodor, mr.; Santes, Juliana, viuda; Coleta, rel.

8. Dissabte

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 13,15-17.20-21 / Salm 22 / Marc 6,30-34. Si es vol: *Sant Jeroni Emilià* (MLI), *Blanc*; *Santa Josefina Bakhita* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Elisenda, vg.

Lectures bíbliques

La presentació del Senyor

Lectura primera

Ml 3,1-4

El Senyor que vosaltres busqueu entrarà al seu temple

Lectura de la profecia de Malaquies:

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple.» Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada? ¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinirà com la plata i l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

Salm responsorial

23

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

R: *El Senyor és el rei de la glòria.*

¿Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, valent i poderós,
és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria! R.

¿Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, Déu de l'univers,
és aquest el rei de la glòria. R.

Lectura segona

He 2,14-18

Calia que es fes en tot semblant als germans

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosal-

tres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

Al·leluia

Lc 2,32

*Llum que es revelarà a les nacions
i glòria d'Israel, el poble de Déu.*

Evangeli

Lc 2,22-40

Els meus ulls han vist el Salvador

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici un parell de tórtres o dos colomins, com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolat, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.»

[El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell. Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: «Aquest noi serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts.»

Hi havia una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda fins aleshores, als vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple, dedicada nit i dia al culte de Déu amb dejunis i oracions. Ella, doncs, que es trobava allà a la mateixa hora, donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.

Quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natxaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.]

Urgell

diòcesis

LA SEU D'URGELL.— El bisbe coadjutor d'Urgell, Joan-Enric Vives ha tornat de Terra Santa, on va viatjar la setmana passada enviat pel Comitè executiu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), amb un

cúmul de sensacions agredolces. I enmig de totes elles, un clam: la necessitat urgent d'ajudar els cristians que allà viuen abandonats entre dos focs. La visita de Mons. Vives a Jerusalem s'emmarca dins d'una

trobada de bisbes i membres de l'Església d'Europa i Amèrica del Nord amb representants de l'Església de Terra Santa per cercar formes concretes d'ajuda als cristians de l'Orient Mitjà.

Mons. Vives clama ajuda per als cristians de Terra Santa

■ El bisbe coadjutor d'Urgell participa en una trobada episcopal a Jerusalem

Els cristians palestins de Terra Santa se senten abandonats. Davant d'aquesta realitat, que cada vegada obliga més cristians a marxar de la terra de Jesús, bisbes de conferències episcopals d'Europa i Amèrica del Nord, membres del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa i de la Comissió d'Episcopats de la Comunitat Europea, van visitar del 14 al 16 de gener Jerusalem, amb el desig d'apropar-se a aquesta població i de cercar juntament amb ella formes concretes d'ajuda. Entre els assistents destacava com a únic representant català i espanyol el bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, enviat específicament pel Comitè executiu de la CEE.

Els bisbes i representants de l'Església assistents han aprofitat aquests dies per donar suport al Patriarcat llatí, al capdavant del qual hi ha Sa Beatitud Mons. Michel A. Sabbah, i trobar-se amb les diverses entitats d'ajut humanitari presents a la regió, com Càritas, els Cavallers del Sant Sepulcre i la Fundació ecumènica americana per Terra Santa. S'hi ha discutit també el paper de la comunitat internacional en la protecció dels Llocs Sants, els riscos derivats d'un possible conflicte amb l'Iraq, la construcció del mur de separació entre Israel i Cisjordània i les perspectives

han denunciat l'opressió que el poble palestí rep de part israeliana. «Reconeixem, però —asseguraven als mitjans—, que tots dos estats tenen dret a l'existència i des de l'Església catòlica ens agradaria que pogués ser així. Dos estats que conviessin pacíficament i que alhora respectessin l'estatut internacional de la ciutat de Jerusalem.»

Solidaritat, pregàries i suport pràctic

«Són temps tristos per a tota la població de Terra Santa —assegurava el bisbe Vives en la seva arribada a la Seu— i la comunitat cristiana que es troba en aquell lloc necessita més que mai solidaritat, pregàries i suport pràctic de l'Església d'arreu del món. Els hem d'ajudar perquè ens estem jugant la supervivència cristiana a la zona.» «Per això també —afegia el bisbe d'Urgell— cadascun dels bisbes assistents informará i expressará als seus governs el desig que intervinguin perquè aquesta situació es corregeixi mitjançant la justícia, la pau, la llibertat i l'amor.»

L'encontre personal amb cristians de Jerusalem ha despertat en el cor de Mons. Vives el desig i alhora l'imperatiu d'ajudar en tot el que sigui possible els cristians de

Mons. Vives, amb el P. custodi de Terra Santa, Giovanni Battistelli, i el P. Artemio Vitores, originari de Palència i superior del convent de Sant Salvador de Jerusalem.

Jerusalem, José M. Ferré, el col·legi espanyol Virgen del Pilar, on estudiaven més de 300 nenes palestines cristianes i musulmanes, i el centre masculí del moviment dels Focolars, on viu el català Jordi Marginedas. Arran d'aquests contactes personals Mons. Vives ha pogut conèixer de prop la realitat que es viu a Terra Santa, especialment per part cristiana.

La situació és greu i el desenvolupament del conflicte araboisraelià no crida precisament a l'optimisme. És per això que els bisbes assistents a Jerusalem han emès un comunicat on expliciten fermament el seu compromís: «Fins que Déu ens concedeixi la pau per la qual tots sospirem, prometem treballar sense descans per a ajudar a sostenir-vos, germans i germanes en la fe, que sou a Jerusalem, a Palestina, a Israel i a Jordània. Us prometem el nostre amor i solidaritat amb vosaltres, que va ser els primers testimonis de Crist ressuscitat i busqueu compartir de manera justa la pau que només pot trobar-se en Ell.» En la roda de premsa on s'expressava aquest desig els bisbes van anunciar que demanarien a les seves respectives conferències episcopals i comissions de justícia i pau que prenguessin com a prioritat la pau a Terra Santa.

Propostes d'ajuda

Una de les propostes a tenir en compte és la necessitat de tornar a impulsar els pelegrinatges a Terra Santa com a signe de solidaritat amb uns cristians que tenen en aquest àmbit la seva font principal d'ingressos. També s'ha fet una crida a l'ajuda

material urgent i a la presa de consciència per part d'autoritats i dirigents governamentals. La canalització d'ajuda material s'hauria de fer a través de Càritas internacional, sense descuidar tampoc la necessitat d'ajuda espiritual i de molta pregària per tal de poder aconseguir la pau. Finalment conviden al diàleg ecumènic i interreligiós, el fruit del qual hauria de ser la reconciliació.

La informació i el coneixement rigorós de la dramàtica situació que es viu a Terra Santa esdevé una eina fonamental per tal de sensibilitzar a favor dels germans palestins. Una altra proposta, que Mons.

Roda de premsa dels bisbes assistents presidida per Sa Beatitud Mons. Michel A. Sabbah.

per a una solució pacífica del conflicte del Pròxim Orient. Han estat dies de feina intensa en els quals els bisbes fins i tot s'han entrevistat amb el president d'Israel, Moshé Katsav, i el de l'Autoritat Palestina, Iàsser Arafat, tot demanant-los explícitament respecte per als cristians.

En manifestacions públiques, com tantes vegades ha fet el Sant Pare, els bisbes

la zona, entre els quals també hi ha una forta presència espanyola i catalana. Especialment frapant ha estat la trobada que ha tingut aquests dies amb la Custòdia Franciscana, on hi ha molts frares espanyols, que amb el seu exemple i la seva àmplia activitat apostòlica esdevenen un gran exemple d'heroicitat cristiana. També ha pogut visitar el cònsol d'Espanya a

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

Vives considera força interessant, és l'afavoriment de programes d'agermanament entre parròquies, institucions, col·legis... que creïn llaços d'amistat entre les persones i permetin posar rostre a l'ajuda que es demana. El fet de concretar i especificar aquesta ajuda hauria de facilitar també la solidaritat occidental.

Aquesta trobada de bisbes europeus i nord-americans amb el Patriarcat llatí de Jerusalem s'emmarca dins d'un treball engegat des de la Conferència Episcopal del Estat Unitat ara fa més de 10 anys. L'objectiu era fer-se present a Terra Santa i donar suport als cristians que allà pateixen les conseqüències d'una guerra en la qual ells ho tenen tot a perdre. Des de llavors s'han incrementat els contactes amb Terra Santa, i s'ha actuat de pont amb altres realitats. El desig és «compartir amb l'Església local la missió de treballar per la reconciliació i per una pau justa». A més del bisbe català Mons. Joan-Enric Vives, també van assistir-hi Mons. Jacques Berthelet, president de la Conferència Episcopal del Canadà, Mons. Patrick Kelly, vicepresident de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les, Mons. Reinhard Marx, delegat de la Conferència Episcopal Alemanya, Mons. William Skylstad, vicepresident de la Conferència Episcopal dels Estats Units, i Mons. Piergiuseppe Vachelli, sotssecretari de la Conferència Episcopal Llatina.

Aquest és el primer any que la trobada de bisbes europeus i nord-americans compta amb la presència d'un representant espanyol en la figura de Mons. Vives, cridat ara a fer arribar les preocupacions i els anhels dels cristians de Terra Santa a la resta de bisbes espanyols.

**Antoni Mirabet
Samuel Gutiérrez**

«Sense cristians a Terra Santa, els Llocs Sants esdevindrien un museu»

—Què és el que més l'ha colpit d'aquest viatge a Terra Santa?

—Torrio molt amoïnada per la situació dels cristians palestins a Terra Santa. Els cristians se senten abandonats, sobretot arran del setge de la Nativitat. Hem de reconèixer que vam reaccionar tard i no gaire eficaçment. Tothom parla dels àrabs musulmans, però dels cristians àrabs ningú no en parla. Si la situació continua com fins ara, hi ha el perill que en poc temps no hi hagi cristians a Terra Santa i que els Llocs Sants esdevinguin un museu. No ho podem permetre! Terra Santa, la terra de Jesús, mereix la presència d'una comunitat viva.

—Cap notícia bona?

—He vingut impressionat per la gran tasca que fan allà el Patriarcat llatí i la Custòdia franciscana. Especialment aquests dies he pogut entrar en contacte amb molts franciscans espanyols que no només treballen en la custòdia dels Llocs Sants, sinó que també porten parròquies, escoles, ajuden les famílies més desfavorides amb aliments i feina i treballen en el diàleg ecumènic... És digne d'elogi la tasca del Patriarcat llatí en unes circumstàncies realment difícils.

Tot i això, no els podem deixar sols, perquè si no els ajudem, molts cristians hauran de marxar a Europa i Amèrica. Els hem d'ajudar materialment i espiritualment. Penso que alguns pelegrinatges s'haurien de poder tornar a fer.

Mons. Vives amb la Gna. Marta Gallo, espanyola, superiora de l'Escola Mare de Déu del Pilar de Jerusalem, de la Congregació de Missioneres Filles del Calvari.

No ho veig tan impossible.

—Hi ha, doncs, motius per a l'esperança a Terra Santa?

—Jo sempre he pensat que la pau és possible a Terra Santa. Primer de tot, però, hauria de cessar l'opressió i el terrorisme, i des d'aquí reprendre les negociacions. No podem pensar que no hi ha res a fer. Cal trobar punts de trobada, asseure's a parlar i negociar.

—Des d'aquí, com els podem ajudar?

—A Catalunya i a Espanya hem de buscar maneres concretes de portar solidaritat a Terra Santa. Concretament Càritas espanyola ja ha viatjat aquest desembre i tornarà a fer-

ho al febrer per crear ajuda solidària amb Càritas de Jerusalem.

—En quin camp és més urgent aquesta ajuda?

—Molt especialment en el de l'ensenyament. Les escoles cristianes d'allà fan una tasca extraordinària de relació interreligiosa on els nens i nenes es fan amics i poden conèixer o valorar l'aportació pacífica dels cristians i dels missioners.

Jo crec que s'hauria d'animar i apadrinar escoles d'allà. Crec que és important que parròquies, escoles i associacions d'aquí s'agermanin amb les d'allà i donin suport material i espiritual als nostres germans cristians del Patriarcat llatí. Ells també són membres de la nostra Església. (S.G.)

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

www.radioestel.com

Barcelona

Mn. Francesc Pardo és un dels ideòlegs de la nova reorganització parroquial a la diòcesi

—Com ha estat rebut aquest primer document «oficial» del nou mapa pastoral de la diòcesi?

—En general, els criteris amb els quals el document vol enfocar la reorganització de parròquies han estat i són majoritàriament compartits. Els criteris més importants són el de no tancar parròquies i que totes les parròquies tinguin totes les possibilitats per ajudar en la vida cristiana dels fidels.

—És, a més, un tema que es treballa des de fa anys a la diòcesi.

—La necessitat no ha sorgit avui; es fa palesa des de fa un temps, no només per la manca de preveres, sinó també per la necessitat que el Concili Provincial Tarraconense pugui ser vida no únicament en unes quantes parròquies amb possibilitats, sinó en totes les parròquies. Per això cal agrupar parròquies per compartir serveis i perquè els fidels puguin tenir aquells que necessiten. La idea de fons és poder oferir amb una certa facilitat i proximitat els serveis pastorals que necessiten tots els fidels de totes les parròquies.

—No significa, doncs, reduir serveis.

—Els serveis responen a una necessitat, no ens els inventem, però ens manquen recursos, sobretot humans. Cal posar-los en comú per precisament poder oferir tots els serveis pastorals a tots els fidels.

—Ha començat ja l'elaboració del disseny del nou mapa pastoral?

—Des del document marc, que determina els criteris i filosofia a partir de la qual s'ha de dissenyar l'agrupació de parròquies.

BARCELONA.— Mn. Francesc Pardo coneix com ningú la realitat pastoral de la nostra diòcesi. I és que, tot i que sembli impossible, a més de rector de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, és també arxiprest de Granollers, vicari episcopal del Vallès Oriental, i director del Centre d'Estudis Pastorals. És el que diríem un capellà pluriempleat, amb una àmplia perspectiva pastoral de la diòcesi que l'ha convertit en un dels «pares» del que serà en breu el nou mapa pastoral del bisbat de Barcelona. Recentment s'acaba de publicar el document «oficial» amb els criteris que han de regir la nova reestructuració parroquial.

Pot presentar això dificultats?

—Aquesta ha estat una mica la pedra d'ensopesc. El nom «de referència» ha volgut evitar la terminologia eclesiàstica «de preeminència». La parròquia de referència no serà preminent respecte les altres, sinó que serà punt de referència, perquè coordinarà i enllaçarà aquell grup de parròquies. La paraula «referència» s'ha pres del model sanitari, on hi ha els hospitals de referència. La parròquia de referència assegura així una colla de serveis mancomunats o pactats amb les altres i coordina tot l'agrupament.

—Pot sentir-se alguna parròquia discriminada?

—Si en alguns llocs la designació de la parròquia de referència és motiu de conflicte o d'enfrontament, que en prescindeixin. El que és important és l'agrupació de parròquies.

Mn. Francesc Pardo és director del Centre d'Estudis Pastorals (CEP).

quia, per la possibilitat i la pedagogia de descobrir el propi entorn parroquial. Els joves, en canvi, és molt més difícil, perquè

no hi ha prou recursos ni tanta demanda. En aquest cas caldrà establir serveis comuns.

Cada grup de parròquies haurà d'establir, amb la col·laboració de tothom, els serveis que compartiran i els serveis que es mantindran a cada parròquia.

—Per a això caldrà una bona coordinació.

—La informació és en aquest cas fonamental. La gent haurà de saber molt bé cada principi de curs quins serveis s'ofereixen i on s'ofereixen. I no rebre'ls com a gent estranya, sinó fent seus els nous espais i edificis de l'agrupació de parròquies, encara que no sigui la seva església d'origen.

—Passa això per un canvi de mentalitat?

—Passa per un canvi de mentalitat dels mateixos mossens, que hauran de treballar més en equip i sentir-nos responsables de les altres parròquies, amb més i millor disponibilitat davant dels nous càrrecs, però també demana als fidels que, valorant la

pròpia parròquia, no es tanquin a la resta. És important que descobreixin que el millor per a la vida cristiana és no tancar-se en allò que es fa a la seva parròquia sinó obrir-se als altres tant pel que poden oferir com pel que poden rebre. Això no és només per sobreviure, sinó per oferir uns serveis millors.

—Hi ha perill de desvertebració de la comunitat parroquial?

—Jo crec que no, tot i que, depèn de com es faci, podria haver-hi, més que el perill, el sentiment de no pertànyer a la parròquia. Aquesta, però, no és la intenció. Cadascú és de la seva parròquia i alhora participa en els serveis de l'agrupació. Això permet donar un sentit eclesial més universal i afavoreix la pròpia vida cristiana.

—Quin paper han de tenir els laics en el nou esquema parroquial?

—Entre altres coses, el nou mapa pastoral porta implícita una crida a una més gran implicació dels laics en les tasques parroquials. Serà molt important en el nou disseny la formació d'equips de responsables o col·laboradors pastorals parroquials. A

més de les responsabilitats que ja tenen els laics i la participació en els consells pastorals, s'insinua la possibilitat de crear uns equips que haurien de treballar estretament amb el rector de la parròquia i assegurar que els serveis que ha d'oferir la parròquia es realitzin. Hauria de ser un petit nucli de corresponsabilitat, molt identificat amb el mateix rector.

—Per a quan l'aplicació del nou mapa pastoral?

—En principi, aniria bé que per la Pentecosta d'aquest any cada arxiprestat almenys comuniqui com està el seu treball de disseny. I tan aviat com un arxiprestat decideixi el seu esquema, el pot presentar al Consell Episcopal, perquè es pugui aprovar. Depèn, doncs, dels mateixos arxiprestats.

—Què ha prevalgut més en aquest nou mapa pastoral, les conviccions o les necessitats?

—De les conviccions pastorals profundes derivades de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense i de la necessitat de més recursos per poder portar-les a terme, en neix el desig de trobar respostes mitjançant una reorganització parroquial més bona i l'optimització dels recursos humans i materials.

Samuel Gutiérrez

«L'agrupació de parròquies permet donar un sentit eclesial més universal»

es, ja s'ha començat a treballar. La proposta de treball per a aquest curs comença per la reunió de capellans de cada arxiprestat. L'equip de capellans ha de fer un primer disseny de la reorganització: agrupació de parròquies, serveis que compartiran, serveis que farà l'arxiprestat... Una vegada fet aquest disseny inicial, es presentarà al Consell pastoral arxiprestal, perquè els laics puguin opinar i fer-hi esmenes. A partir d'aquí, aquest disseny s'hauria també de plantejar en cada Consell pastoral parroquial, perquè cada parròquia sàpiga què es proposa i pugui també dir-hi la seva. Finalment l'arxiprestat, juntament amb el vicari episcopal, presentarà el disseny proposat al Consell Episcopal, que farà un decret d'aplicació. Així, cada arxiprestat farà un disseny adaptat a la seva necessitat, a la seva situació, a la seva història, a les seves possibilitats... I no per a tota la vida, sinó per a un temps determinat, susceptible sempre de canvi. Estem oberts a canviar el que calgui quan calgui.

—Una de les característiques del nou mapa pastoral serà l'existència, en cada agrupació, d'una parròquia de referència i de parròquies que hi són referides.

—Què guanyaran els fidels amb l'agrupació?

—Ells són els destinataris principals de la nova reorganització parroquial. L'objectiu no és altre que una més bona atenció pastoral dels fidels, tant en quantitat com en qualitat. Actualment hi ha parròquies que no poden oferir tots els serveis que demanen els seus fidels. No tenen prou recursos i això provoca una pobresa pastoral. Pretenem, doncs, amb la nova reorganització pastoral que, sense suprimir parròquies, perquè és la comunitat pastoral més propera, els serveis pastorals puguin arribar de veritat a tots els fidels i totes les persones que ho necessiten.

—Com afecta això el dia a dia de cada parròquia?

—Depèn de cada arxiprestat, perquè cada un tindrà un disseny específic. Es podran agrupar a l'entorn d'un nucli de població o de diversos nuclis de població, segons les circumstàncies, i es distribuiran els serveis comuns i particulars segons les necessitats.

De totes maneres hi ha uns quants criteris comuns com, per exemple, el fet que la catequesi d'infants es faci a cada parrò-

MEDITACIÓ CRISTIANA

Descobreix el camí del silenci per trobar-te amb Déu

Dilluns 3 de febrer a les 19.30

Encarnació, 62-64 (Barcelona)

Tel. 932 658 008

El monestir de Sant Cugat commemora els mil anys de l'entrega de la butlla on

Sant Cugat celebra l'Any

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Un 22 de desembre de l'any 1002 el papa Silvestre II va atorgar al monestir de Sant Cugat una butlla on se li reconeixien els drets dels quals ja gaudia abans de la destrucció dels sarraïns i també la jurisdicció d'una seixantena de propietats per tot Catalunya. Per recordar i celebrar aquest esdeveniment, la ciutat vallesana ha estat organitzant un seguit d'activitats que duraran fins a finals del mes d'abril d'aquest any.

El claustre, l'element més destacable del monestir.

Vista general del conjunt monàstic.

Sant Cugat ha triat les seves localitzacions més emblemàtiques com a escenari dels actes del Mil·lenari que tenen per objectiu donar a conèixer la història i l'origen d'aquesta població situada

al vessant nord-occidental de la serra de Collserola. Segons l'alcalde, Lluís Recoder, aquests actes són «una simbologia per recuperar el passat amb activitats pràctiques per difondre el coneixement del monestir

del futur». L'acte central va tenir lloc el 22 de desembre passat coincidint amb els mil anys justos de l'entrega de la butlla. Al matí, el bisbe de Girona, Carles Solé, va celebrar una missa a l'església del monestir,

davant de nombroses personalitats. Després de l'ofici van fer una ofrena a la tomba de l'abat Odó, que va ser un dels artífexs de la concessió del document papal. En l'acte el president de la Generalitat, Jordi Pujol va

Una mica d'història del monestir

Els orígens del monestir de Sant Cugat del Vallès es remunten al segle IV dC. En aquells moments, en el lloc on avui dia s'aixeca el cenobi, hi havia una fortificació d'època baix-imperial i a la qual la llegenda ubica el martiri de Cucuphas (cristià d'origen nord-africà que predicava per aquestes contrades). Per commemorar aquest fet, s'aixecà una construcció funerària al segle V, formada per una nau rectangular i una petita cel·la funerària adossada. En època visigòtica es va afegir un absis i, possiblement, en aquell moment ja existia una petita comunitat religiosa al seu entorn.

Ostofred és el primer abat que s'esmenta, en un precepte atorgat a la catedral de Barcelona pel rei franc Lluís el Tartamut, l'any 878. És en aquest moment que comença la història documentada del monestir i sabem que estava subjecte a la catedral de Barcelona.

A principis del segle X, el cenobi començà a augmentar les seves possessions, que s'estengueren des del Montseny fins al Penedès. L'abat Donadeu va obtenir terres i esglésies de la vall del castell de Cervelló i de l'Anoia. Els abats de Sant Cugat van participar en importants esdeveniments socials, consagracions i execucions testamentàries.

Arran de la ràtzia que Al-Mansur va portar a terme contra el comtat de Barcelona l'any 985, el monestir va sofrir una gran sotragada. És aleshores que és escollit abat el levita Odó, que, més endavant, seria nomenat bisbe de Girona. L'abat Odó obtindrà per a Sant Cugat un diploma de confirmació de béns del rei franc Lotari (986) i una butlla papal de Silvestre II (1002), i en la qual, a més de confirmar les possessions del monestir, aquest passa a dependre directament de Roma. Sota la gestió d'aquest abat es va iniciar la reorganització i reconstrucció del cenobi.

Al final del segle XI, el comte Berenguer Ramon II el Fratricida, subjectà el monestir al de Sant Ponç de Tomières (Provença) l'abat del qual, Frotard, va ocupar el cenobi vallesà. Els monjos disconformes en van ser

expulsats. El bisbe de Barcelona va reaccionar al·legant la subjecció inicial del monestir de Sant Cugat al poder de la diòcesi. Es van ampliar aleshores les propietats del monestir amb la subjecció a Sant Cugat dels monestirs de Santa Cecília de Montserrat, Sant Llorenç del Munt amb el Priorat de la Llacuna, Sant Pau del Camp, Sant Salvador de Breda, Sant Pere de Clarà i el Priorat de la Font-Rúbia o del Coll, prop de Barcelona.

Fins a mitjans del segle XII no es van iniciar les obres de construcció del nou monestir. Les transformacions possiblement foren fruit del creixement econòmic i del paper polític que va experimentar el cenobi en el transcurs d'aquests anys. Fou aleshores quan s'amplià l'església (treballs que van durar fins l'any 1337, quan es va acabar la façana principal). Aquesta riquesa va ocasionar que s'establís la divisió de béns i propietats amb independència administrativa i que es creessin quatre lots de béns o pabordies. Paral·lelament, entre el 1247 i el 1251, es va acabar per reconèixer l'autoritat total del bisbe sobre el monestir. El resultat fou poc favorable per a Sant Cugat i la vida benedictina.

L'any 1350, un esdeveniment intern tingué molt de ressò. Berenguer de Saltells va assassinar l'abat Biure la nit de Nadal per un problema de propietats amb el monestir. L'abat successor de Biure, Pere Busquets, d'acord amb les disposicions del rei Pere III, va reconstruir les fortificacions del monestir amb torres de planta hexagonal. També aixecà l'edifici de l'arxiu, que unia el palau abacial amb l'església. Sota el seu abadiat (1351-1385) es va produir l'últim gran moment important del monestir. Amb ell va finalitzar l'elecció directa de l'abat per part de la comunitat. Sant Cugat va intervenir, també, en la Congregació Clausal Tarraconense, sorgida després del Concili de Laterà i en la qual l'abat Pere Busquets va tenir un paper destacat.

Després d'aquesta darrera revifalla, podem parlar de l'inici de la crisi, malgrat que es mantenia la comunitat amb algunes activitats interessants. Així, el 1461,

funcionava un taller d'impremta, sota l'abadiat d'Antoni Alemany.

L'any 1705, en el transcurs de la guerra de successió, el monestir va ser ocupat per les tropes de l'arxiduc Carles. Els desperfectes ocasionats van ser reparats per l'abat Josep Llupià l'any 1736 quan es va construir una nova porta d'accés a l'abadia.

L'abat Bonaventura Gayolà (1746-1782) va ampliar el monestir, va acabar el campanar, va enguixar l'església i va construir la nova sala capitular a l'ala nord del claustre. L'any 1782, l'abat Azara va fer el mur de l'hort i el jardí botànic, i l'abat Gregori de Montero reformà, l'any 1798, el presbiteri afegint-li les actuals balustrades de marbre.

L'any 1835, un grup de persones de la comarca va assaltar el monestir i els monjos el van abandonar; a partir d'aquell moment el pillatge i la desamortització van completar la ruïna del cenobi.

El monestir fou abandonat fins l'any 1851, en què la Comissió Central de Monuments Històrics, a través de la seva delegació a Barcelona, va iniciar obres de restauració, possiblement portades a terme per Elies Rogent.

L'any 1931 el monestir va ser declarat Monument Històric Artístic i, poc després, el Servei de Monuments de la Generalitat de Catalunya va iniciar més obres de restauració sota la direcció de l'arquitecte Jeroni Martorell. Paral·lelament, i sota la direcció del professor Bosch i Gimpera, es van iniciar les excavacions arqueològiques del claustre.

Després de la guerra civil es va crear el Patronat del Monestir. La Diputació va realitzar algunes obres mentre en va ser cap de servei l'arquitecte Camil Payas. Darrerament, l'arquitecte Jordi Ambrós ha realitzat noves obres de restauració per encàrrec del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

(Text extret del fulletó editat pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya)

se li reconeixen drets i possessions

del Mil·lenari

destacar el paper del cristianisme i de l'Església en la construcció d'un poble al llarg de la història i va demanar-li que «ja que va participar en el naixement de Catalunya ha de seguir la seva actitud compromesa en la continuïtat d'aquest poble que ja va ajudar a implantar».

El conjunt monàstic, joia i símbol per excel·lència de Sant Cugat, consta de l'església i d'un magnífic claustre, a l'entorn del qual s'ubiquen la sala capitular i les antigues dependències monàstiques. A ponent es troba el palau abacial. El conjunt era totalment fortificat i resten gran part dels seus murs i torres, construïdes entre el 1380 i el 1383. Actualment, però, hi ha diversos punts en rehabilitació que en dies assenyalats poden ser visitats pels assistents als actes del mil·lenari.

«LA BUTLLA DE SILVESTRE II AL MONESTIR DE SANT CUGAT»

Un dels fets destacats d'aquesta celebració és l'edició del llibre *La butlla de Sil-*

vestre II al monestir de Sant Cugat. Segons el director de l'Arxiu Nacional, Josep Maria Sans Travé, aquest llibre està format per un «seguit d'aportacions que ens ajuden a copsar el període i ens hi acosten d'una manera divulgativa, però amb un elevat rigor científic». El volum també ofereix una panoràmica del desenvolupament del terme, la població, el paisatge i el tipus de propietat. S'acosta a la figura de l'abat Odó, que va regir el monestir entre el 985 i el 1010, a la relació del papa Silvestre II amb Catalunya i a la mateixa butlla papal que retornava al monestir drets i propietats perdudes en una seixantena de possessions.

Amb una introducció del comissari de l'Any del Mil·lenari, Ramon Sargatal, també es pot gaudir de la reedició d'un article d'Antoni Pladevall que ens parla de les tres ambaixades a Silvestre II i de les cinc butlles o escrits que n'obtingueren el comte Armengol d'Urgell, el Comte Ramon Borrell de Barcelona-Osona i l'abat Odó.

El volum finalitza amb l'estudi, l'edició i la traducció al català de la butlla, a cura

Detall del rosetó.

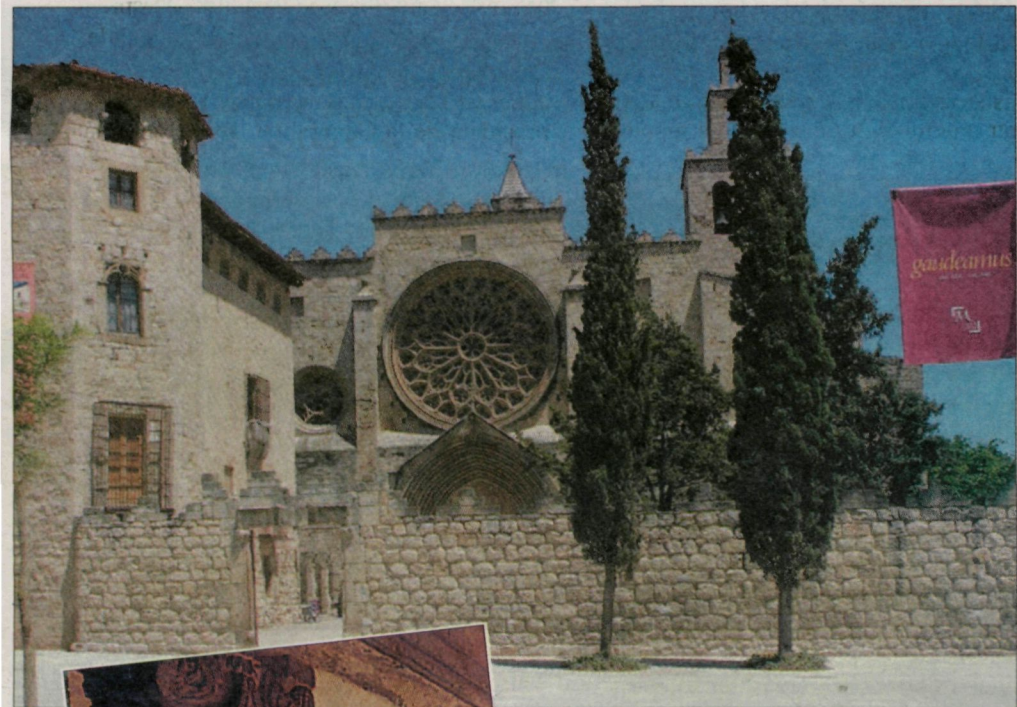
Portalada del monestir.

totalment pel gòtic en el moment d'acabar-se l'obra. També a la planta es van realitzar modificacions en addicionar tres capelles laterals a la banda de migdia. La capella de Sant Benet, restaurada per la Generalitat de Catalunya, fou decorada cap al 1688, obra de Pasqual B. Savall, en estil barroc. L'escultura de les claus de volta, de les impostes i de les mènsules dels nervis revelen també la transició del romànic al gòtic. La façana i la rosassa són plenament gòtiques mentre que el campanar té la base totalment romànica, aprofitada d'una construcció anterior.

El claustre és l'element més destacable del conjunt monàstic per la seva estructura i la dignitat decorativa dels seus capitells. És el resultat de tres etapes constructives: la primera la del segle XI, que va definir el períme-

tre actual; la segona, del segle XII que, a causa de la construcció de la nova església, va modificar l'àmbit de la galeria adossada al temple; i la tercera, de la segona meitat del segle XVI, durant la qual es va edificar un segon pis amb galeries sobre esveltes columnes d'ordre toscà.

Núria Naval

Església del monestir.

del diplomatista i arxiver Pere Puig i Ustrell. És, però, la descripció de l'evolució arquitectònica del conjunt la part més interessant del treball. Il·lustrada amb plantes de l'edifici i fotografies, ajuda a entendre que «els edificis són també quelcom viu, que s'adapta a les necessitats del moment», com afirma Josep M. Sans Travé.

ESGLÉSIA I CLAUSTRE

L'església actual es va començar a construir a mitjans del segle XII. L'obra es va realitzar de forma molt lenta atès que no va ser fins l'any 1337 que es va acabar la façana de l'església. Es tracta d'un edifici de tres naus amb tres absis de planta semicircular peraltada i sense transsepte diferenciat. Té un cimbori cobert amb cúpula vuitavada. Atès que la construcció va durar dos segles, el concepte romànic inicial fou substituït

Detall dels capitells del claustre.

gaudeamus! L'Any del Mil·lenari

www.1002santcugat2002.org

Sant Cugat del Vallès 1002-2002

Selecció d'activitats de l'Any del Mil·lenari

1 de febrer — Projectió del document gràfic sobre la vida santcugatencas des de principis del segle XX fins als anys cinquanta.
Lloc i hora: Sala capitular del claustre del monestir a les 19 h.

7 de febrer — Reflexió sobre la interculturalitat a l'àrea de la Mediterrània.
Lloc i hora: carpa de la plaça d'Octavià.

7 de febrer — Concert de la Cobla de Ministrers de la Ciutat de Barcelona.
Lloc i hora: església del monestir a les 21.30 h.

21 de febrer — Tríade: dansa.
L'arc romànic i la dansa.
Lloc i hora: església del monestir a les 22 h.

5 de març — *L'escriptorium*. Conferència sobre les traduccions erudites de l'àrab al llatí als nostres monestirs. A càrrec de Ramon Sargatal i Pellicer.
Lloc i hora: Biblioteca del Mil·lenari a les 19 h.

15 i 16 de març — Cantata de l'any del Mil·lenari.
S'estrenen tres cantates encarregades a compositors catalans dedicades al Monestir, que compten amb la participació d'una fusió d'orquestrs juvenils i l'Orquestra Simfònica S.
Lloc i hora: Teatre-Auditori del Centre Cultural Sant Cugat a les 19 h.

4, 5 i 6 d'abril — Escenificació dels fets esdevinguts l'any 1002 al monestir mitjançant una obra poètica dedicada especialment a l'Any del Mil·lenari.
Lloc i hora: claustre del monestir a les 22 h.

Lleida

Mig miler de fidels honoren sant Sebastià al Pont de Suert

■ La Confraria celebra la festa des de fa més de 400 anys

EL PONT DE SUERT.— Tot i que la festa s'esqueia enguany en dilluns, fet que minvava sens dubte la multitudinària participació d'altres edicions, el Pont de Suert, capital de l'Alta Ribagorça, va viure el passat dilluns dia 20 la 417a edició de la festa en honor del seu patró sant Sebastià, que va ser venerat per més de mig miler de fidels.

Els actes són organitzats cada any per la Confraria de Sant Sebastià, la institució més antiga de la comarca, formada per 470 confreres i 150 confreres de culte, tots ells exclusivament homes.

Les celebracions s'inicien el dia 16 de gener amb un tridu en honor de sant Sebastià. L'acte compta tots els anys amb un predicador extraordinari. Enguany l'honor el va tenir el sacerdot barceloní Francesc Boqueras, vice-president del Seminari del Poble de Déu. El dia 19, diumenge es va celebrar l'anomenada Missa de Vigília i el dilluns dia 20 van tenir lloc els solemnes cultes en honor del patró, amb una solemne Eucaristia concelebrada a l'església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu i la posterior processó amb la imatge del patró pels carrers del poble.

El rector del Pont de Suert, Mn. Daniel Gómez, ha definit la festa com una «tradició popular i cristiana molt bonica, original i que s'ha de veure i viure per entendre'n el profund significat».

El rector assenyala que hi pot haver en la festa alguns elements que des de fora poden sorprendre, com l'exclusivitat masculina dels confreres i els àpats comunitaris, que són preparats i servits per les dones. Tot i això, tothom, confreres i fidels en general, comprenen i viuen la festa sense cap complex i amb molta veneració al patró, tot seguint l'antiga tradició. «L'ambient que es viu és d'una total germanor cristiana i humana», explica Mn. Daniel.

La imatge de sant Sebastià en el moment de sortir en processó de l'església del Pont de Suert.

La pastoral juvenil «es posa les piles»

LLEIDA.— El consiliari de Pastoral de Joventut del bisbat de Lleida, el franciscà P. Joan Pujol, ha valorat positivament la celebració de la Jornada d'Agents de Pastoral Juvenil, que en la seva 26a edició, va aplegar el 2 de gener passat a Lleida catequistes de Confirmació, responsables d'equips juvenils, preveres i altres cristians interessats en la pastoral de joves.

La jornada va celebrar-se a la seu de les Missioneres Auxiliars de l'Església, que van acollir el grup de gairebé 50 assistents, convocats per la delegació de Pastoral Juvenil sota el lema «Obrint nous camins per als joves», d'acord amb l'objectiu general del Pla de Pastoral de la diòcesi 2002-2005.

Els agents de pastoral, després de fer la pregària inicial, van escoltar tres comunicacions d'experiències diverses. La primera d'elles, des de l'àmbit de l'escola, fou aportada per Eva Miquel, professora del Col·legi Episcopal. La segona, des del món rural, pel jove capellà Manel Mercadé, rector de Llardecans i Maials, i la tercera, des d'un arxiprestat, va ser presentada pel religiós paül P. Josep Lluís López.

La jornada va continuar amb un treball de grups i després del debat i les conclusions, va finalitzar amb una Eucaristia.

En el decurs de la jornada es va palesar la necessitat que té l'Església de gaudir d'una pastoral de joventut que doni prioritat a la presència missionera en l'àmbit juvenil, i que siguin els primers protagonistes d'aquesta acció: «Els joves han de ser agents de transformació d'aquest món en tot el que tingui de deshumanització...»

El P. Joan Pujol explica que una de les preocupacions més importants dels agents de pastoral juvenil és com obrir aquests camins i iniciar grups nous, a més de constatar la poca continuïtat dels grups de postconfirmació.

La jornada va servir alhora per qüestionar-se si seria bo fer un moviment general d'Acció Catòlica de Joves: «Tot i que de moment no tenim cap resposta i que caldrà molta reflexió.» (J.C.)

Mossens fills del poble

Mn. Daniel Gómez destaca enguany com a significativa la presència de molts mossens en la celebració de la festa: «El fet de no ser diumenge va facilitar la presència en la festa de molts mossens com el rector de Boí, Mn. Lluís Girbau o la d'altres mossens fills del Pont de Suert o dels pobles de la comarca, com Mn. Ramiro Ballarín, fill de Noals, o Mn. Àngel Escalés, de Malpàs, que van venir a concelebrar la missa i tot seguit van participar en la processó. Aquest és un signe que la gent també agraeix molt.»

Els actes en honor de sant Sebastià van acabar el dia 21 amb la tradicional celebració de la missa en honor dels confreres difunts i el darrer àpat de la confraria, on van ser elegits els priors que presidiran la festa el proper any, Rafael Oliva i Josep Torrellola, que prendran el relleu als que ho feren en l'edició d'enguany, Àngel Badia i Josep Auñón.

En aquesta darrera edició de la festa

«L'ambient que es viu durant la festa de sant Sebastià és d'una total germanor cristiana i humana»

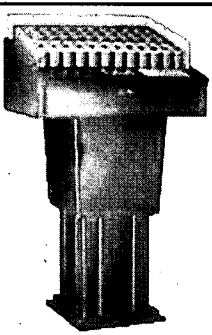
de Sant Sebastià del Pont de Suert, la confraria ha consumit durant els seus tradicionals àpats un total de 21 anyells, 700 quilos de carn, 600 caps i uns 350 quilos de potes. El convidat d'honor sempre és el rector del poble, que presideix la taula amb els priors. Totes les menjades s'han celebrat en una carpa instal·lada exclusivament per a aquesta festa, en quedar petit el local que té en propietat la confraria. La prioritat ara d'aquesta entitat és aconseguir una nova seu que pugui acollir tots els confreres en la festa del seu patró.

Jordi Curcó

**LAMPADARIS
ELECTRÒNICS**

Fàbrica i oficines
a Sabadell

S.A.T. a tot Catalunya
Tel. 937 276 676
937 276 822

Centre d'Estudis Pastorals **CEP** de les diòcesis catalanes

el professor **Jaume Fontbona**
amb el tema *Eclesiologia*

Mn. Fontbona farà la propera sessió del curs de Reciclatge Teològic-Pastoral de l'apartat «On passem de...». Serà el dimecres 5 de febrer a les 11 h del matí, als locals del CEP.

Per a més informació prog. o inscripcions podeu dirigir-vos al CEP (c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Tel. 933 174 858).

Tarragona

Solemne missa en la diada del màrtir sant Fructuós

■ Mons. Martínez Sistach: «La crida del Senyor a seguir-lo ens demana disponibilitat»

Mons. Martínez Sistach va convidar els fidels a un seguiment més radical.

Désprés de l'Evangeli, es va llegir la passió i martiri dels sants tarragonins.

TARRAGONA.— «El bisbe Fructuós, amb Auguri i Eulogi, els seus diaques, pontificà per darrer cop sobre un altar de brases (...). L'espessa boira de disset centúries no han pogut apagar tan sagrades fulgències», canta l'oratori *El Pontifical de Flames* del màrtir d'aquests tres sants tarragonins. I l'Església de Tarragona va celebrar, un any més, el dia 21 de gener, la festa del bisbe protomàrtir.

A les vuit del vespre va tenir lloc una solemne eucaristia presidida per l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrada per una trentena de sacerdots, amb participació de les parròquies dels arxipresbiterats de Tarragona centre i perifèria. El sosteniment dels cants de l'assemblea va anar a càrrec del Cor i l'Orquestra dels Amics de la Catedral i dels organistes.

Désprés de la proclamació de l'Evangeli, els lectors van llegir la passió dels sants màrtirs, Fructuós, Auguri i Eulogi. A l'homília, Mons. Martínez Sistach va glossar la figura dels sants màrtirs, indicant que aquests «són els que donen una imatge més pregona de l'Església de Jesucrist» i afegint que la seva memòria «ens vol ajudar a viure la nostra vida cristiana ben amarada del misteri pasqual». També va remarcar que «tots som

cridats a un martiri incruent, és a dir, a donar sempre i arreu testimoni de la nostra fe amb la vida i la paraula».

Més endavant va fer esment que «la crisi de l'home postmodern és, en gran part, la crisi de la recerca de la felicitat o del sentit de la vida: l'home actual no encerta el camí i el contingut de l'autèntica felicitat». Per això, «hem d'evangelitzar la nostra societat».

Segons l'arquebisbe de Tarragona, l'Església a casa nostra i en general arreu, té avui uns reptes importants que dificulten considerablement l'anunci de Jesús i va assenyalar que un d'aquests reptes és «com parlar de veritat a una cultura que avorxeix instintivament conceptes i paraules objectives i perenne?». En aquest sentit es va referir als tres màrtirs tarragonins com a exemples que «ens ajuden a prendre més consciència de les

nostres arrels cristianes i fan sentir-nos hereus de tantes generacions que han viscut i transmes la fe».

L'arquebisbe es va referir també als països que viuen conflictes bèl·lics, tot indicant que «el desenvolupament dels pobles és el camí que porta a la pau. Ho recolza el pla creador de Déu». Va destacar la dramàtica situació que viu el poble palestí i va demanar amb insistència que «no oblidem els nostres germans cristians que són a Jerusalem, Palestina, Israel i Jordània».

Finalment va acabar dient que «el principal desafiament actual rau en el mateix si de l'Església. Es tracta d'acollir l'Evangeli amb més radicalitat». I això només és possible des del «coneixement, l'estimació i la imitació de Jesucrist, la qual cosa ens fa valorar encara més el do de la salvació». «La crida del Senyor a seguir-lo demana una disponibilitat total», va acabar destacant el prelat.

En acabar l'eucaristia es van cantar els Goigs dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi.

Joan Boronat

GIRONA

Guanyadors dels premis Sant Fèlix

GIRONA.— El jurat dels premis Sant Fèlix, que convoca la delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Girona, va concedir els guardons corresponents a l'any 2002 a Alfons Moré i Paretas i a Salvador Sunyer i Aymerich, *ex aequo* de forma excepcional i a la Fundació de Pares de Psicòtics i Autistes, que manté entre altres iniciatives el centre Mas Casadevall, al terme municipal de Serinyà.

Alfons Moré recentment traspassat a la seva vila de Salt, va ser un ciutadà compromès, amb un seguit d'iniciatives socials, polítiques i cristianes. En el moment de la seva mort era coordinador diocesà del moviment Vida Creixent. També havia estat vinculat a l'Acció Catòlica, va promoure el centre geriàtric «Les Vetes», també a Salt, i

va ser regidor dels ajuntaments de Salt i Girona, delegat a Girona de la Conselleria de Benestar Social, diputat provincial de Serveis Socials, etc. L'Ajuntament de Salt el va nomenar fill predilecte de la població.

Un altre saltenc i amic d'Alfons Moré, comparteix enguany amb ell el premi Sant Fèlix. Es tracta de Salvador Sunyer. El seu compromís cívic ha estat i és igualment intens. Creient i participant en les tasques parroquials no va dubtar a acceptar la candidatura al Senat espanyol en les eleccions de recuperació democràtica, el 1977. Va ser escollit per àmplia majoria. Una vegada a Salt va recuperar la seva identitat municipal, va ser elegit i reelegit alcalde. Pioner de l'ensenyament en llengua catalana, recentment ha publicat les seves memòries. També

és fill predilecte de Salt.

La Fundació de Pares de Psicòtics i Autistes treballa des de fa anys en aquesta acció especialitzada que s'ha concretat en el centre Mas Casadevall, situat al terme municipal de Serinyà, on són acollits els joves que pateixen aquestes situacions. Els ofereixen llars per a unes 25 persones, tallers de ceràmica, artesanals, granja, horta i jardineria. Especialment important és el taller de cuina i restaurant en el mateix mas.

Els premis Sant Fèlix es concedeixen cada any des del 1996 i són lliurats en un acte senzill que presideix el bisbe de Girona el capvespre de la festa de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes. Enguany va ser el 24 de gener passat, a les 19.30 a Casa Carles, seu del bisbat de Girona. (C.C.)

VIC

Any nou i noves obres a la Seu de Manresa

MANRESA.— Les obres de rehabilitació de la basílica manresana de la Seu s'han tornat a reprendre després de gairebé mig any de paral·lisi a causa de la manca de fons econòmics. Des de fa uns mesos es treballa en la signatura d'un conveni entre l'Ajuntament de Manresa, el bisbat de Vic, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona i el ministeri de Cultura, per tal d'assegurar diners amb vista a l'esmentada rehabilitació.

A l'espera de la signatura d'aquest conveni, les cinc administracions públiques han acordat fer arribar diners a través de subvencions periòdiques. Ja s'han rebut prop d'un milió d'euros que serviran per relligar la malmesa estructura del temple manresà, la substitució de la coberta per una de nova i la continuació dels treballs de recuperació de la banda dreta del portal de Santa Maria fins al campanar.

Segons el càlcul del Pla Director de la Seu, la basílica necessitaria una inversió de nou milions d'euros (1.500 milions de pessetes) per ser recuperada totalment. (F.D.)

Represa d'activitats de la casa d'espiritualitat Claret

VIC.— El nou any ha donat a la casa d'espiritualitat Claret forces renovades en el seu desig d'aprofundir l'espiritualitat dels amics, pelegrins i devots que solen acostar-se a aquest centre. Com fins ara, els diumenges continuaran sent un dia privilegiat de dedicació a Nostre Senyor, amb missa dominical, visita al Sepulcre de Sant Antoni M. Claret, i adoració del Santíssim i cant de Vespres. També es mantindran les trobades dels dilluns al vespre, amb la lectura, reflexió i pregària de les lectures bíbliques del diumenge següent, i cada dijous, després de la missa de 20.30, continua havent Escola de Pregària.

En la línia marcada en els darrers anys, també s'impulsaran recossos per a tothom qui vulgui caminar vers el silenci. Sota el títol «Habitar el propi cos» n'hi ha previst un per al cap de setmana 22 i 23 de febrer. I per a qui encara sigui més agosarat també es preparen uns exercicis espirituals de Quaresma a Egipte, al desert de Wadi Natroun, entre el Caire i Alexandria. La direcció és a càrrec del P. Anton M. Vilarrubias, claretí, i s'emmarca dins d'«una vivència ecumènica i cultural que enriqueix el nostre occident». Per a qui vulgui més informació: Viatges Berga, tel. 977 244 336. (C.C.)

Barcelona

La comunitat ucraïnesa grecocatòlica

■ Des del 1996 s'apleguen dos diumenges al mes a Barcelona per celebrar missa en ritu bizantí

BARCELONA.—L'església dels caputxins de Pompeia situada a l'avinguda Diagonal de la capital catalana és, des de principis del 2003, el lloc de culte per a la comunitat ucraïnesa catòlica resident en diverses localitats de les comarques de Barcelona. Els ucraïnesos

celebren el primer i tercer diumenge de cada mes la missa i la litúrgia a la cripta d'aquest temple. Anteriorment, des del 1996 fins al 2002, aquestes celebracions tenien lloc a l'església de l'Esperança, justament al costat de la parròquia dels Sants Just i Pastor.

Anteriorment al 1996, se celebraven misses bilingües únicament en períodes de vacances oficiades per Mn. Josep Casanova, amb una llarga experiència pastoral després de ser durant molts anys rector de diverses parròquies del nord d'Alemanya i d'Escandinàvia.

En anunciar la seva jubilació, la comunitat ucraïnesa li va demanar oficialment que se'n fes càrrec. Van escriure a Roma i la Congregació Oriental va respondre: «Faci el que pugui per aquestes persones.» L'arquebisbe de Barcelona també va donar el vistiplau perquè es fes una missa de ritu bizantí i es va iniciar la recerca d'una església que els pogués acollir.

Aquest temple va ser el de l'Esperança. S'hi celebrava una missa bilingüe (en català i ucraïnès) un cop al mes. Però «de cop i volta cada vegada eren més les persones que omplien el temple», assenyala Mn. Casanova. Va arribar un moment que l'església es va fer petita i el mateix bisbe Pere Tena els va animar a buscar un altre lloc. Van arribar a un acord amb l'orde dels caputxins i des de gener d'aquest any aquestes celebracions tenen lloc a la cripta de l'església de Pompeia.

Aquests actes tenen lloc el primer i tercer diumenge de cada mes. La primera missa és totalment en ucraïnès i la fan els mateixos fidels, mentre que la segona és en català i en ucraïnès, perquè ells mateixos van demanar sentir el cor en llengua catalana.

Celebracions en ritu bizantí

L'estructura de la celebració litúrgica és similar a la llatina: hi ha una introducció, una pregària universal, una mateixa pregària eucarística, el pànostre i la co-

Foto cedida per Svykla Bohdan

Acte de benedicció de l'aigua.

munió de tots. Al catòlic llatí, però, enfrontar-se per primer cop a aquest tipus de celebracions pot arribar a sorprendre'l. «Els bizantins són hereus de les discussions en temps de concili que arribaven al carrer... la cultura romana és més freda, més jurídica», assenyala Mn. Casanova. La missa i la litúrgia catòlica en ritu bizantí té més expressions referides als dogmes de la doctrina cristiana.

El 19 de gener passat la comunitat ucraïnesa grecocatòlica va celebrar la festa de la Teofania amb la benedicció de l'aigua, en la qual es commemora el baptisme de Jesús. L'acte respon a la idea «d'una gran purificació en la qual Jesús entra dins l'aigua i santifica tot allò creat», subratlla Mn. Josep Casanova. La presència de la creu, com a imatge de Crist, és molt present en tot l'acte de benedicció.

A la benedicció de l'aigua hi ha «una mica de tot, no hi ha una litúrgia de la paraula però hi ha una lliçó de l'Antic Testament, de les epístoles de l'Evangelí; hi ha una pregària dels fidels sobre l'ai-

gua, una pregària consagratòria (que té un caire de pregària eucarística fins a la invocació de l'Esperit Sant, que suposa que l'aigua se santifiqui i doni la seva gràcia)».

És una festa que s'ha restaurat en el ritu llatí però se celebra com un diumenge més. En el ritu bizantí és molt popular fins al punt que el dissabte anterior els fidels el dediquen a la pregària, cosa que anomenen «hores reals».

Durant aquesta festa es du a terme un dejuni molt estricte en el qual no es pot ingerir carn ni cap productes que provingui d'animals de sang calenta, com ous, formatge... Totes les llars romanen obertes i es fa una crida perquè ningú no passi gana. Als difunts també se'ls convida a la festa col·locant-los un plat a taula i als animals se'ls regala fins i tot dolços.

La cripta de l'església de Pompeia de Barcelona va aplegar més de 300 fidels i es va quedar petita per commemorar aquesta festa de la Teofania.

Josep Romero

Mn. JOSEP CASANOVA ÉS RESPONSABLE PER PART DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA DE LA COMUNITAT GRECOCATÒLICA D'UCRAÏNA

«La gent ha d'entendre que són cristians i practicants»

—La seva experiència pastoral és molt àmplia en països d'Escandinàvia i nord d'Alemanya. Com viu la fe catòlica la comunitat ucraïnesa establerta al nostre país?

—La veritat és que d'una manera molt profunda. La majoria d'ells se senten sols aquí i això els fa afirmar més la seva fe. Són molt agraïts, em consideren com el seu avi i em fan compliments molt bonics. Vull deixar clar que la gent entengui que abans que res són cristians practicants.

—Quina relació manté amb els ortodoxos no catòlics?

—Sempre molt cordial des del respecte mutu. Jo sempre els explico on són les esglésies ortodoxes i on són els seus pastors, però alhora considero que tenen dret a venir aquí perquè aquesta és la casa de tots els cristians.

—La comunitat ucraïnesa és gaire nombrosa a Catalunya?

—Catalunya és actualment, després de Madrid, la comunitat autònoma espanyola que compta amb un nombre més gran d'ucraïnesos residents. La segueixen València i Andalusia. A Catalunya els ucraïnesos es concentren majoritàriament en localitats de les comarques de Barcelona, a Girona i Figueres. (J.R.)

Jornada Mundial de la Vida Consagrada

El proper 2 de febrer, l'Església catòlica celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, instituída per Joan Pau II el 1997 amb l'objectiu de donar gràcies a Déu per aquest do i presentar-lo a tota l'Església. El concepte de Vida Consagrada inclou instituts seculars, societats de Vida Apostòlica, vida eremítica i verges consagrades, vida monàstica, així com els contemplatius i contemplatives, instituts de vida religiosa i altres formes noves.

Tot seguit detallem el programa de celebracions previstes que tindran lloc en els diferents bisbats de Catalunya:

Arquebisbat de Tarragona. Dia 1 de febrer, dissabte, a les 17 h: Eucaristia presidida pel Sr. arquebisbe i, a continuació, pìscolabis. Lloc: Col·legi Sagrat Cor

(Carmelites Vedruna).

Arquebisbat de Barcelona. Dia 2 de febrer, diumenge, a les 18.45 h: trobada al claustre de la catedral, des d'on s'iniciarà la processó d'entrada a la basílica. L'Eucaristia serà presidida pel Sr. cardenal.

Bisbat de Girona. Dia 2 de febrer.

- Girona, a les 17 h: Eucaristia concelebrada a la parròquia de Ntra. Sra. del Carme.
- Figueres, a les 17 h: Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, al col·legi La Salle.
- Olot, a les 11 h: Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve.
- Arenys de Mar, a les 17 h: Vespres solemnes, presidides pel P. Jacint Duran, provincial dels Caputxins. Lloc: monestir de les Clarisses.

Bisbat de Lleida. Dia 1 de febrer, dissab-

te, a les 12 h i a la residència Cor de Maria: cafè d'acollida, conferència i Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe.

Bisbat de Solsona. Dia 2 de febrer: Pregària.

- Berga, a les 17 h, a les Carmelites Vedruna.
- Navàs, a les 17.30 h, a les Carmelites Missioneres.
- Solsona, a les 16 h, a la Companyia de Maria.
- Cervera, a les 17.30 h, a les Missioneres Cordimarianes.
- Tàrraga, a les 18 h, a les Monges Carmelites (santuari de Fàtima).

Bisbat de Tortosa. Dia 2 de febrer, de 17.30 a 19.30 h, al noviciat de les Teresianes: pregària presidida pel Sr. Bisbe, i, a continuació, trobada amb berenar inclòs.

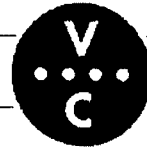
Bisbat d'Urgell. Dia 2, a les 16.30 h: Pregària.

- Balaguer, a les Religioses Cordimarianes.
- Tremp, al col·legi de les Missioneres Claretianes.
- La Seu d'Urgell, al col·legi del Germans de les Escoles Cristianes (La Salle).

Bisbat de Vic. Dia 2 de febrer.

- Vic, a les 17 h: Pregària a l'església de Sant Antoni Maria Claret.
- Manresa: pregària al convent de Santa Clara.
- Igualada, a les 20.30 h: Eucaristia a l'església de Santa Maria. (Aquesta celebració vol ser, també, una aportació de la Vida Consagrada als actes del Mil·lenari d'aquesta església).

Vida Creixent

El consiliari diu...

Després de festes

Diem «s'han acabat les festes» i els nens i les nenes tornen a anar al col·legi. Sembla un alliberament. Cuita-corrents torna la rutina. Veus els pares, els avis i els cangurs anant i venint del col·legi. S'ha normalitzat la vida.

Què ens han portat les festes de Nadal-Epifania (Reis)?

Moltes despeses i ara ens toca estalviar. El que en dèiem «la pujada de gener». I ara vénen les rebaixes. Hem de cercar allò que no ens fa cap falta però, com que hi ha rebaixes, s'ha d'aprofitar.

Totes aquestes coses són les que he sentit. Però també, i encara que menys, he sentit a parlar que els nens i les nenes s'han d'acostumar a no tenir-ho tot, han de lluitar contra el consumisme i han d'aprendre a ser austers.

Un nen de 9 anys em deia abans de festes que els pares i els avis aquests dies l'omplien de coses i no sabia què fer-ne. Jo li deia que pensés amb els

que no en tenen, i que els les oferís com a obsequi. No hem pensat que hem d'ensenyar als nostres nens i nenes a ser austers? Que allò que volen o desitgen no se'ls ha de donar si no ho necessiten de veritat.

Els hem d'educar. Però, per educar-los, cal que comencem nosaltres a ser austers i a no malgastar.

Amb aquestes lletres em dirigeixo a la gent gran i ho faig com a consiliari de Vida Creixent. Els avis i les àvies sense saber-ho tenen molta influència en els néts. Sense imposar-se, però fent-los anar rectes i austers, són valors que a la llarga agrairan.

Aquest dia em deia una persona una mica crescuda: «Jo sóc cristià gràcies a la meua àvia que sense saber de lletra, em portava a l'Església i em va ensenyar a pregar.» Ara ell és una persona cristiana i, per cert, molt eixerrida i intel·ligent. Aquest és el poder dels avis i de les àvies que estimen i fan possible que molts valors es puguin transmetre.

La fe és un valor, que és un do de Déu, però si es viu de veritat, pot ser un testimoni que ajudi a trobar els gèrmens dipositats per Déu al cor de cada persona.

Sentir-nos estimats per Déu també és una cosa que es pot transmetre amb la joia i l'alegria de viure entregegats als altres per fer-los feliços. Em diuen de vegades, com pot ser que aquesta persona, amb els sofriments i penes, estigui tan alegre i plena de pau? Al cap i a la fi, si li preguntes, et diu «em sento estimada per Déu». Segurament t'ho diu amb altres paraules, però que volen dir el mateix.

Les persones grans, els avis i les àvies, si estimen, poden fer molt de bé, no només amb els néts i les netes, sinó a totes les persones que els envolten.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

L'amor evangelitzador

En el llibret de *La missa de cada dia*, d'octubre passat, el professor Francesc Torralba escriu en la secció «Veus d'Església». El tema és sobre la formació de l'adult tot fent una petita exploració de la complexitat de l'ésser humà. Menciona el teòleg Romano Guardini que diu «l'ésser humà, una gran obra d'art inferi». És a dir, som com una obra d'art que no està closa, no està acabada ni resolta, sinó en procés de creació.

A l'inici de l'any la meua reflexió és que, com a cristià compromès, no puc escapolar-me d'evangelitzar excusant-me en la situació social, cultural, econòmica, religiosa i política del món actual. En Torralba diu que els conceptes no es poden transmetre si qui ho ha de fer no està convençut del que diu i viu.

Al principi dels anys setanta vaig viure una experiència molt colpidora i alhora un petit tast de les filigranes que Déu fa en les persones en llocs i situacions més difícils. La cosa va anar així: el capellà de la presó Model de Barcelona i un intern que havia fet Cursets de Cristiandat ens van proposar a un grup de dirigents de cursets, fer unes xerrades als interns joves amb el títol *La setmana de la joventut*, tot aprofitant la Quaresma. Entrar a l'interior d'aquest lloc veient com s'han de passar tantes portes i reixes que es tanquen al teu darrere ja no és gaire encoratjador, si a més, en entrar veus un local amb uns cinc-cents nois en posició de ferms però udolant i fent soroll amb els peus, ja és per desanimar qualsevol, si no fos que l'Esperit ens sostenia. El pla va ser fer una xerrada de vint minuts i després rotllanes amb els nois que volguessin. L'últim dia vam acabar amb una missa i a l'hora de la pau vaig abraçar el noi que tenia al costat, no em deixava anar tot plorant (i jo també, és clar). De ben segur que a aquell noi de disset anys no l'havia abraçat mai ningú. Ell quatre dies abans deia que no tornaria mai a la presó i que si un policia se li acostava el foradaria abans de deixar-se agafar. La cosa va acabar amb un gran aplaudiment i ovació als set o vuit que hi anàvem. Ens vam comprometre a visitar-los almenys un cop al mes, però això no va durar gaire, perquè, en canviar el director van anul·lar les nostres visites.

He tingut aquesta experiència molt present des d'aleshores. Estimar no té forçosament condicionaments si humilment crec que és Déu l'administrador de la tendresa.

Antoni Bosch

Coordinador diocesà i interdiocesà

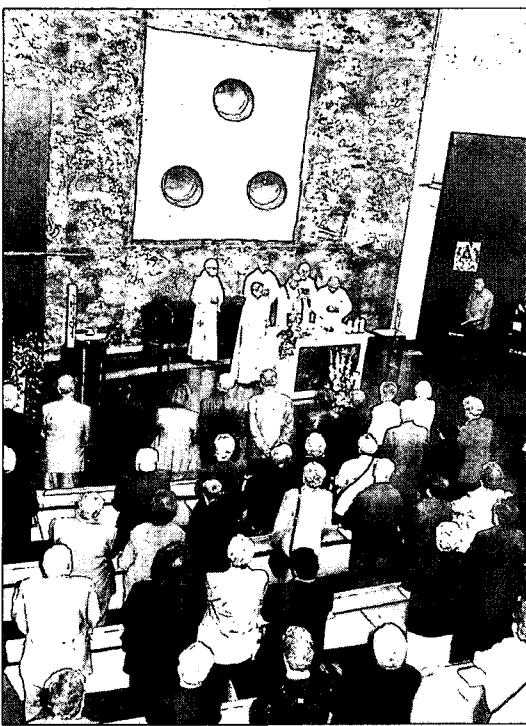
XIX Assemblea diocesana de Vida Creixent

El 19 d'octubre passat, l'Assemblea Diocesana va acollir els grups de Vida Creixent a l'ombra del patriarca Abraham. Mn. Jaume Serrano ens va donar la benvinguda com a consiliari i com a rector, i ens va explicar el significat dels símbols de l'altar de la parròquia.

Calia complir els formalismes estatutaris i així ho va fer de manera breu Antoni Bosch, coordinador diocesà, amb una repassada a les activitats realitzades.

El formalisme més important que calia complir era la renovació de l'equip coordinador diocesà. L'assemblea va demostrar amb un fort aplaudiment que estava d'acord que l'equip d'Antoni Bosch continués tres anys més tal com permeten els estatuts.

Seguidament, el Dr. Ramon Prat i Pons, de la Facultat de Teologia de Catalunya, ens va exposar una conferència sobre *La missió evangèlica en temps de canvi*.

Moment de la celebració litúrgica.

Claus de la missió de Vida Creixent

En primer lloc, cal estimar, atendre les persones i els seus problemes. Nosaltres rebem la llum del sol (Jesús) perquè no tenim llum pròpia. Vida Creixent és homes i dones enmig d'homes i dones, a través del moviment podem arribar a molts, no mirem només el nostre grupet. Hem d'aprofitar les coses petites de la vida de cada dia. Som persones autònomes, úniques i irrepetibles, que hem de treballar la llibertat, la dignitat i la fe.

L'Eucaristia concelebrada va posar fi a l'assemblea i Mn. Jaume Serrano ens va exhortar: «No tingueu por!», «Mireu a quina esperança heu estat cridats»...

No cal entristir-se per coses petites. Tirem mar endins.

Montserrat Colomer

Pors, desitjos i realitats en aquest Any Nou 2003

Sembla per les notícies que corren que en aquest Any Nou que encetem, el risc (a part del *chapapote*) d'un nou conflicte bèl·lic, amb repercussió en el petroli, pot provocar malestar social a escala mundial. Mitjans de comunicació gens alarmistes com *The Economist*, alerten des de fa mesos sobre la possibilitat que alguns països estiguin davant d'una recessió com no hem conegut mai des de la gran depressió dels anys trenta del segle passat.

Nosaltres, els occidentals, experimentem un alentiment de l'economia i això farà que haurem de fer més números en el pressupost per a la compra.

Però no tot és negatiu i ara, per exem-

ple, a Brasília, el nou president Lula, un líder obrer, obre la via de l'esperança a 54 milions de desheretats perquè puguin tornar a menjar tres cops al dia.

També entre les coses positives d'aquest any hi ha els naixements dels primers nadons de l'any a Catalunya i a Espanya, enmig del rebuig de la comunitat internacional a la suposada clonació del primer nadó per la secta dels «raelians».

Una nova visita a Espanya de Joan Pau II, prevista per a la primera setmana del mes de maig és també un motiu positiu i d'alegria.

Pel que fa a Vida Creixent, aquest moviment continua la seva expansió arreu del planeta i com hem dit en altres

ocasions ja fa temps que està present als cinc continents. A França, VMI (Vie Montante International) va celebrar el seu 40è aniversari el dia 26 d'aquest mes de gener amb una missa a la catedral d'Evry. VMI invita els moviments de tots els països a unir-se a aquest aniversari.

Vida Creixent de Catalunya també continuarà endavant amb les reunions d'animadors de cada mes, les celebracions, les trobades anuals, etc. Com a nota d'interès volem dir que en més d'un grup s'hi han inscrit persones interessades en el que es fa a Vida Creixent i en la germanor que es viu en els grups, col·laborant-hi positivament.

Narcís

CANDELERA 2003
XV Diada de la Gent Gran
(Tot recordant Joan Viñas i Bona)

Diumenge 2 de febrer a les 5 de la tarda
Basilica parroquial de Sant Josep Oriol
(Diputació, entre Villarroel i Urgell)
Celebració eucarística presidida per
Mons. Ramon Daumal i Serra
Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES-DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

L'educació, instrument i via de desenvolupament

■ Segons Educació Sense Fronteres, invertir en educació és invertir en futur

Educació Sense Fronteres (ESF) és una organització no governamental per al desenvolupament, creada l'any 1988, d'àmbit estatal i sense ànim de lucre, que està abocada a impulsar l'educació en els països del Tercer Món. L'objec-

tiu d'ESF és aconseguir un ordre mundial just, equitatiu i solidari, que garanteixi la pau i en què no existeixin desequilibris Nord-Sud, a través de l'exercici d'una solidaritat responsable i respectuosa amb les cultures.

Educació Sense Fronteres neix com un espai de reflexió i anàlisi dels problemes educatius dels països en vies de desenvolupament. Està integrada per professionals del camp de l'educació i disciplines similars que rebutgen l'actual *statu quo* i que volen participar de forma activa i altruista en l'enorme repte d'aconseguir un món més just i solidari, on prevalguin els valors de l'equitat, la democràcia i el respecte a la diversitat.

«Els que formem ESF estem convençuts que l'educació, entesa com a formació integral, participativa i comunitària, és un dret elemental de tota persona, un factor essencial del benestar humà i un determinant de primera importància en el desenvolupament dels pobles», explica Josep Solà, responsable del departament de Sensibilització d'ESF a Barcelona. La precària situació del sector educatiu, l'abisme de desigualtat davant del principi d'igualtat d'oportunitats, la marginació de la dona i la defensa del medi ambient són les prin-

Taller de dibuix per a pares, mares i fills de la comunitat de San José del Magdalena, a la vall de Manduriacos (Equador).

impulsar un desenvolupament autònom, democràtic i respectuós amb el medi ambient, a partir de l'aprofitament i l'optimització dels recursos locals i de la participació de les organitzacions de base i de la pròpia població beneficiària. En aquesta línia d'acció, ESF aposta per l'educació com a instrument i via de desenvolupament. «Assegurar una educació de qualitat que beneficiï els sectors més marginals constitueix el nostre principal compromís», afirma Josep Solà.

Àrea de Cooperació Internacional

ESF desenvolupa la seva tasca a través de dos grans apartats: l'àrea de Cooperació Internacional —fonamentalment a Amèrica Central, el Carib i Sud-amèrica— i l'àrea de Canvi Social, que té com a comessa sensibilitzar la població del Nord de la situació crítica que viuen els països del Sud. Quant al primer bloc, ESF centra la seva actuació en els següents objectius:

- Crear centres educatius. Fer possible l'accés a l'educació als 275 milions de nens i nenes que encara estan sense escolaritzar.
- Capacitar professionals de l'educació. Completar la formació dels professionals de l'educació dels països del Sud.
- Formar joves en oficis. Donar una oportunitat de treball als joves que no han completat la formació bàsica.
- Dinamitzar i enfortir la societat civil. Donar suport tant en formació com en mitjans i acompanyament a les organitzacions no governamentals del Sud.

Des d'ESF es té la convicció que invertir en educació és invertir en futur. L'educació és una necessitat bàsica. «Més enllà de les necessitats relacionades directament amb la supervivència, allò que ens distingeix com a humans és la participació en la cultura, a la qual només s'hi arriba a través de l'educació», comenta Josep Solà. L'educació és un dret essencial, recollit com a tal en la Declaració Universal dels Drets Humans (1948) i en la convenció sobre els

Drets de la Infància (1989). «Tots tenim dret —diu Josep Solà— a l'educació i a accedir a totes les oportunitats que permet, sense cap tipus de discriminació. L'educació contribueix decisivament al benestar de les persones i afavoreix la defensa dels drets individuals i col·lectius».

Àrea de Canvi Social

L'àrea de Canvi Social d'ESF treballa amb l'objectiu de conscienciar tots els estaments socials —especialment els que tenen competència en l'àmbit educatiu— de la necessitat de reflexionar críticament sobre l'estatus mundial que manté, sense possibilitats immediates de solució, un reduït món de rics enfront d'una immensitat de pobres.

Des de l'àrea de Canvi Social es treballa en les següents línies:

- Creació de materials educatius per formar la ciutadania, des de la població infantil fins a l'adult, en els valors de la solidaritat, la justícia i el desenvolupament.
- Formació per al desenvolupament. Es basa en la creació de materials informatius sobre la situació dels països del sud en els quals ESF treballa i les accions per aconseguir l'equilibri d'oportunitats.
- Intercanvi d'experiències. ESF està creant una xarxa d'educadors de tot Espanya per intercanviar experiències i materials.
- Pressió política, a través de l'organització i participació en campanyes per conscienciar els governs i la societat.

L'estructura organitzativa d'ESF és mixta: està formada per voluntaris i professionals remunerats. «La qualitat del nostre equip humà —assegura Josep Solà— es caracteritza per la seva motivació, dedicació, capacitat i conjunció.» L'entitat està oberta a totes aquelles persones que vulguin col·laborar com a voluntaris en els diferents projectes desenvolupats per ESF.

Miquel Àngel Codina

«L'educació, entesa com a formació integral, participativa i comunitària, és un dret elemental de tota persona»

cipals raons que impulsen la tasca d'aquesta entitat.

La finalitat d'ESF és contribuir a augmentar el coneixement i la solidaritat respecte de les realitats dels països en vies de desenvolupament i canalitzar cap a aquestes zones del món el màxim de recursos financers, materials i tècnics que puguin

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

incaVol

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció ciutadana

«Hi ha mares que necessiten els 100 euros tant o més que les que els reben»

■ Daniel Arasa, director del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família

El Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família, en nom de les organitzacions familiars catalanes, considera «un error greu» i una «discriminació» la decisió del Govern de marginar de l'ajuda de 100 euros mensuals les mares de família amb fills d'entre 0 i 3 anys que no treballen per compte aliè fora de casa.

—Per què es considera que l'ajuda dels 100 euros és discriminatòria?

—L'ajuda dels 100 euros és un pas positiu dins de la política familiar, però té unes deficiències. Quan fas un estudi sociològic t'adones que hi ha una sèrie de dones a les quals no els toca aquesta ajuda i potser se la mereixerien tant o més que les que la reben. Per exemple, hi ha mares de famílies nombroses —amb fills d'entre 0 i 3 anys— que no poden treballar fora de casa perquè és molta la feina que tenen tenint cura de les criatures. Un altre cas són les dones que es queden a casa perquè, a més dels nens, tenen els pares grans al seu càrrec o fills minusvàlids. Aquestes dones fan una tasca social impressionant, fins i tot estalvien molts diners al país perquè, si no els cuidessin, aquests ancians haurien d'estar en residències que costen una gran quantitat de diners. És per això que creiem injust que no rebin l'ajuda dels 100 euros.

—I com s'organitza el GEC per fer arribar al Govern la seva disconformitat?

—En aquest cas concret dels 100 euros, vam convidar fa pocs dies el ministre Montoro per explicar-li les deficiències que nosaltres veiem en aquesta mesura. També hem fet arribar cartes a la presidència del govern i ho hem fet públic a la premsa. De moment no ho han canviat, però tenim l'esperança que ara, amb les eleccions, ho assumeixin com a proposta electoral.

—I al marge d'aquest assumpte, organitzen moltes conferències...

—Sí, dins del que anomenem «Barcelona, debat familiar» cada mes organitzem uns actes on vénen com a convidats personalitats polítiques per parlar sobre temes relacionats amb la defensa de la família. Enguany, coincidint amb el desè aniversari del GEC, prepararem una gran

Daniel Arasa.

quantitat d'activitats. Per exemple, el 18 de febrer vindrà la ministra de Cultura i el 28 de febrer, el cardenal Rouco Varela, president de la Conferència Episcopal. Però el GEC també organitza altres activitats com són els premis cinematogràfics Rovira-Beleta per a joves guionistes o certàmens de poesia.

—A escala europea, com està el tema de política familiar?

—En general, a la resta d'Europa s'es-

tà més avançat. Suècia, Dinamarca, Alemanya i Bèlgica són països amb moltes ajudes i serveis, mentre que Anglaterra i els països llatins, a excepció de França, estan molt baixos. A Europa, però, la política familiar és molt poc uniforme. Per exemple, França té una política molt natalista, és a dir, que premia les famílies pel fet de tenir nens, de «fer francesos» com deia l'eslògan d'aquella campanya, però, en canvi, dona molt poques ajudes per a altres tipus d'acció dins de l'àmbit familiar.

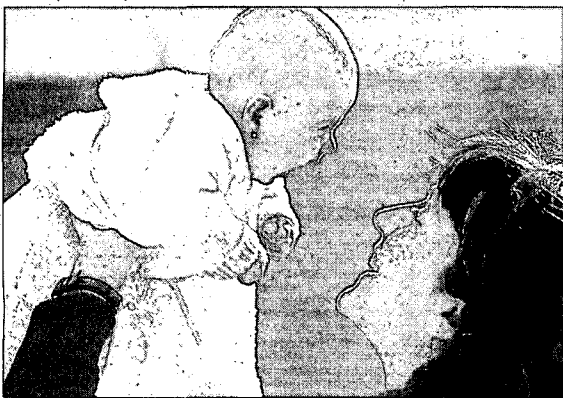
Suècia és potser el país que presta més serveis, però a vegades són uns serveis que es tornen en contra de la família ja que prioritzen molt determinades situacions com són les anomenades famílies monoparentals. Fins al punt que una dona amb nens rep molta més ajuda si està sola que no pas si està casada. Aleshores s'ha generalitzat l'actitud de voler tenir fills sense que hi hagi la figura del pare o, si hi és, preferir formar una parella de fet. La societat és molt complicada i a vegades les ajudes, si no estan basades en uns principis ètics, poden millorar l'atenció però empitjorar la relació familiar.

Núria Naval

L'ajuda dels 100 euros provoca controvèrsia

La decisió del Govern d'ajudar amb 100 euros mensuals les mares que tinguin fills entre 0 i 3 anys i que treballin fora de casa és sens dubte una passa endavant pel que fa a la millora de la política familiar. No obstant això, el GEC considera aquesta mesura discriminatòria, ja que hi ha mares que encara que no treballin fora de casa potser ho necessiten més que les altres. És per això que aquest organisme demana al Govern que amplii la mesura a totes les dones que tinguin fills de 0 a 3 anys.

El GEC va iniciar la seva projecció pública el 1994, en ple Any Internacional de la Família. Té adherides més de 300 entitats, totes elles relacionades de forma més o menys directa amb la família: associacions de pares d'alumnes, de pares amb fills amb minusvalideses, així com diverses

El GEC demana al Govern que amplii la mesura a totes les dones que tinguin fills de 0 a 3 anys.

organitzacions de telespectadors, de drets humans i d'orientació familiar.

L'objectiu del GEC és fer present la família i les entitats que treballen per a ella en el centre de la societat. Segons aquest objectiu, no n'hi ha prou de defensar la família i promoure'n els valors només en el seu propi si i en col·legis i esglésies.

Augmenta el nombre de pelegrins a Santiago de Compostel·la

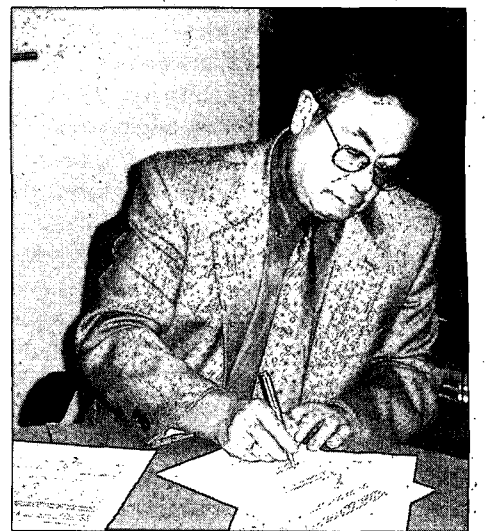
SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— El nombre total de pelegrins que van anar a Santiago de Compostel·la l'any passat va ser de 61.478. El 2001 hi van anar 60.301 i el 2000 hi van arribar a Santiago 55.004 pelegrins. El 75,55% dels pelegrins reconeixen que van peregrinar a Santiago de Compostel·la per una motivació religiosa. El 19,80% ho va fer per una raó religiosa i cultural, mentre que la resta, el 4,65%, afirma haver recorregut el camí per un motiu exclusivament cultural. (SIC)

Iniciatives socials de Solsona per ajudar els immigrants

SOLSONA.— La Fundació «la Caixa» col·laborarà amb un ajut de 8.000 euros en la iniciativa per a la millora de les condicions de vida dels immigrants a través de la formació. La signatura d'aquest conveni va tenir lloc recentment amb la presència del director de l'àrea de Negoci de «la Caixa», Sebastià Mont, i de representants de Càritas Arxiprestal i de la Fundació Volem Feina.

La situació de bonança econòmica viscuda durant els darrers anys ha propiciat l'arribada de nombrosos immigrants, principalment de països del Magrib. N'hi ha que han arribat seguint els passos que marca la normativa per a treballadors estrangers, però una gran majoria ho han fet sense el permís de treball indispensable per integrar-se, en condicions d'igualtat, a la nostra societat. Aquesta circumstància ha produït situacions d'exclusió sense més sortides que malviure en feines submergides o, en el pitjor dels casos, caure en mans de màfies explotadores.

Per pal·liar aquesta situació, Càritas arxiprestal de Solsona-Morunys, en col·laboració amb la Fundació Volem Feina i el Consell Comarcal del Solsonès, ha impulsat el Programa Beca, una iniciativa específica per a immigrants ideada per ajudar i formar els immigrants que, per la seva situació (manca de treball, condicions de vida poc dignes, en espera de regularització, etc.) tenen tot un seguit de necessitats importants que fan que la vida al nostre país sigui difícil. El Programa Beca

El president de la Fundació Volem Feina, Josep Montanyà, signa el conveni.

consisteix en un seguit d'accions de formació i treball, com ara un curs de neteja professional adreçat a dones i un servei d'orientació laboral que els ajudarà en la recerca de feina un cop hagin regularitzat la seva situació.

La Fundació «la Caixa» dona suport a 115 iniciatives impulsades per diferents entitats cíviques del país i seleccionades pel Programa Immigració 2002, dedicat al món de la immigració, i que forma part de l'àrea de programes socials de la Fundació «la Caixa». Cinc d'aquestes iniciatives, dotades amb més de 52.000 euros d'ajut, corresponen a entitats de les comarques lleidatanes.

Ramon Estany

cultura

El Papa fa una crida ecològica

ROMA.— Joan Pau II reclama una «conversió ecològica» per tal de preservar la natura. El Pontífex va fer aquesta crida davant dels pelegrins que es van congregar com cada diumenge a la plaça de Sant Pere del Vaticà per resar l'Àngelus. El Papa els va recordar que hi ha un abús indiscriminat dels recursos que perjudica l'home i la natura. Per al Papa, «la terra és de Déu, tot i que ell l'ha posat en mans de l'home perquè en tingui cura». Joan Pau II va agrair als pagesos i agricultors la feina que fan com a «servei primari» i necessari a la societat. Es va referir a les muntanyes no tan sols com a lloc de repòs i vacances, sinó com a ambient de feina per a molta gent.

Finalment, va fer un elogi de les muntanyes: «Les muntanyes són capaces, des de sempre, de fascinar l'esperit humà, fins al punt que la Bíblia les considera lloc privilegiat per a l'encontre amb Déu.» Tenir cura de la natura és, per tant, un deure cristià, va afegir el Papa. (M.D.B.)

Consells espirituals del Papa a través del mòbil

ROMA.— Des de fa pocs dies la paraula de Joan Pau II arriba també a través dels telèfons mòbils. Es tracta d'un pensament molt breu escrit pel Pontífex i enviat per una companyia telefònica d'Itàlia (TIM) als seus clients que ho sol·licitin, gràcies a la col·laboració de la Sala de Premsa de la Santa Seu. El servei, que ha començat en italià, estarà ben aviat disponible en altres idiomes: anglès, francès, espanyol, portuguès, alemany i polonès.

«La iniciativa de difondre a través del telèfon mòbil el pensament del Papa no ha nascut directament de nosaltres, sinó de les peticions de la gent, que cada vegada més sent la necessitat de rebre "consells espirituals" del Pontífex», ha explicat el director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls. El primer missatge de prova, enviat el dimarts 14 de gener, s'havia extret de l'encíclica *Evangelium vitae* i deia el següent: «L'Evangeli de l'amor de Déu per l'home, l'Evangeli de la persona i l'Evangeli de la vida són inseparables.» El cost del servei a Itàlia per a qui vulgui rebre'l és de quinze cèntims d'euro. (Zenit)

Les universitats catòliques han de ser fidels al Magisteri

■ Joan Pau II demana coherència a les institucions universitàries de l'Església

ROMA.— La globalització i l'educació han centrat el congrés internacional de la Federació Internacional de les Universitats Catòliques (FIUC) reunides a Roma per analitzar com la globalització afecta el món docent. Les conclusions han estat: més diàleg, coordinació i treball en xarxa.

«Les universitats catòliques tenen el deure de viure l'ensenyament del Magisteri.» El Papa ha insistit en aquest punt en el missatge als participants al congrés internacional *Globalització i universitat catòlica* que va tenir lloc recentment a Roma.

«La fidelitat al Magisteri es concreta —segons el Papa—, d'una banda, en un testimoni clar de la fe davant de la comunitat científica, per tal de mostrar el compromís per la veritat i el respecte per l'ésser humà. A més, per als cristians, la recerca ha d'anar acompanyada per la pregària i l'escolta de la Paraula de Déu, tot seguint la Tradició i l'ensenyament del Magisteri.» Això no va contra la independència científica de la institució. El Papa va dir el següent: «La universitat catòlica, que ha de conservar la seva autonomia científica, té el deure de viure l'ensenyament del Magisteri en els diferents àmbits de la investigació en què està implicada.»

Per a Joan Pau II, les autoritats universitàries han de «vetllar per la rectitud i el manteniment dels principis catòlics en l'ensenyament i la recerca a la universitat. És clar que els centres universitaris que no respectin les lleis de l'Església i l'ensenyament del Magisteri, especialment en matèria de bioètica, no poden definir-se com a universitats catòliques». Actualment hi ha 950 universitats catòliques arreu del món, repartides per tots els continents, on estudien gairebé quatre milions de persones.

Dialogar amb la cultura

Crear «xarxes de comunicació i intensificar el diàleg i la col·laboració». Aquest és el camí que han de seguir les universitats catòliques per poder respondre eficaçment als reptes que planteja la globalització. Ho va explicar el P. Jan Peters, president de la Federació Internacional de les Universitats Catòliques, en aquest congrés sobre mundialització i ensenyament que la FIUC i la Congregació per a l'Educació Catòlica van organitzar al Vaticà.

La globalització té

Les universitats han de vetllar pel manteniment dels principis catòlics en l'ensenyament.

conseqüències en el món educatiu: les relacions entre institucions allunyades s'intensifiquen, mentre que paradoxalment cada vegada hi ha un abisme més gran en alguns aspectes entre aquestes mateixes organitzacions. No és el mateix una universitat catòlica als Estats Units o a una ciutat africana. Es va proposar que la solució a la paradoxa seria estrènyer els llaços que uneixen persones i institucions.

El jesuïta Jan Peters, expert en islam, es va mostrar partidari d'intensificar el diàleg a tots nivells. En un primer estadi, va fer al·lusió a l'islam com a «repte en aquest

moment històric». Segons Peters, les universitats catòliques han de posar una atenció especial al fenomen de l'islam. Va explicar com moltes congregacions religioses tracten el tema de l'islam, ja sigui al Líban, al Sudan o a Roma. El que cal fer, va suggerir, és «crear una xarxa de comunicació entre les comunitats i comparar experiències de diàleg reeixides». La propera assemblea de la FIUC tindrà lloc a Uganda i s'ocuparà del tema de l'agricultura i de la comunicació.

Miriam Díez Bosch

La bona notícia...

Els franciscans, contra la guerra a l'Iraq

Fa unes setmanes es van reunir a Assís els delegats europeus de Justícia, Pau i Integritat de la Creació, una institució d'àmbit mundial de l'orde franciscà. El motiu era reflexionar en comú i engegar una campanya contra la possible guerra a l'Iraq.

En un comunicat de premsa, els delegats s'adrecen a tots aquells que volen escoltar «l'herald de l'Evangeli», Francesc d'Assís, el missatge del qual continua viu i eficaç per als homes d'avui. Entre altres coses, el comunicat exposa:

- Ens preocupa l'estabilització d'una cultura maniquea que divideix el món en bons i dolents i que legitima els uns a eliminar els altres.
- Ens preocupa que aquesta mentalitat, que insisteix en la cultura antievangèlica de l'enemic, embruta els veritables motius de la guerra i estableix les premisses per a futurs conflictes.
- Com a fills de sant Francesc, que predicava i ensenyava la reconciliació, el perdó, el diàleg, la no-violència i l'amor per les creatures, expressem el nostre rebuig absolut a la guerra en ella mateixa, a la guerra com a solució de conflictes, a tota guerra duradora i preventiva. La guerra sempre mata, produeix misèria, genera odi i destrueix la creació.
- Fem una crida a la responsabilitat de les nacions: doneu prioritat a la persona sobre l'economia, als interessos universals sobre els nacionals, a l'equitativa distribució de les riqueses sobre els interessos d'uns pocs, a l'ús compatible dels recursos per damunt de l'explotació; escolteu els milions de persones que aareu del món clamen amb fermesa i de manera categòrica «no al terrorisme, no a la guerra».

Signen aquest comunicat els franciscans compromesos en el treball que du a terme la institució Justícia, Pau i Integritat de la Creació dels països següents: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Bòsnia, Croàcia, Eslovènia, Espanya, França, Holanda, Irlanda, Itàlia, Malta, Polònia, República Txeca i Suïssa. Aquí «la bona notícia» no és la guerra, sinó el rebuig formal cap a ella.

Francesc Gamissans

Esquelas
en toda la prensa
24 Hs.

Servicio permanente. Incluso festivos.

Cobro: Banco, Visa y Domicilio.

93 481 74 71
www.esquelas24h.com

Conveni entre Montserrat i el Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Manresa

El degà i el vicedegà del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Manresa amb l'abat de Montserrat i altres monjos.

MONTSERRAT.— La Fundació Abadia de Montserrat 2025 i el Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Manresa han signat un conveni de col·laboració per als propers quatre anys. L'acte, que va ser presidit pel president de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, P. Josep M. Soler, va tenir lloc a la Sala Gassó del monestir benedictí. Va comptar amb la presència del degà del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Manresa, Domènec Valero, acompanyat pel vicedegà, Albert Gómez, i del director

general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, Josep Sinca.

A través d'aquest conveni, el Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Manresa es compromet a fer aportacions econòmiques durant els propers quatre anys per finançar les obres que s'estan fent a l'abadia per millorar infraestructures i serveis. Aquest acord signat amb el Col·legi de Manresa es considera el primer pas per arribar també a convenis de col·laboració amb la resta dels Col·legis d'Enginyers Tècnics Industrials de Catalunya. (C.C.)

Col·laboració entre la URL i el Museu del Cinema de Girona

GIRONA.— El 16 de gener va tenir lloc a Girona la signatura del conveni marc de col·laboració entre la Universitat Ramon Llull (URL) i la Fundació Museu del Cinema-Col·lecció Tomàs Mallol. L'objectiu d'aquest conveni, signat per la rectora de la URL, Esther Giménez-Salinas, i l'alcalde de Girona i presidenta executiva de la Fundació Museu del Cinema-Col·lecció Tomàs Mallol, Anna Pàgans, és el d'establir el marc de col·laboració entre el Museu del Cinema i la Universitat Ramon Llull per tal de dur a terme un programa d'intercanvi d'informació i cooperació en l'organització d'activitats destinades al foment de la divulgació i la recerca en l'àmbit del cinema i la imatge en general.

Un primer element de cooperació entre totes dues entitats serà l'organització conjunta d'una exposició temporal sobre la història del cinema d'animació que organitzarà el Museu del Cinema i els màsters en Comunicació i Producció Audiovisual Digital i de Guió i Animació en 3D d'Enginyeria i Arquitectura La Salle. Està previst inaugurar aquesta exposició al Museu del Cinema dins del darrer trimestre de 2003.

Els responsables d'aquesta exposició, així com dels màsters de La Salle—insti-

Esther Giménez-Salinas, rectora de la URL.

tució integrada a la URL— es dediquen a la transferència de tecnologia i a l'impuls de projectes i convenis en el sector audiovisual per a les relacions universitat-empresa i són professors de multimèdia, guió i animació audiovisual, infografia i animació per ordinador.

Entre les properes accions que es portaran a terme destaca la creació de continguts multimèdia per a diferents entorns: Internet i docència, i la creació d'un audiovisual conjunt que expliqui com van ser els inicis del cinema, els invents precinematogràfics, etc. La durada del conveni és d'un període de dos anys prorrogables per períodes iguals successius. (C.C.)

Concurs d'assaig sobre el Dr. Manyà

BASES:

- 1.— Tenint en compte el text del canonge Joan Baptista Manyà i Alcoverro (Gandesa, 1884-Tortosa, 1976), escrit el 6 d'agost del 1936 (publicat a *Catalunya Cristiana* la setmana passada), s'ha d'actualitzar la seva figura i el seu missatge a partir de: la persona i els escrits del Dr. Manyà, l'entorn socioreligiós de Catalunya en la primera meitat del segle xx i la situació dels cristians al nostre país a l'inici del nou mil·lenni.
- 2.— Extensió de 25 a 30 folis DIN A4, en català, a màquina o ordinador (lletra: *Times new roman* 12). Data límit: 15 de setembre del 2003. S'ha de fer arribar a l'adreça postal: Fundació Manyà, apartat de correus 95 - 43500 Tortosa.
- 3.— Als interessats se'ls facilitarà la bibliografia adient, el text en qüestió del Dr. Manyà, el nom del jurat i altres informacions. Telèfon informatiu: 636 390 702. E-mail: feiculturamossenmanyà@yahoo.es
- 4.— La millor obra rebrà un premi de 2.500 euros i la publicació de la recensió a *Catalunya Cristiana* i a *La Veu de l'Ebre*.
- 5.— El nom del guanyador es farà públic en el decurs de la conferència anual sobre el Dr. Manyà, el 27 d'octubre a Tortosa.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Albert da Prezzate

Itàlia va dedicar el 1995 un segell a la commemoració del novè centenari de la consagració de la basílica de Pontida i de la mort de sant Albert da Prezzate. Nascut cap al 1025, de jove va entrar a la milícia armada del seu feu, però va deixar-la per dedicar-se a la vida monàstica. Va peregrinar a Terra Santa, Síria i Santiago de Compostel·la. El 1079 va impulsar l'erecció de l'església de Pontida, dedicada a sant Joan Apòstol i governada per sant Hug de Cluny. El 1082 va anar a Cluny per fer la professió monàstica. Les últimes obres de sant Albert da Prezzate van ser: la fundació d'un monestir benedictí a Cantú, la reedificació i l'ampliació de l'església abacial de Pontida i la reorganització d'un hospici per als pelegrins. El 1095 va coincidir a Milà amb el papa Urbà II. El 2 de setembre del 1095 va morir a Pontida.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La pluja

La pluja amarava lentament el prat. L'herba semblava feliç de sentir-se acarorada per les gotes d'aigua, fines però persistents. Contemplava aquest espectacle des de dins del cotxe, aturat en un camí rural. Mare meva! Aquesta aigua, una vegada ben canalitzada, es transformarà en la millor via per cuinar. I això sí, com més pura millor, ja que el guisat serà més bo i, a més, es conservarà més bé a la nevera.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Santorat de diaques, sotsdiaques i lectors

- Abdès (22 abril); Abib (15 novembre); Abundi (10 desembre); Adalbert (25 juny); Agapit (6 d'agost); Agatòp (4 abril-25 abril); Amanç (19 març); Ammó (1 setembre); Aniol (1 maig), sotsdiaca; Annià (10 novembre); Apol·loni (8 març); Aquileu (23 desembre); Arquelau (23 agost); Arseni (19 juliol); Auguri (21 gener), patró de Tarragona; Azadanes (22 abril).
- Baldomer (27 febrer), sotsdiaca; Balsemi (15 agost); Benjamí (31 març); Bonifaci (17 agost).
- Catulí (15 juliol); Celerí (3 febrer); Cesari (1 novembre); Ciriac (16 març-8 agost); Ciril (29 març); Cler (14 febrer); Còtid (6 setembre); Quadragèsim (26 octubre), sotsdiaca; Culmaci (19 juny); Curcodom (4 maig).
- Diòscor (18 maig), lector; Dominià (28 desembre); Donat (9 febrer).
- Efrem (9 juny); Eleuteri (9 octubre); Escubicle (11 octubre); Esteban (6 agost-26 desembre); Eugeni (17 novembre); Eulogi (21 gener), patró de Tarragona; Eupli (12 d'agost); Eutiqui (21 maig).
- Francesc d'Assís (4 octubre); Felicissim (6 d'agost); Felip (6 juny); Fèlix (18 març-2 maig); Ferruci (16 juny); Fest (19 setembre).
- Hilari (3 novembre).
- Ireneu (26 març-3 juliol); Isdebald (24 gener).
- Gener (6 agost), sotsdiaca; Jenaro (25 octubre); Jordi (27 juliol-20 octubre); Jaume (30 abril).
- Lleó (30 juny), sotsdiaca; Llorenç (10 agost); patró d'Andalusia; Lluc (22 abril).
- Magne (6 agost), sotsdiaca; Marcel (2 desembre-30 desembre); Mari (4 setembre); Martiri (25 octubre), subdiaca; Muci (22 abril); Murita (13 juliol).
- Nemesi (25 agost-31 octubre); Nemori (7 setembre); Nicanor (10 gener).
- Pau (20 juliol); Papil (13 abril); Pàrmenes (23 gener); Pascasi (31 maig); Pere (17 abril); Ponç (8 març); Prim (9 febrer); Pròcor (19 setembre).
- Rústic (17 agost), sotdiaca.
- Salutari (13 juliol); Sants (2 juny); Sisini (11 maig-29 novembre); Sosi (19 setembre-23 setembre).
- Tacià (16 març); Timó (19 abril); Timoteu (19 desembre); Tirs (24 setembre); Totnan (8 juliol).
- Valabons, (7 juny); Vicenç (22 gener); Vicenç (6 agost), sotsdiaca.

Diaques sants

En iniciar el nou calendari de l'any 2003 i en obrir cada dia l'agenda se'ns anirà recordant puntualment totes les feines que hi hem anotat amb anterioritat. Hem acabat un any i no sabem quin final tindrà l'últim mes de desembre. Tot són projectes, a vegades plens d'il·lusió que ajuden a mantenir cada dia l'esperança en el demà que serà millor. El nostre objectiu està marcat per aconseguir i tenir, rebre i guardar, mantenir i progressar, ascendir i manar. En la societat preval aquesta distinció que va marcant les persones, la família i les nacions. Però no aconsegueixen el que necessiten; desborden les seves necessitats creades i així va donant voltes en la roda de la vida.

Però hi ha una altra roda que dona voltes en un altre sentit durant la nostra vida i que només aquells que la busquen, la troben. Va a l'encontre de la pròpia vida interior de la persona, i des del seu cor desitja que tots els dies de la seva existència siguin sants i bons per estar en gràcia de Déu.

La lectura diària del santoral ens alimenta quan coneixem la pietat de les persones que van aconseguir una vida plena de gràcia. Que van saber santificar cada dia de la seva vida i que van fer bones totes les seves obres. Els sants, entre els que som cridats a la santedat i només reben el premi de la corona els que no van escollir la primera roda de la vida.

La santedat, a la qual tots estem cridats, està marcada per diversos carismes. Cada sant ha cultivat el do rebut i ens serveix d'orientació als que desitgem continuar el seu camí. I és bo que en el camí

Sant Francesc d'Assís, de Giotto.

elegit ens sentim units als sants que puguin intercedir per nosaltres, en la nostra professió, en la vida familiar o en la nostra pastoral parroquial, segons l'orde ministerial.

És una gran companyia i ajuda a conèixer les referències de les persones que en la seva vida van exercir el que en l'actualitat hom fa. El nostre ministeri diaconal, que es coneix cada dia més a les parròquies, té marcat al santoral 90 diaques, sotsdiaques i lectors. És possible que la feina feta no m'hagi portat a completar tots els que gaudeixen de la santedat. N'hi haurà molts més i també tenim la gràcia gratuïta de Déu per continuar les passes de l'Evangeli que en el dia de l'ordenació ens van lliurar.

Mn. Pedro Larrad Pérez

Diacon

Itinerari biogràfic del doctor Modrego

MADRID.— La sala de premsa de la Conferència Episcopal Espanyola, sota la presidència del cardenal Marcelo González Martín, arquebisbe emèrit de Toledo, ha acollit la presentació del llibre y cd-rom *Gregorio Modrego Casaus, obispo del XXXV Congreso Eucarístico Internacional de Barcelona*. Es tracta d'una obra de F. Muñoz, secretari de don Gregorio; Josep M. Martí Bonet, sacerdot ordenat per don Gregorio i arxiver diocesà de Barcelona i F. Catalán, sacerdot historiador. Dels trenta-un capítols que conformen el llibre, n'hi ha vuit de dedicats al Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona. En el llibre s'exposa l'itinerari biogràfic del doctor Modrego: col·laboració amb el doctor Isidro Gomá a Tarazona i a Toledo; inicis del pontificat a Barcelona; congressos i activitat pastoral; restauració de la pràctica totalitat de par-

Imatge del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona.

ròquies després de la Guerra Civil i creació de 118 parròquies noves; actuació als seminaris; relació amb els laics, els sacerdots i els moviments religiosos, etc. (C.C.)

INGREDIENTS:

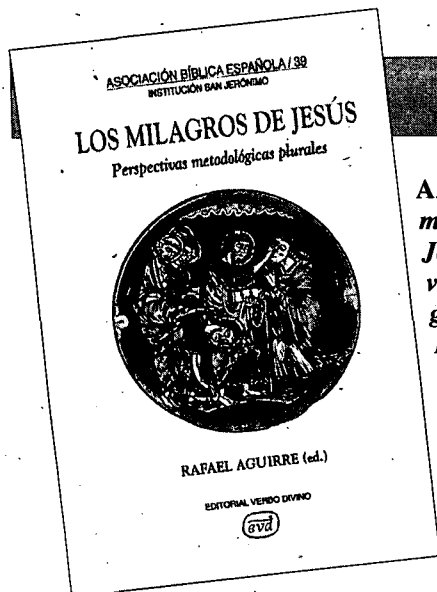
1/2 quilo d'arròs
4 salsitxes
8 tires de bacon
4 grans d'all
1 cullerada de
pebre dolç
sal

PREPARACIÓ:

Bulliu mig quilo d'arròs blanc, renteu-lo amb aigua freda, escorreu-lo i reserveu-lo. Tal·leu quatre salsitxes a rodanxes ben fines —això és molt important— i fregiu-les juntament amb vuit tires de bacon. Afegiu-hi quatre grans d'all i, posteriorment, l'arròs. Poseu-hi una culleradeta de pebre dolç i afegiu-hi la sal que faci falta.

Saltat d'arròs

LLIBRES

AA.DD., *Los milagros de Jesús. Perspectivas metodológicas plurales*. Editorial Verbo Divino-Asociación Bíblica Española-Institución San Jerónimo, Estella 2002, 270 pàg.

Miracles de Jesús

Els miracles de Jesús estan d'actualitat entre els exegetes i historiadors. Ja queden lluny els temps en què hi havia qui utilitzava aquests miracles apològicament com a prova de la seva divinitat, mentre que altres els veien com el senyal manifest del caràcter mític i inacceptable dels relats evangèlics. Els estudis actuals es caracteritzen per haver situat aquests relats en el context del seu temps i de la seva cultura, així com per analitzar els textos descobrint-ne la intenció significativa i sense convertir-los en camp de batalla de premisses ideològiques. El propòsit d'aquest llibre ha estat estudiar tres miracles de Jesús de naturalesa diferent —l'exorcisme de Gèrasa (Mc 5,1-20), la resurrecció de la filla de Jaire (Mc 5,21-24a.35-43) i el guariment del cec Bartimeu (Mc 10,46.52)— des d'una triple perspectiva metodològica: amb el mètode històrico-crític, amb el mètode narratiu i abordant cadascun dels miracles contextualment a través de les ciències socials. (C.C.)

Apostolat marià

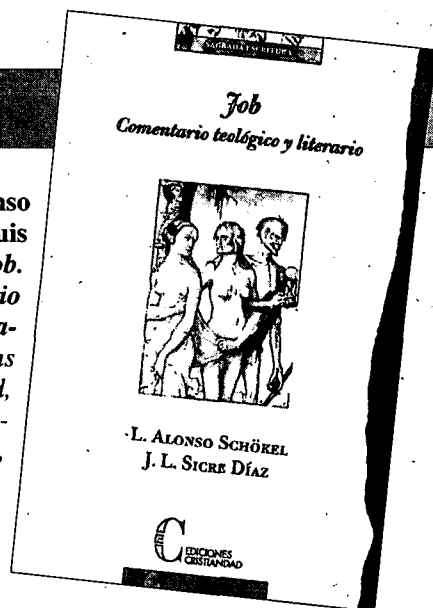
Aquest volum presenta sis temes sobre la Mare de Déu desenvolupats cadascun d'ells en deu lectures. El resultat són seixanta lectures marianes escrites per Bautista Araiz, salesià, llicenciat en Teologia i membre de l'Acadèmia Mariana Salesiana de Roma. Es tracta de lectures breus, adreçades a un públic ampli, elaborades en un estil clar i directe. Han estat publicades prèviament a la revista de l'Associació de Maria de la Casa Salesiana de Pamplona i a la revista *Don Bosco en España*, òrgan oficial dels Antics Alumnes Salesians. Agents de pastoral, educadors, catequistes i pares poden trobar un ajut valuós en el seu apostolat marià; no només per llegir-les a d'altres, sinó també per trobar-hi suggeriments, comparacions i detalls aprofitables per preparar les seves pròpies

catequesis. Constitueix un mosaic variat de lectures marianes de caràcter bíblic, teològic i espiritual: unes pàgines suggeridores, plenes de vida. (C.C.)

Bautista Araiz, *60 lecturas sobre la Virgen*, Editorial CCS, Col·lecció Shalom, Madrid 2002, 207 pàg.

Luis Alonso Schökel i José Luis Sicre Díaz, *Job. Comentario teológico y literario*. Edicions Cristiandad, Col·lecció Sagrada Escritura, Madrid 2002, 808 pàg.

Estudi sobre el llibre de Job

El comentari a Job constitueix una de les obres mestres de Luis Alonso Schökel, pioner en la investigació literària de la Sagrada Escritura, i gaudeix de prestigi reconegut. L'edició que ara es presenta —revisada pel jesuïta José Luis Sicre, doctor en Sagrada Escritura pel Pontifici Institut de Roma, que ha tingut cura també de l'actualització bibliogràfica— pretén tornar a posar a disposició dels especialistes i del gran públic una obra que en el seu dia va marcar una fita en l'exegesi del llibre de Job. Les dificultats textuals d'aquest escrit i la seva trama literària densa i vivencial van ser abordades per Schökel amb competència aguda. Amb les investigacions més recents, Sicre, que ja va col·laborar amb Schökel en la primera edició, ha completat i perfilat el treball d'aleshores, posant-lo al dia. «El llibre de Job —afirma l'autor a la presentació— és un llibre singularment modern, provocatiu, no apte per a conformistes. És difícil escoltar-lo sense sentir-se interpel·lat, és difícil comprendre'l si no es pren partit.» (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

El llibre de la setmana

Els nostres predecessors en la fe

El coneixement de la història i dels orígens de la nostra fe cristiana és important per tenir consciència del fet de «ser cristià al segle XXI». És una qüestió d'assimilació de la pertinença, i un tombant fonamental en la nostra consciència de pertànyer a una comunitat, a un poble de «cridats», que no es poden deslligar dels llargs processos de la història dels homes.

Per això, cal abordar aquest volum de patrologia amb esperit de fe, i amb la curiositat de qui vol conèixer els seus propis orígens.

Aquest volum, que abasta la història de l'Església llatina d'Occident des de Lleó Magne fins a Beda el venerable, ens introdueix amb una àmplia bibliografia en els moviments ideològics, doctrinals, socials i polítics d'una època complexa i d'un gran dinamisme en la vida de l'Església.

Assistim a l'enèrgica reacció pastoral desenvolupada anteriorment per Agustí i els seus millors deixebles en benefici de la recuperació moral i cultural de bona part del clergat africà, que va tenir una gran influència en la revitalització de les primeres comunitats.

Autors diversos, Patrologia IV.

Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid 2000, 690 pàg.

Després d'analitzar la literatura cristiana d'Àfrica, analitza els escriptors de la península Ibèrica, sotmesos al vaivé dels canvis amb l'entrada a la Península de les tribus germàniques, que a poc a poc es van anar assimilant. Els escriptors d'Itàlia, especialment els trenta-cinc papes, des d'Hilari (461-468) fins a Zacaries, elegit Papa el 735, són analitzats juntament amb altres escriptors, especialment Boeci i Cassiodor.

En els capítols següents, s'estudien els escriptors de la Gàl·lia i amb especial atenció Faust de Riez, Rústic i Gregori de Tours.

En un capítol posterior es presenten els escriptors d'Anglaterra, d'Irlanda i de Germània entre els quals trobem Beda, Bonifaci, Patrici i altres autors analitzats breument. Els dos últims capítols es dedi-

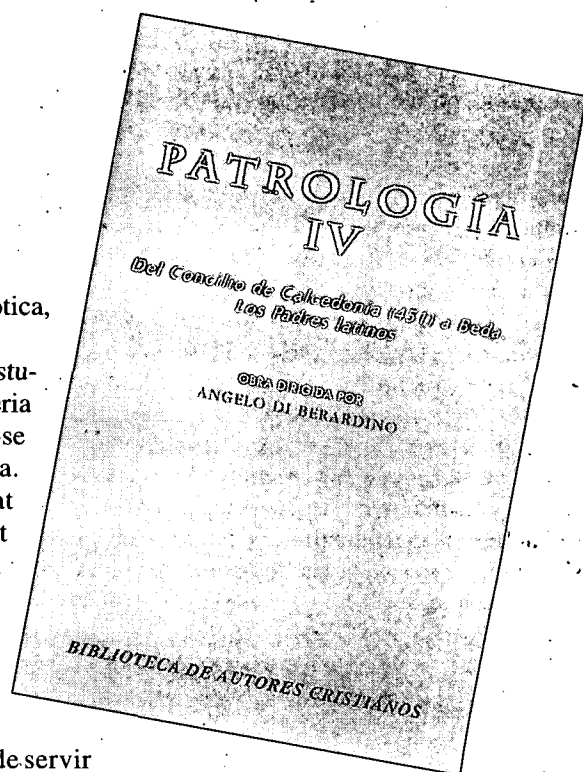
quen a presentar la literatura gòtica, canònica, penitencial i litúrgica.

Un volum, certament, per a estudiosos, que hi trobaran la matèria d'erudició suficient per orientar-se en els primers segles de l'Església. Però creiem que, tot i la brevetat d'algunes anàlisis, i la voluntat clara dels autors de facilitar un instrument útil de feina, per a un ulterior desenvolupament en el coneixement d'una època tan essencial en el creixement inicial de l'Església, som davant d'unes pàgines que han de servir per conèixer i intentar comprendre l'acció de l'Esperit en la comunitat de successors dels primers cristians. Les introduccions als diversos grups d'autors, distribuïdes per països, resulten desiguals, però no deixen mai de tenir solvència i interès.

Des del Concili de Calcedònia, el 451, fins a Beda, l'Església es debat entre crisis de creixement i recerca d'una identitat

cada vegada més definida. Aquest text, ens serveix per intuir el que seria una època, en la qual el col·lectiu creient intentava ocupar un lloc en la societat, però al mateix temps, intentava purificar-se de tot el que l'invitava a identificar-se amb els poders temporals.

Cristóbal Sàrrias

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

La Guia d'Aplecs 2003 es presenta a Andorra

La Guia d'Aplecs de la Sardana de l'any 2003 es presenta oficialment amb una gran festa sardanista que se celebra a Andorra, el dia 1 de febrer, al vespre. Tal com ja es va publicar l'any passat, aquesta guia ofereix una recopilació de tots els aplecs de la sardana que es preveu de celebrar al llarg de tot l'any arreu de Catalunya, la Catalunya Nord i el principat d'Andorra. Es tracta d'una publicació impulsada per la Federació Sardanista de Catalunya, amb la col·laboració de les diferents agrupacions, comissions i coordinadores territorials d'aplec de la sardana i de la Federació Sardanista del Rosselló.

La presentació de la Guia d'Aplecs 2003 constitueix un gran esdeveniment social, organitzat per l'agrupació sardanista la Grandalla de l'andorrana parròquia d'Encamp, que promou l'únic aplec que se celebra en territori andorrà.

El dia 1 de febrer, a les 8 del vespre, té lloc la presentació formal de la nova Guia dels Aplecs d'aquest any 2003, en un acte que serà presidit per Marc Forné, cap del

Govern d'Andorra, i al qual també hi assistiran el ministre de Cultura i el cònsol major d'Encamp, així com el president de la Federació Sardanista de Catalunya, Bartomeu Durán i els presidents i representants de les coordinadores d'aplec de les diferents demarcacions territorials.

La vetllada, que se celebra a les magnífiques instal·lacions de la sala de festes Complex d'Encamp, es clourà amb un breu concert a càrrec de la Bellpuig Cobla i dels Petits Cantors d'Andorra. En el mateix espai, a la sala Complex, després del sopar de germanor, a dos quarts d'onze de la nit hi haurà una ballada de sardanes a càrrec de la Bellpuig Cobla.

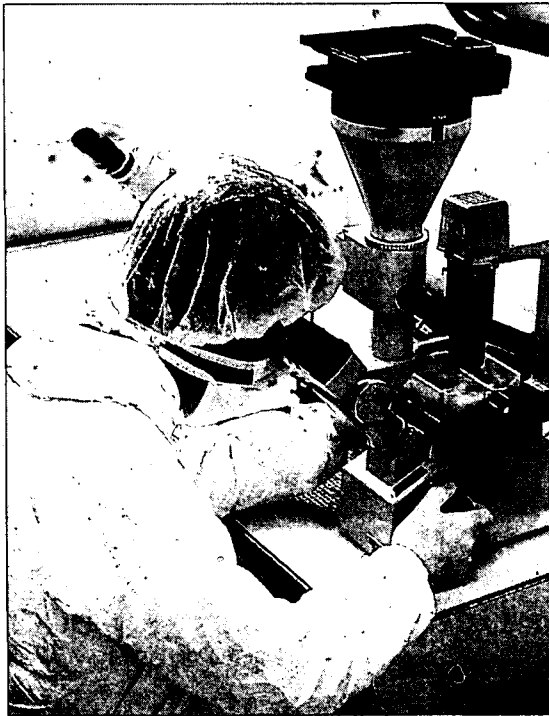
Totes les persones i entitats que estiguin interessades a assistir a la presentació de la Guia dels Aplecs de la Sardana 2003 poden fer les reserves tant d'hotel com del sopar de germanor adreçant-se a la secretaria de la Federació Sardanista de Catalunya, per mitjà del telèfon 933 197 637. (C.C.)

El premi Nobel de Química d'enguany

Ha estat repartit entre tres investigadors: John B. Fenn (químic de la universitat Virginia Commonwealth, de Richmond), Koichi Tanaka (enginyer japonès de la Shimadzu Corporation, de Tokio) i Kurt Wüthrich (biofísic de l'Institut Suís Federal de Tecnologia, de Zuric). És un premi que més aviat s'hauria de dir de Medicina que no pas de Química, perquè gràcies als treballs d'aquests científics podrem curar-nos millor, amb diagnòstics més precoços i nous fàrmacs, i, a més, també podrem tenir més controls sobre la qualitat dels aliments i del medi ambient.

Fenn i Tanaka (que entre tots dos s'enduran la meitat del premi) han desenvolupat, des del 1987, mètodes nous per a l'anàlisi amb l'espectrometria de massa, que és una tècnica que forneix la identificació de l'estructura d'un compost químic desconegut, encara que només se'n tingui una quantitat petitíssima.

Wüthrich (amb l'altra meitat del premi) amb la resonància magnètica nuclear, a partir del 1980 ha trobat la manera d'identificar l'estructura tridimensional de les macromolècules d'una dissolució. És

un mètode que li va permetre, ja el 1985, la determinació completa per primera vegada de l'estructura d'una proteïna.

Unint els dos mètodes s'arriba a l'anàlisi detallada de les macromolècules, com són les proteïnes, i això fa comprendre millor els processos de la vida, perquè d'una manera ràpida i segura no tan sols es «veu» com és la proteïna sinó també com es comporta en la natura.

Així s'ha creat una nova disciplina científica, la proteòmica, de gran esdevenidor, perquè permetrà entendre com s'ho fan els gens del genoma humà per codificar els centenars de milers de proteïnes que hi ha al nostre cos, i així veure com s'originen malalties com l'Alzheimer o el de les vaques boges.

A més té altres aplicacions, com és el control dels aliments, perquè es podran detectar substàncies danyoses per a la salut en qualsevol fase de la seva elaboració. També servirà per trobar noves medicines i per al diagnòstic precoç d'alguns càncers. És a dir, que està creant-se una nova ciència mèdica molt diferent dels mètodes que s'han fet servir fins ara. Que tot sigui per al major bé de la humanitat.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

27 S'inicia un neodarwinisme que vol ser més consistent

Cap al 1930 el darwinisme pur estava pràcticament bandejat del tot. Ja no hi havia autors que diguessin que la selecció natural en la lluita per la vida pogués ser, ella sola, l'origen de la diversitat de les espècies. S'ha vist clar que els descobriments de la genètica, principalment el fet de les mutacions, s'havien de tenir en compte a l'hora d'explicar el fet evolutiu. És ara que hi ha qui es llança a fer la síntesi de Darwin amb la genètica. La nova teoria s'anomenarà neodarwinisme ben aviat.

Des del començament del segle xx els biòlegs s'havien abocat a l'estudi dels mecanismes genètics, deixant les especulacions sobre com podien haver evolucionat els organismes. Però ara es revifa l'interès pel problema dels orígens. Són tres professors genetistes els primers a estructurar la nova teoria neodarwinista que sense deixar de donar valor a la selecció natural mirarà de posar al seu lloc el paper de les mutacions i les lleis de Mendel. Van fundar la que ara s'anomena genètica de les poblacions, que és l'estudi de com les mutacions poden afectar tota una col·lectivitat, o sigui una «població».

Dos anglesos i un americà

El primer que emprengué l'obra de casar genètica amb evolució darwiniana va ser l'anglès Ronald Aylmer Fisher (1890-1962). Va néixer a Londres i va estudiar a Harrow i a Cambridge. Com que tenia una gran capacitat per a les matemàtiques s'especialitzà en aquesta disciplina i concretament en estadística. Va arribar a ser un dels més importants estructuradors de l'estadística moderna. Com a matemàtic va escriure *Statistical*

Methods for Research Workers (1925) que és la seva obra més coneguda.

Però s'interessà també per la biologia. Volgué resoldre matemàticament, fent ús de l'estadística, com podien intervenir les mutacions en els canvis evolutius en una «població» i el càlcul li demostrà que, si de debò són favorables, sempre acaben per restar incloses en el conjunt de gens de l'espècie al cap d'unes quantes generacions, cosa que fa que les mutacions donin als éssers vius una variabilitat potencial força gran. Després la selecció natural s'encarrega de conservar aquestes combinacions que han afavorit aquella espècie. Tot això ho exposà el 1929 en el llibre *The Genetical Theorie of Natural Selection*. La selecció natural, doncs, continua exercint un paper important en l'evolució, no un de secundari. Amb això rebatia aquella objecció que Jenkin havia presentat a Darwin.

L'altre anglès que va contribuir també a la teoria de la genètica de les poblacions es deia John Burdon Sanderson Haldane (1892-1964). Havia nascut a Oxford i va començar estudiant humanitats a la universitat d'aquesta ciutat, però després, sentint-se més inclinat per les ciències, es posà a estudiar genètica. La seva vida va ser molt accidentada. L'afany que tenia per examinar-ho tot experimentalment el portà fins a fer experiments sobre el seu propi cos. Es va fer famós amb l'experiment de passar quaranta-vuit hores en un submarí per comprovar un sistema de purificació d'aire. S'hi jugava la vida. Va ser professor de Fisiologia a la Royal Institution des del 1930 fins al 1933 que passà a la universitat de Londres per ensenyar-hi genètica i, des del 1937, biome-

tria. El 1930 s'havia afiliat al partit comunista i col·laborava al *Daily Worker*. Del 1940 al 1948 en fou el director. Però va abandonar el partit desenganyat de la conducta de Stalin, que entre altres coses havia posat en un lloc preeminent el lamarckista Lysenko (en parlarem al pròxim capítol). Continuà, però, amb idees marxistes i, descontent de la política de la seva terra, es va exiliar voluntàriament a l'Índia el 1957. S'hi nacionalitzà i hi dirigí un centre d'investigació genètica fins a la seva mort set anys més tard.

La seva obra científica va tenir també importància en el desenvolupament de la teoria de la genètica de les poblacions. Va publicar sobre aquest tema el 1932 *The Causes of Evolution*. Exposava que mutació i selecció natural actuen sempre conjuntament. La mutació proporciona el material sobre el qual actua la selecció, que fa que les variacions fortuïtes favorables acabin constituint diferències de grau específic. En definitiva corrobora el que Fisher havia dit tres anys abans.

L'americà Sewall Wright nasqué a Melrose (Massachusetts) el 1889. Fill d'un professor de matemàtiques, estudià biologia a la universitat d'Illinois. Després va treballar d'ajudant a la de Harvard. A partir del 1926 va fer de professor de genètica, primer a Chicago i després a d'altres universitats, fins i tot un any (1949-50) a Edimburg, i finalment a Wisconsin des del 1955 fins a la seva jubilació. El 1958 fou elegit president del X Congrés Internacional de Genètica. Tenia ja un ascendent mundial. Va començar publicant articles breus sobre el tema que ens ocupa, però tots molt tècnics i importants. El de 1931 posava les bases de la moderna

genètica de l'evolució. Aplicava els mètodes bioestadístics de Fisher fins a les últimes conseqüències. Els seus quatre grans volums d'*Evolution and Genetics of Population* es publicaren del 1968 al 1978.

Però no tot quedava resolt

L'obra dels tres fundadors d'aquesta teoria genètica de la selecció natural, més coneguda amb el nom de «genètica de les poblacions» establia una nova explicació evolucionista fonamentada només en dos punts, la selecció natural i les mutacions. Aquests dos elements donen una major amplitud de possibilitats d'evolució que no donava el darwinisme pur. És cert. Però això no vol pas dir que ja sigui una explicació completa que doni raó de tot. Ben aviat molts biòlegs es manifestaran per mostrar-ne la insuficiència i donar uns complements a la nova teoria, que si bé explica fins a cert punt la microevolució no dona pas prou instruments per mostrar com s'ha fet la macroevolució, és a dir, de com s'ha esdevingut l'origen de totes les espècies vives a partir de pocs éssers vius o d'un de sol, com afirma l'evolucionisme absolut.

La dificultat més grossa és el temps. Ja sabem que l'edat de la Terra no supera els 4.600 milions d'anys. Si ens fixem en la freqüència de les mutacions i la necessitat que siguin de moltes alhora per fer que aparegui un òrgan nou que tingui significació, o sigui utilitat, adaptativa o no, no hi ha possibilitat matemàtica que d'una ameba primitiva s'hagi arribat a tota la multitud d'espècies animals que hi ha avui dia. I el mateix s'ha de dir del regne vegetal. El «gran misteri de l'evolució» (com diu Gordon Rattray Taylor, el 1982) encara no es veia pas resolt.

Per una altra banda, curiosament, en un punt d'Europa es revifa la teoria lamarckiana dels caràcters adquirits. No tingué gaire èxit. Però també hi haurem de dedicar un capítol.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Atrápame si puedes ****

Director: Steven Spielberg.

Guió: Jeff Nathanson.

Intèrprets: Leonardo DiCaprio, Tom Hanks, Christopher Walken.
Comèdia. EUA, color, 2002. / Joves.

Spielberg torna a seduir-nos amb la darrera pel·lícula de la seva productora Dreamworks, una mica més discreta en contingut i pressupost que obres anteriors com *Intel·ligència artificial*, *Parc Juràssic* o *Minority report*.

Basada en el llibre *Catch me if you can*, de Fran W. Abagnale i Stan Redding, la pel·lícula narra la història de Frank Abagnale (Leonardo DiCaprio), de 17 anys i convertit en l'estafador més buscat dels Estats Units. Ha aconseguit fer-se passar per copilot, advocat i metge, i a més té la tècnica més bona de falsificació de xecs, cosa que el converteix en milionari. Darrera d'ell hi ha Carl Hanratty (Tom Hanks), agent de l'FBI, que no s'aturarà fins que el trobi per dur-lo davant de la justícia. Però Frank és un mestre de l'engany i s'escapa un cop i un altre.

Com la novel·la, basada en un fet real, aquesta història trepidant recrea el pols entre l'agent tenaç i el

farsant astut, i la relació que es va forjant entre ells. Després de la investigació dels fraus, de seguida Carl s'adona que l'estafador no és res més que un adolescent brillant ficat en una aventura que el supera. Sense deixar de tractar-lo com un delinqüent, veu un ésser humà fràgil al qual val la pena mirar de redimir.

Carl i Frank.

Amb les excel·lents interpretacions, Hanks i DiCaprio atorguen brillantor a aquests personatges, a més dels magnífics secundaris encapçalats per Christopher Walken, com a pare del noi. Tot i determinades llacunes narratives sobre la història d'amor del noi, i explicada en *flashback*, *Atrápame si puedes* es perfila com una de les pel·lícules més taquilleres del 2003. Amb més de 140 decorats, barreja d'aventura, comèdia i espionatge, el guió resulta àgil i entretingut, i fa l'ullet al mateix James Bond.

Humor: 2; acció: 2; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El jardín de la alegría ***

Director: Nigel Cole.

Guionistes: Mark Crowdy i Craig Ferguson.

Intèrprets: Brenda Blethyn, Craig Ferguson, Martín Clunes, Tchéky Karyo, Valerie Edmond, Leslie Phillips, Tristan Sturrock.
Comèdia. Gran Bretanya, color, 2002. / Joves.

Grace és una respectable dona anglesa que s'acaba de quedar vídua. En morir el seu marit, es troba amb un munt de deutes, una casa hipotecada i una amant. Malgrat tot, no perd el bon humor i, ajudada pels veïns del seu preciós poble costaner, mirarà de tirar endavant. La solució vindrà de la mà del seu jardiner Matthew, amb qui comença a conrear un hivernacle de marihuana que la traurà dels problemes econòmics. Però aquest negoci requereix afers bruts, i ficar-se en un mercat de traficants i mafiosos que els pot portar problemes seriosos. Arribaran la respectable Sra. Grace i el jove Matthew a convertir-se en delinqüents?

Matthew, el jardiner.

Aquesta divertida història en un poblet anglès mostra com l'enginy i la desesperació poden superar-se amb bon humor. Cada personatge ens resulta simpàtic i peculiar, i entre tots aconsegueixen que passem una estona entretinguda. Però també pot resultar un al·legat a favor de la marihuana. El límit entre el que és legal i el que és moral resulta difús i juga amb la confusió dels mateixos personatges: és droga o tè, el que planten? La marihuana no resulta tan divertida com ens fan creure. Però també mostren un sentit de la responsabilitat i una proximitat al catolicisme molt entranyable i honrada.

Una intel·ligent comèdia anglesa, amb els mateixos ingredients i artífexs des de *Full Monty* o *Secretos y mentiras*, basada en un humor sa que no és groller ni desagradable.

Humor: 2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en vídeo i DVD

K-19. The widowmaker ***

Director: Kathryn Bigelow.

Guió: Christopher Kyle, Louis Nowra, William Broyles Jr.

Intèrprets: Harrison Ford, Liam Neeson, Joss Ackland.
Drama. Alemanya-Gran Bretanya -EUA, color, 2002.
Joves.

Apreciat i respectat pels seus homes, considerat el capità de submarí amb més experiència de l'Armada soviètica, Mikhail Polenin (Neeson) és rellevat del seu lloc de comandament del K-19 quan els dirigents soviètics decideixen que no està condicionant el submarí nuclear insígnia de l'armada soviètica amb prou rapidesa per fer el seu viatge inaugural. Els caps de l'armada russa trien per substituir-lo el capità Alexei Vostrikov (Ford), un oficial l'únic mèrit del qual és complir les missions que li encomanen, amb una voluntat de ferro, que aconsegueix que el K-19 salpi exactament en la data prevista: a les 16.00 hores del 18 de juny del 1961.

A causa dels seus coneixements pràctics del submarí, Polenin roman a bord com a primer oficial de Vostrikov i tots dos xoquen continuament. No obstant això, tenen una cosa en comú: la dedicació a l'armada i al país al qual serveixen. Un cop en marxa, Vostrikov posa a prova al màxim el K-19 i a la tripulació, fent maniobres una vegada i una altra, portant el submarí i els tripulants fins al límit. No obstant això, la veritable prova de foc està per arribar...

Clàssica en el seu format i visualització dels conflictes, el film ofereix un nou i cridaner punt de vista: en una pel·lícula majoritàriament americana, els protagonistes absoluts són russos en plena guerra freda. Per tant, els russos seran també els mateixos protagonistes i antagonistes: els herois i els brivalls; els amics i els enemics... una dinàmica que —sense caure en un dualisme pla— atorga més subtilitat i credibilitat als personatges i a les situacions que aquests han de torejar. L'acció, basada en la tensió claustrofòbica que provoca tot el submarí, entrete, no cansa i, alhora, sap desencadenar conflictes emocionals, humans i espirituals que enriqueixen la història i li donen cert —no massa— volum. El duel interpretatiu entre Neeson i Ford —l'accent «russificat» del qual en la versió original ha provocat diferents opinions— és un dels atractius de la pel·lícula i, segurament, estarà també subjecte a diverses opinions.

Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

▷ **Código fuego**

Dimecres - 22.00 - Antena 3

Aquesta nova sèrie d'Antena 3 compta amb un repartiment ampli: José Coronado, Maribel Verdú, Ramón Langa, Mabel Lozano, Cuca Escribano, Marian Aguilera, etc. *Código fuego* és el relat de la vida diària d'un parc de bombers, amb dosis àmplies d'acció i alt contingut humà, emoció, humor i sentiments. La sèrie reflecteix la vida dels bombers, les seves relacions personals i els moments d'acció que diàriament viuen en situacions de vida o mort.

Les opinions dels bombers no han estat del tot positives, perquè han criticat que ells, en la vida real, treballen d'una manera més reflexiva. No obstant això, pot ser que, amb el temps, aprenguin a dotar d'un realisme més mesurat i versemblant els efectes especials i els diàlegs i, potser també, ens evitin les escenes freqüents de lavabos de noies embolicades en tovalloles que l'únic que aconsegueixen és mantenir el tòpic masclista en televisió.

▷ **London Street**

Dimarts - 22.00 - Antena 3

London Street és un trist relat caricaturesc dels espanyols a Anglaterra. Trist perquè la seva gràcia és escassa, i trista també perquè és desolador veure recollits, en mitja hora, tots els tòpics anglo-espanyols. Des de la pluja incessant —i tan intensa que en comptes de Londres sembla el Tròpic— passant pel matrimoni anglès entre *freak* i horter, fins al perfil de l'espanyol gandul i inadaptat a la gran urbs londinenca. Això sí, amb dos ornaments inèdits: els continuats i avorrits acudits sexuals i les rialles de llauna ja rovellada. És una llàstima que uns actors gens menyspreables treballin al servei d'un guió pla, simple i tan sumit en l'estereotip.

▷ **20 tantos**

De dilluns a divendres - 15.30 - Telecinco

Els protagonistes de la sèrie.

En aquesta sèrie per a adolescents, que presenta un món irreal i immadur, la trama se centra en la difícil etapa que travessen els joves quan arriba el moment de trobar el seu forat en el món laboral. Les venjances, les enveges, les il·lusions i els somnis, tot combinat amb el saber fer d'aquesta cadena que presenta estereotips creïbles amb actors gairebé desconeguts. Tot un engany per a aquells joves que es creuen el que surt a la televisió.

Tampoc no falten ni el costat dramàtic ni les trames socials, els embarrassos no desitjats, el gai bo, guapo i treballador, els matrimonis trencats, els fills bastards, els deutes, l'ideari okupa i tota una infinitat d'elements que fan de *20 tantos* una sèrie que donarà conversa als adolescents i més d'un maldecap als pares responsables que s'amoinen del que els seus fills veuen a la televisió.

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general i d'Església, cada mitja hora.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
Àngelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-10.00 Hora blaugrana (esports)
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones (esports)
14.30-15.00 Catalunya actualitat (informatiu)
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La Plaça de l'Església (magazín)
20.00-21.30 Sin concesiones (esports)
21.30-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-02.00 La gran diferència (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-02.00 La gran diferència

Dimecres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Mar de claror (catequesi)
00.00-02.00 La gran diferència

Dijous

07.00-09.00 El Primer Cafè

09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 A tota costa (submarinisme)
00.00-02.00 La gran diferència

Divendres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La plaça de l'Església
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-02.00 La gran diferència

Dissabte

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 Club de golf (esports)
11.00-12.00 Trotamundos (turisme rural)
12.00-13.00 Hora blaugrana
13.00-17.00 Radiofórmula
17.00-18.00 Vaixells, trens i música country
18.00-19.00 En compàs de cine (cinema)
19.00-20.00 Els temps de la música (música clàssica)
20.00-00.00 Ressons o futbol Sin concesiones
00.00-01.00 Radiofórmula
01.00-06.30 La gran diferència

Diumenge

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-13.30 Sirocco (ONG)
13.30-14.00 El Cafè Internacional
14.00-17.00 La gran diferència
17.00-18.00 Mar de claror
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Ressons o futbol Sin concesiones
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-06.30 La gran diferència

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 Informatiu matí + el Temps
09.30 Música Principat
14.00-14.15 Informatiu migdia + el Temps
20.00-20.30 Informatiu + el Temps + Música Principat
9.15, 14.15, 18.45 el Temps
9.00, 12.00, 15.00, 17.00 Butlletins horaris

Cada dia

06.45 Un bon motiu per viure
08.12, 10.45, 16.15 Agenda
12.45, 17.45 Recomanacions turístiques
00.00-02.00 Música Principat

Dilluns

20.30-21.00 Des del campanar

Dimarts

20.30-21.00 In Corpore Sano

Dimecres

20.30-21.00 El que més ens agrada

Dijous

20.30-21.00 Fruits de la terra

Divendres

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Dissabte

13.00-13.30 Església d'Urgell
13.30-14.00 In Corpore Sano

Diumenge

18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

TELEVISIÓ

2

Diumenge 2

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 27)
Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
10.25 *Testimonio*
«Religiosidad popular: lejos del mundanal ruido.»
Fidel Rufo és distribuïdor de pinsos. Des de la seva senzillesa ens deixa un testimoni de fe lligat a la religiositat popular, a les seves vivències de grups de pregària i activitats a la parròquia del poble, i ho fa convidant-nos a conèixer la terra en la qual viu i treballa.
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de l'Agrupació Polifònica de Vilafranca, de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció de Xavier Cervera.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 3

17.40 *Pueblo de Dios*

TV3

Diumenge 2**10.15 Signes dels Temps**

«Dos anys de la tancada d'immigrants.»
Fa dos anys centenars d'immigrants es van tancar en diverses esglésies de Barcelona. Què ha passat amb aquells immigrants sense papers? Quina feina s'ha fet des de les parròquies i els moviments d'Església? El programa recorda la tancada d'immigrants amb Ana Royo, teresiana; Josep M. Rierola, rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme; i Mohamed Iqbal, secretari de la comunitat islàmica Camí de la Pau.
Altres temes:
—Presentació del llibre *Del joc a la festa*. Escoltisme catòlic català.
—Reportatge sobre el projecte de restauració de la catedral de Barcelona.
—Comentari de cinema, amb Jordi Cabanes.
—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.30 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, TV3 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

Divendres 31**20.30 Creure avui**

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli del diumenge).
Coordinat per Ramon Safont-Tria.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge**12.00 Paraula i vida**

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

• **MÚSICA.**— A la pàgina <http://perso.wanadoo.es/electa> trobareu una completa web musical religiosa.

• **AUNALIA.**— www.aunalia.com neix amb el lema «El portal dels qui somien en un món millor... si ets un d'ells...» i ofereix conferències, sessions de formació, trobades i activitats culturals de tot tipus.

Altres bisbats

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a Tres Cantos (Madrid) un curs sobre *Preparación para la jubilación*, del 14 al 16 de febrer. Més informació: tel. 918 060 696.

Barcelona

CCU.

**Centre
Cristià
dels
Universitaris**

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 30 de gener, a les 20.30, concert de Daniel Blanco, Albert Noriega, Heysang Park i Hyeyeon Park. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368.

• **EDUCACIÓ I SOLIDARITAT.**— El 30 de gener, a les 21.00, tertúlia sobre *Educación y paz en un mundo en guerra*. Casa de Cultura i Solidaritat Guillem Rovirosa, c/Jocs Florals, 126 - Barcelona, tel. 616 957 645.

• **HORA SANTA.**— El 2 de febrer, a les 17.45, hora santa predicada per Mn. Ignasi Ballvé, rector de la parròquia de Santa

Maria de Rubí, a l'església de la Colònia Güell (cripta Gaudí). Organitza: Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

• **TROBADA DE PREVERES I DIQUES.**— Mn. Joan Esquerda Bifet parlarà sobre *El rosari i el ministeri sacerdotal*. Serà el 3 de febrer, a les 11.00, a la casa d'exercicis Sant Ignasi (c/ Carrasco i Formiguera, s/n - Barcelona). Organitza: Unió Apostòlica de Preveres. Per dinar, cal avisar a Mn. Pere Campanyà (tel. 932 037 451).

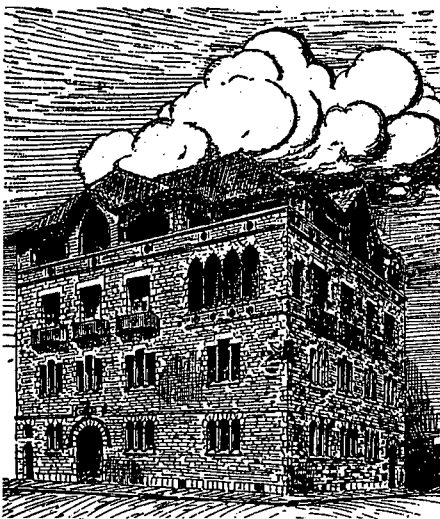
• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 3 de febrer, a les 19.00, Francesc Serra (professor de relacions internacionals de la UAB i del CIDOB) parlarà sobre *El poder en el sistema internacional al segle XXI*. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 3 de febrer, a les 17.00, una aula d'extensió universitària de la gent gran sobre *Creiem en un sol Déu, que és Pare Omnipotent*, a càrrec d'Antoni Bentué (teòleg. Universitat Catòlica de Xile); a les 18.30, eucaristia; el 5, visita cultural al Teatre Nacional de Catalunya. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **CATEQUESI D'ADULTS.**— La parròquia de la Bonanova organitza aquesta catequesi amb el tema general *En què creuen els qui creuen*, a càrrec d'Antoni Bentué, teòleg. El 4 de febrer, a les 21.30, sessió sobre *Que és santa, catòlica i apostòlica*. Pl. Bonanova, 12 de Barcelona.

• **CEP.**— El professor Mn. Jaume Fontbona impartirà la sessió del mes de febrer de reciclatge teologicopastoral. Serà el 5 de febrer, d'11.00 a 13.00, al Centre d'Estudis Pastoral. Més informació i inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **BALMESIANA.**— El 5 de febrer conferència sobre *Globalización económica-técnica en las mayores culturas del planeta* i el 12 sobre *La ética global, ¿solución de las injusticias de la cultura actual?* Totes dues xerrades seran impartides per Salvador Vergés, s.i., catedràtic emèrit de la Universitat de Deusto, a les 19.00, al saló d'actes de Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona).

• **PARRÒQUIA DE SANT OLEGUER.**— Els dies 5 i 12 de febrer, a les 20.45, el teòleg Antoni Bentué parlarà sobre *Déu, fe i ateisme*. C/ Nàpols, 137 - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El 6 de febrer, a les 17.00, reunió d'animadors sobre *Mitjans de comunicació*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi

i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), **dijous 6 de febrer**, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (rbla. Prim, 252 - Barcelona): **dijous 6**, participació dels homes a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30); el 7, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila, a les 17.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 18.00, eucaristia.

• **PASTORAL OBRERA.**— Els dies 8 i 9 de febrer, XV Jornades d'Estudi de la Pastoral Obrera de Catalunya i les Balears sobre *Com estem en les causes que defensava Jesucrist?* Més informació: tel. 934 121 551, de 9.00 a 14.00 i de 16.00 a 19.00.

• **CENTRE CULTURAL MARATA.**— El 9 de febrer, a les 10.00, concert de Jorge Orozco (guitarra). Parròquia de Santa Coloma de Marata - Les Franqueses del Vallès. Més informació: tel. i fax: 938 493 104.

• **GAUDÍ I VERDAGUER.**— El 9 de febrer, a les 11.30, homenatge a Gaudí i Verdaguer al Casinet d'Hostafrancs a càrrec de la Banda Municipal. Interpretaran obres catalanes.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Organitza un tridu amb motiu de la festivitat de la seva patrona. El 9 de febrer, a les 19.30, al local de l'Hospitalitat (c/ Consell de Cent,

BALMESIANA - SCHOLA CORDIS IESU

Organitzen a la capella de Balmesiana
c/ Duran i Bas, 9, una Hora Santa cada
primer divendres de mes
a les 19.00 hores.

A continuació (19.45 hores) se celebrarà la Santa Missa.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Amb el vostre ajut, anem endavant
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teleline.es

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

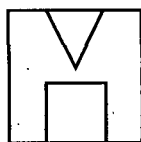
Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir
en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us
permetrà descobrir els meravellosos valors humans que cadascú posseeix.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 074 340

226-228 - Barcelona), Ignasi Fossas, *o.s.b.*, metge, celebrarà una conferència sobre *El sofriment*; el 10, a les 19.30, al mateix local, la Gna. Cristina Kaufmann parlarà sobre *Pregària i esperança*; l'11, misses a les 9.30 i a les 11.30, a l'altar de la Mare de Déu de Lourdes al claustre de la catedral; a les 18.30, rosari, i a les 19.00, missa solemne presidida pel cardenal Ricard M. Carles seguida de la processó de torxes.

• **ESPIRITUALITAT DE L'ORIENT CRISTIÀ.**— Curs monogràfic a l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. *Sobre la vocació cristiana*, de Gregori de Nissa, i *La vida en Crist*, de Nicolau Cabasilas. Del 10 al 13 de febrer, de 19.00 a 21.00, a càrrec de Pere Cardona, o.f.m. cap. Inscripcions: c/. Diputació, 231 - Barcelona, tel. i fax 934 514 942.

Museu d'Història de Catalunya

• **MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA.**— III Jornades de Joves Historiadors i Historiadores els dies **13, 14 i 15 de març**. Més informació: Palau de Mar, pl. Pau Vila, 3 - Barcelona, tel. 932 254 700, fax 932 254 758, a/e: mhc.cultura@gencat.net

• **COMUNITAT DE JESÚS.**— Organitza un recés obert a tothom del **15 al 16 de febrer** sobre *Reptes i esperances del compromís dels cristians en el món* a càrrec de Carles Torner (escriptor: Pen Club) i Anna Jolonch (Càritas Barcelona), matrimoni. Més informació: tel. 932 130 486 (de 21.00 a 22.30).

Tarragona

• **PREGÀRIA.**— El 7 de febrer, a les 21.00, pregària arxiprestal de joves, amb cinefòrum, al Fòrum de Joves (c/ del l'Abat

dia, 2 - Reus). Coordina: arxiprestat de Reus.

• **JOVENTUT.**— Els dies 14 i 15 de febrer, curs d'animadors de Pastoral de Joventut a la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp. Organitza: Delegació diocesana de Joventut.

Vic

• **TEMPLE I CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET.**— Els dies **1 i 15 de febrer**, claus per entrar a la Bíblia; per a joves d'ESO, Batxillerat, FP i universitat; el **2**, a les 11.00, missa cantada amb la *Missa d'Angelis* gregoriana; el **7**, a les 20.30, conferència d'Asheia El Baramosy, pastor de la comunitat copta ortodoxa de Cervera, que parlarà sobre *L'origen, procés històric i situació actual dels cristians coptes ortodoxos d'Egipte*. Més informació: tel. 938 850 544.

• **INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES.**— Juntament amb l'Escola de Teologia organitza un curs sobre *L'experiència religiosa*, que s'impartirà els divendres de 20.15 a 21.45, a partir del **7 de febrer**. Més informació: tel. 938 891 909, a/e: iscrvic@seminariviv.com, Internet: www.seminariviv.com

• **COVA DE MANRESA.**— El 8 de febrer, recés sobre *Jesús: Passió pel Pare, Passió per la fraternitat*, amb Dolors Oller; del 15 al 16, seminari sobre *Acompanyament en la mort i en el dol*, a càrrec d'Alba Payàs. Més informació: tel. 938 720 422, fax 938 729 116, a/e: covae@terra.es, Internet: www.jesuites.net

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els cristians siguin sal de la terra i llum del món
- Pel testimoni de fe dels cristians de la Xina

LA NOVA GLOBALITZACIÓ

Cicle de conferències del
Dr. Salvador Vergés, s.j.,

Els dimecres 5 i 12 de febrer, a les 19.00
hores, a la Balmesiana

(Duran i Bas, 9, tel. 933 026 840
secretaria@balmesiana.org)

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria	Riera Bisbe Pol, 62	08350	Arenys de Mar
Llibreria Setciències	Ample, 9	08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusió	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Garbí	Via Augusta, 9	08006	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria Marta de la Fuente	Comandante Benítez, 18	09028	Barcelona
Llibreria Jordi Garreta	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Institut Edicions	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Josep Alsius	P. de la indústria, 28	17820	Banyoles
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria papereria Rossich. S.L.	Gral. Güell, 6	25200	Cervera
Llibreria Empuries	Àlvarez de Castro, 6	17001	Girona
Carne García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerc i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porquerès, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA en una torre per a 24 àvies per a estades llargues i curtes. **Centre de dia**, segons les necessitats de cada família, fins i tot, per hores, també festius i caps de setmana. Tel. 932 039 740 Isabel.

TENIM cura de malalts i servei de pòdologia. Tel. 974 427 344.

COMPRA i VENDITA

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, cromos, joguines, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials. 1a visita gratuïta. Tel. 934
510 707.

SRA. ESPANYOLA necessita habitació a l'Eixample a canvi de 6 hores de servei de neteja. Tel. 637 993 064.

VOLDRIA iniciar amistat amb senyoreta de 60 a 63 anys, de costums sans. Apartat de correus 10.018, 08080 Barcelona.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON **SETMANES**

[illegible]

Destacat (+2,50 €): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

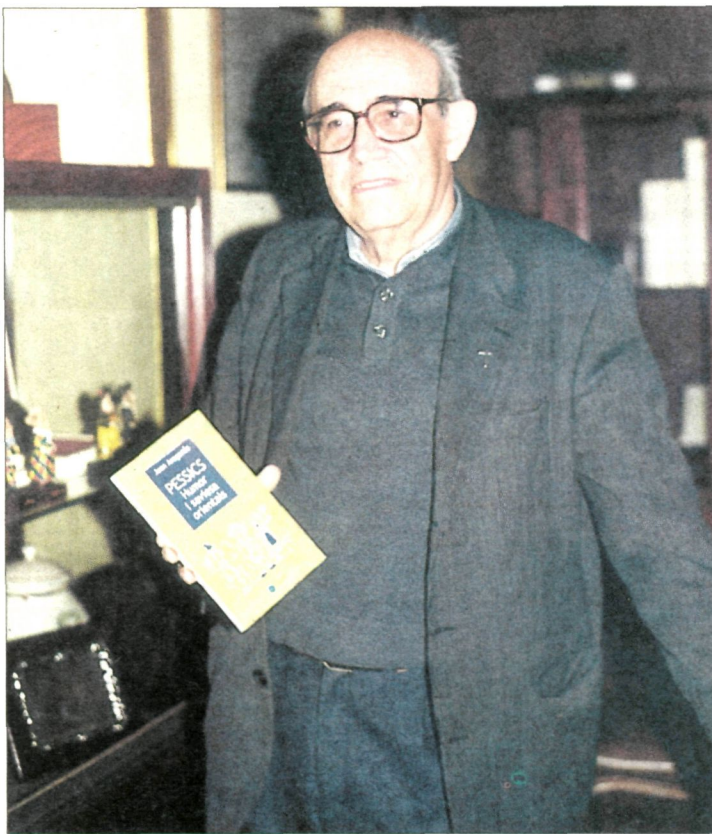
Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 15€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Joan Aragonés Llebaria és prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona i el mes de setembre passat va ser nomenat fill adoptiu d'aquesta ciutat. Ha celebrat ja els 50 anys de sacerdoci i, per aquest motiu, va anar preparant unes pàgines que han esdevingut el llibre «Pessics, humor i saviesa oriental», que ha publicat a l'editorial Claret. L'obra és un recull de pinzellades sobre qüestions serioses, fins i tot punyents, plantejades des de la broma per fer riure i pensar. La destinació d'aquest llibre era la penyora en record dels 50 anys de l'ordenació sacerdotal de l'autor, però l'obra és llegida per avis, pares i nets.

Mn. Joan Aragonés acaba de publicar «Pessics, humor i saviesa oriental»

«És en la simplicitat, que entra la paraula de Déu»

—Què el va motivar a escriure aquest llibre i amb quin objectiu ho va fer?

—Va ser per generació espontània. Viatjant per Turquia vaig descobrir el famós personatge Nasreddin en la persona de la qual es concreta allò que pensa la gent d'una manera divertida. M'hi vaig inspirar i totes les meves historietes provenen de la literatura de l'Orient Mitjà. Moltes d'elles han estat recollides i s'han anat publicant a la revista *Església de Tarragona*. Són, doncs, una combinació d'humor i sentit comú, amb molts adagis provinents de la literatura bíblica sapiencial, així com de pensaments propis. Aquest rel·ligat el vaig fer com un obsequi per als companys sacerdots; però Déu n'hi do el que s'ha venut, tractant-se d'un llibre en català.

—Diu que aquest llibre, que vol sembrar somriures, és fruit del mal humor...?

—Em sento un xic defraudat del rumb que ha pres darrerament l'Església. Sembla que tot conservant la lletra li han canviat la música o bé s'ha alterat l'ordre dels factors.

—Com s'han de prendre els «comprimits» (els adagis) del llibre?

—La «posologia» indica que han de ser dues píndoles al dia, si és possible en dues preses, una al matí i una altra a la tarda, per allò d'assaborir-les i reflexionar-hi.

—Diu que l'acció d'aquestes «dosis» queda potenciada si es reben sota la influència de les Benaurances.

—Tenim tendència a defensar-nos, a posar-nos una cuirassa on es fa difícil que hi pugui entrar la Paraula de Déu i, ans al contrari, aquesta hi rebota. És en la simplicitat i l'obertura de cor quan la Paraula de Déu cau en terra fèrtil. És així com es rep el missatge. Quan ens tanquem en el món, en lloc de diàleg, hi ha discussió.

—Vostè va néixer a Mont-roig del Camp però el setembre passat amb motiu de la festa major de Santa Tecla, l'Ajuntament de Tarragona el va nomenar fill adoptiu de la ciutat. Es va sentir afalagat o bé aquest fet és comparable a una de les historietes atribuïbles a Nasreddin?

—Algunes de les aventures de Nasreddin es localitzen a la pàtria de santa Tecla, i això l'apropa els tarragonins. Per tant, la distinció amb la qual em van honorar podria ben bé inscriure's en aquest anecdotari. Sovint he pensat de fer un llibre que parli sobre nomenaments i condecoracions que fan riure o plorar. He d'agrair la bona voluntat dels qui em van atorgar aquest títol de fill adoptiu que segurament no mereixo, per bé que també és cert que hom té xacres que tampoc no mereix.

Joan Boronat

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Notes d'un viatge (1)

Una brevíssima estada a l'extrem nord del Camerun m'ha servit d'espiell per a la contemplació d'un panorama impressionant. No puc pretendre, ni de lluny, explicar-lo. Ni tan solament puc dir que l'hagi copsat. Però no resisteixo les ganes de parlar-ne, des del petit angle de visió que un espiell permet. Em referiré, en primer lloc, a l'entorn. Després, successivament, a l'obra social i al treball evangelitzador dels nostres missioners.

La primera observació que un d'aquests amics missioners va fer-me no va ser sobre la duresa del medi —tan evident, per cert— sinó sobre la pau de què gaudeixen. Em feia observar que des de les 6 del matí, quan surt el sol i ells celebren l'Eucaristia, treballen tant com poden durant dotze hores però, a partir de la posta, s'acaba l'activitat. «Aquí no hi ha reunions de nit» em deia, sorneguer... Aquest comentari em va fer adonar d'un seguit d'aspectes positius i assaborir-los: la serenitat de les primeres hores matinals, amb un cel sense núvols, la lluna i les estrelles tan visibles a les nits, els paisatges oberts, il·limitats, el ritme tranquil de les hores...

Però era un comentari generós i molt optimista, de bon missioner. No hi havia reunions, és cert, però tampoc llum elèctrica a la immensa majoria de cases. Ni aigua corrent. Ni serveis higiènics. Ni cap de les comoditats que a nosaltres ens semblen imprescindibles. Una nit vam

anar a casa de quatre joves cristians, de la JEC, que ens havien convidat. Amb llanternes ens van ensenyar l'interior: cap moble, tot a terra, també els papers i llibres, al costat de la màrrega. Vam sopar a l'exterior, a la llum de la lluna: havien cuit una cassola de mongetes que vam compartir amb una cullera cada u, després un te... Són cases de fang, amb coberta de palla. Les d'aquests estudiants eren relativament àmplies i ordenades. D'altres tenen poc espai i molta família. No s'hi pot fer vida personal.

Pels camins polsosos —a l'època de les pluges, ens deien, enfangats— sempre trobes gent. Les dones porten farcells i recipients al cap: poden fer tres hores i més de camí, anant i venint del mercat. Alguns homes van amb bicicleta. Més pocs, amb moto. Molts, amb carrets tirats per ases. Els mercats, a l'estil dels nostres encants, són bigarrats i vius. Fa l'efecte que hi ha més venedors que compradors. Hi ha de tot el que hi ha al país: tomàquets i papaies, pebrots i espècies, arròs i pasta, alguns productes alimentaris manufacturats, carn, abundosa, sense cap protecció contra les mosques, sabó o piles i els més diversos objectes, fins i tot arcs per a la caça. Els mercats són punt de trobada, a més de punt de transaccions.

Els homes també es troben als bars. N'hi ha pocs. Són a l'aire lliure, en patis interiors, amb petits bancs de fusta rústega. Vam entrar en un. La mestressa, cristiana, ens va servir cervesa amb molta amabilitat. En el seu vestit de colors hi havia, estampat, un Sagrat Cor espectacular. Un noi et ens va vendre ous durs d'una panereta que duia al cap, per acompanyar la beguda.

Però on més homes es reuneixen és a les nombroses mesquites. N'hi ha de totes mides. Algunes les munten a l'aire lliure. El nord del Camerun és majoritàriament musulmà. Impresiona veure'ls, quan declina el dia, reunir-se i pregar prostrats. Parlant per parlar, entre nosaltres, no podíem evitar un comentari superficial però no del tot incert: venim d'un país ple d'agnòstics a missionar una gent que resa...

Ara mateix

Rauxa

Els entrebancs del diàleg

Fa pocs dies vaig assistir a una conferència sobre els primers anys del cristianisme, en concret sobre la figura de sant Pau, que es feia en una parròquia barcelonina. La singularitat consistia en el fet que el conferenciant no era pas cristià, sinó jueu, i que exposava el tema des del punt de vista de la seva fe. Crec que per a la majoria dels assistents va resultar, si més no, curiós tornar a veure els fets que ens narra el Nou Testament des d'una perspectiva poc habitual. La combinació no va deixar ningú indiferent, i al torn de preguntes van sovintejar les objeccions, les puntualitzacions i les opinions contràries a part de l'exposició, sempre amb un gran respecte. Finalment, hi va haver punts en què no es va arribar a cap acord.

Aquest acte va ser una prova a escala reduïda de les dificultats naturals que hi ha a l'hora d'establir un diàleg entre religions. S'hi constata que a part de les diferències doctrinals, pròpiament religioses, les veritables dificultats per a una entesa són les qüestions històriques o polítiques, que no tenen res a veure amb la religió. Si aconseguim prescindir d'aquests temes aliens a la fe, ens serà més fàcil trobar els punts en comú i realçar-los, que en definitiva és el que persegueix el diàleg interreligiós.

Eduard Brufau